

பாலகுமாரன்

பூந்நோட்டம்

வெளியே

மழை

அடித்துப்

பெய்து

கொண்டிருந்தது. நடுநடுவில்

இடியின் முனகல்களும்

கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

வெகு தூரத்தில் எங்கேயோ

மின்னியதால்

அதன்

லேசான வெளிச்சம்

வானத்தை உற்றுக் கவனிக்கும்போது தெரிந்தது. தரை நான்கு நாள் மழையில் குளிர்ந்து போய். இதற்கு மேலும் நீர் பிடிக்க முடியாமல் சேறாய் திணறிக் கொண்டிருந்தது. மரங்கள், நன்கு பாலருந்தித் தூங்கும் குழந்தைகள் போல அசையாது கிடந்தன. புற்கள் மிகவும் முயற்சி செய்து தேங்கிய தண்ணீருக்குமேல் தலையை நீட்டி நீருக்கு சமமாய் நின்று வெளிச்சத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

மழை நின்றுால் மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். ஆனால் மழை நிற்குமா என்று தெரியவில்லை. வானத்தில் மேகங்கள் அடர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தால் இன்று முழுவதும் மழை விடாது பெய்யும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. அந்தப் பகுதியில் இப்படி ஒரு மழை ஆயர்வம். ஆனால் இந்த வருடம் மழை அதிகம் பெய்யும் என்றும் சமுத்திரத்தில் கால் பங்கும், மலையகத்தில் கால் பங்கும், நாடு நகரம் வயல்வெளிகளில் அரைப் பங்கும் பெய்யுமென்று பஞ்சாங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

இந்திரனுடைய நேரடிப் பார்வையில் மேகங்கள் பூமியைதாக்கும் என்றும் ஒரு குறிப்பு இருந்தது. இமய மலையிலிருந்து குமரிமுனை வரை மிக அதிகமான மழையும் மழையால், சேதமும் இருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. மலைகளில் நிலச்சரிவும் ஏற்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது.

திண்ணையில் உட்கார்ந்தபடி பிரபாகரன் அந்தத் தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூமி சரளைக் கல் மிகுந்து அந்தப் பிரதேசத்தில் காணப்பட்டது. சற்று செம்மண் அதிகமாக இருந்தது. செம்மண் இருந்தபோதிலும் மழைநீர் சிகப்பாக நகராமல் பழுப்பாக மிதந்து நகர்ந்தது. மழை பெய்து பெய்து செம்மண்ணின் நிறம் முழுவதும் மாற்றப்பட்டு இப்பொழுது பழுப்பு நிறமே மண்ணின் நிறமாகப் போய்விட்டது. ஆனால் சரளைக் கற்கள் சிகப்பாக இருந்தன. அந்தத் தோட்டத்து நீர் மட்டுமல்லாது பிரபாகரன் வரும் வழியிலே உள்ள குளங்களைக் கவனித்தபோது அவைகளிலும் நீர் பழுப்பாகவே இருந்தன. நீரை விலக்கிப் பார்த்தாலும் அடியிலிருந்து பழுப்பு மண் மேலே கிளம்பியது. ஆனால் ஜனங்கள் நீர் மொண்டு கொண்டுபோய் குளித்தபடியும், துணிகள் துவைத்தபடியும் இருந்தார்கள்.

இந்த நீரில் எப்படி குளிக்கிறார்கள் என்று கேட்டபோது

இந்தப் பக்கத்தில் எல்லா குளங்களும் இப்படி பழுப்பு ஜலம் தான் இருக்கும். இதற்கு பால் குளம் என்று பெயர் என்று பதில் சொன்னார்கள்.

பிரபாகரன் சிரித்துக் கொண்டான். மண்ணும் நீரும் கலந்து சேறாக இருப்பதை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டு வேறு வழியில்லாமல் உபயோகப்படுத்தி ஏன் இதைப்போய் உபயோகப்படுத்துகிறீர்கள் என்று கேட்டால் இது பால் என்று சொல்லும் பக்குவத்துக்கு வந்துவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டான்.

இந்தக் குளத்தைவிட்டால் எங்களுக்கு வேறு கதியில்லை. வேறு நீரில்லை என்று சொல்வதற்கு அவர்களுக்கு மனமில்லை. இது பால் குளம். பால் குளத்துக்கு அருகே இருக்கும் விநாயகர் பால்குள வினாயகர் என்று சேறை மக்கள் பாலாக்கிவிட்டார்கள்.

ஊரில் பல பகுதிகளில் கருவேலம் செடிகள்தான் அதிகம் முளைத்திருந்தன. பனை மரங்களும் பயிரிடப்பட்டிருந்தன. பூச்செடிகள் சுமாராக வளர்ந்திருந்தன. மற்றபடிக்கு வயல் என்றும் நிலம் என்றும் எதுவுமில்லை. பால் குளத்துக்கு அருகில் ஆழ்துளைக் கிணறுபோட்டு நீரேற்றி பழத்தோட்டம் ஒன்றிருந்தது. ஆனால் கொய்யாப் பழங்களும் ஒரு நெல்லிக்காயின் அளவுக்குமேல் வளரவில்லை. ருசியான ருசி என்று அந்த கொய்யா பழங்களை மக்கள் பாராட்டினார்கள்.

இந்தப் பகுதி மக்கள் இயற்கையின் வஞ்சனையால் வறுமையில் சிக்கித் தவித்து அந்த வறுமையை செம்மையாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சேற்று நீரைப் பால்குளம் என்றும் சிறிய கொய்யாவை மிகுந்த ருசி என்றும் சமாதானமாய் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள். இந்த ஊர் வேளாளர்கள் ஊர் அல்ல. ஆனால் தன் வைசியர்கள் அதிகம் இருக்கிற ஊர். ஊருக்குள் இறங்கி காம்பவுண்ட் சுவரே இல்லாத ரயில்வே ஸ்டேஷனைத் தாண்டி மழை பெய்த நரத்தில் தூறல்களுக்கு நடுவே பிரபாகரன் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நாற்பது வயது பெண்மணியும் பதினைந்து வயது சிறுவனும் கருவேலஞ்செடியைக் கஷ்டப்பட்டு வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கையிலிருந்த வீச்சரிவாள் முனை மழுங்கிப் போயிருந்தது. அவர்கள் வெட்டும் பல்மில்லாமல் இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கருவேலமரம்

யிக் உறுதியாய் ஒவ்வொரு வெட்டையும் தாண்டி ஆடிக்கொண்டிருந்தது. நாற்பது ஐம்பது வெட்டுகள் இல்லாமல் அந்த மரத்தை சாய்க்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. அரிவாளைத் தீட்டிக் கொள்ளலாம். அல்லது உடம்பில் வலுவேறக் காத்திருந்து பிறகு ஒங்கி சரியானபடி வெட்டலாம்.

ஆனால் அவர்கள் பிரக்ஞை இல்லாமல் அதே அரிவாளால் மாறிமாறி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வெட்டு ஒரே இடத்தில் விழாமல் பல இடங்களில் மரத்தை சிதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“நான் வெட்டட்டுமா?” என்று பிரபாகரன் ஆவல் தாங்காமல் போய் கேட்டான்.

அவர்கள் அவனை வெறித்துப் பார்த்தார்கள்.

“நீ ஏன் தேவையில்லாம தலையிடுற” என்பதுபோல் அந்தப் பார்வை இருந்தது.

“கொடுங்க நான் வெட்டேன்.” தோளிலிருந்த பையை ஒரு கருங்கல் பாறை மீது வைத்துவிட்டு அவர்களிடம் அரிவாளை வாங்கி அந்தக் கருங்கல்லில் அழுத்தித் தீட்டினான்.

“தேஞ்சறப் போவது” அந்தப் பெண்மணி அதட்டலாய் குரல் கொடுத்தாள்.

அரிவாள் தேயாமல் மரத்தை வெட்ட வேண்டுமென்பது அவர்கள் குறிக்கோளாய் இருந்தது.

தேயப்பதை நிறுத்திவிட்டு பிரபாகரன் அந்த மரத்தை சரியான இடம் பார்த்து சாய்வான நிலையில் ஆறேழு முறை வெட்டினான்.

மரம் பாதி வெட்டுப்பட்டது. தள்ள முறிந்து விழுந்தது.

“எதுக்கு இந்த மரத்தை வெட்டிங்க” வெட்டியபிறகு பிரபாகரன் அவர்களைக் கேட்டான்.

“சும்மாத்தான்” அந்தப் பெண்மணி பதில் சொன்னாள்.

பிரபாகரனுக்கு அந்த பதில் புரியவில்லை. சும்மா ஒரு மரத்தை வெட்டுவானேன். அவன் அந்தப் பெண்மணியைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

அந்தப் பெண்மணி மூகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அந்தப் பையனும் பிரபாகரனிடமிருந்த அரிவாளை வாங்கி சிறிய கிளைகளை செதுக்கத் துவங்கினான்.

இது தேவையில்லாத கேள்வி. இதுக்கு தேவையில்லாத பதில் ஏன் என்று அலட்சியம் அவர்களிடமிருந்தது.

ஆனால் பிரபாகரன் விடுவதாகயில்லை. “என்னாத்துக்கு இந்த மரம் உபயோகம்” என்று மறுபடி கேட்டான்.

“எதுனா உபயோகம் இருக்கும். அதான் வெட்டோம்.”

இந்த பதிலும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

“என்ன உபயோகம்னு தெரியாதயே வெட்டிங்களா.”

“அட, எங்களுக்கு வேற ஒன்னும் வேலையில்ல. இந்த மரம் வெட்டி கழிச்சு கட்டா கொண்டு போய் வச்சா யாரனா கேட்டாலும் கேப்பாங்க. வித்தாலும் விக்கலாம். விக்கலையா. காயப்போட்டு நல்லா காஞ்சபெறகு வூட்டுக்கு வெறகா வச்சுக்கலாம். அவ்ளதான்.” அந்தப் பெண்மணி அலுப்போடு பதில் சொன்னாள்.

பிரபாகரனுக்கு அவர்கள் நிலைமை புரிந்தது. அன்றைக்கு அவர்கள் செய்வதற்கு வேலை எதுவுமில்லை. எனவே அவர்களாய் இந்த மரம் வெட்டும் வேலையைத் தேடிக்கொண்டார்கள். கட்டுக் கட்டி வீட்டு வாசலில் வைத்து யாரேனும் விறகு வேண்டுமென்று கேட்டால் அப்போது இது விலையாகும். இல்லாவிட்டால் வீட்டுக்கு உபயோகமாகும். எனவே இது வெட்டப்படுகிறது என்று புரிந்துகொண்டான்.

இவர்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி என்று யோசித்தான். கேட்டால் கோபித்துக் கொள்வார்களோ என்று பயந்தான்.

“இங்கே டிக்கடை எதனா இருக்குங்களா?” என்று கேட்டான்.

அந்தப் பையன் சட்டென்று அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். “ரொம்ப தூரம் போகணும்”

“வந்து வழி காட்றியா” அந்தப் பையனை அவன் ஆவலோடு அழைத்தான்.

அந்தப் பையன் தாயாரைப் பார்த்தான்.

“நீ போய்ட்டு வாடா” அந்தப் பெண்மணி அவனை மட்டும் அனுமதித்தாள். தான் வருவதற்கில்லை என்று சொன்னாள்.

“இங்க இருந்து என்ன பண்ணப் போறாங்க. இவங்க

உள் அம்மா தானே இவங்களையும் கூட்டிக்கிட்டு வாயென்” பிரபாகரன் சொன்னான்.

அவர்கள் பேசாதிருந்தார்கள்.

“ஒருவேளை இது கட்டு கட்டி தலையிலே தூக்கிக்கிட்டு வந்தீங்களன்னா, டீக்கடைக்காரன் கூட கேப்பான் இல்ல” என்று பிரபாகரன் சொல்ல, அவர்கள் மறுபடியும் அவநம்பிக்கையோடு அவனைப் பார்த்தார்கள்.

அந்தப் பையன் வேகமாகக் கிளைகளை வெட்டத் துவங்கினான். அடிமரம் நான்கு அங்குல அகலம் இருந்தது. கிளைகள் அரை அங்குலமும், ஒரு அங்குலம் விட்டத்தில் இருந்தன. மடமடவென்று கிளைகளைக் கழித்து சிறு துண்டுகளாக்கி அவன் இடுப்பில் வைத்திருந்த கயிறால் இறுக்கிக் கட்ட பத்து நிமிடங்களே ஆயின.

அவன் டீக்கடை வருவதற்காகவே வேகமாய் வேலை செய்தான் என்று பிரபாகரனுக்குத் தோன்றியது. அவன் சமையைத் தூக்க முற்பட அந்தப் பையனைத் தடுத்து, அந்த தாய் விறகு தூக்கிக் கொண்டாள். பையன் முன்னே நடக்க, பிரபாகரன் பின்னே நடக்க, அவள் சற்று இடைவெளிவிட்டு பிரபாகரனுக்கும் அவளுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்ற அமைதி ஏற்பட்டவுடன் பின்தொடர்ந்தான். அந்த இடைவெளி அவர்களை பிரித்துத்தான் காட்டுமே தவிர எந்த சம்பந்தமும் தராது.

அரைகிலோ மீட்டர் தாண்டி ஒரு சிறிய நகரம் ஆரம்பித்தது. நகரத்தின் ஆரம்பத்தில் ஒரு டீக்கடை இருந்தது. டீக்கடைக்குள் பலகாரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கண்ணாடி ஜாடிகளுக்குள் பிஸ்கெட்டுகள் இருந்தன. வெளி பெஞ்ச் ஈரமாக இருந்ததால் உள்ளே புகையில் இருமிக்கொண்டு சிலர் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் மட்டும் சுவரோரம் நின்று டீ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் பார்த்தவுடன் கைகளைப் பின்பக்க லுங்கியில் தடவிக்கொண்டு என்ன என்பதுபோல் டீக்கடைக்காரர் பார்த்தார்.

“முணு டீ” என்று பிரபாகரன் உரக்கச் சொல்ல,

“ஐயே. எனக்கு டீல்லாம் வேணாம்” என்று பையன் மறுதலித்தான். ஆனால் அந்த இடத்தைவிட்டு போகாமல் இருந்தான்.

“இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டு சாப்பிடலைன்னா எப்படி உங்கம்மாவையும் கூப்பிடு” பிரபாகரன் குரல் கொடுக்க, அவன் தொலைவிலே வரும் அம்மாவைப் பார்த்தான்.

தனக்கும் சேர்த்து டீ சொல்வார்கள் என்று அந்தப் பெண்மணி நினைத்திருக்கக் கூடும். அவள் தலைச்சுமையை டீக்கடைக்கு வெகுதொலைவே இறக்கி வைத்துவிட்டு அங்கேயே நின்றாள்.

“பரவாயில்ல. வரச்சொல்லு” என்று பிரபாகரன் கூப்பிட, அவன் உரக்க கையாசைத்துக் கூப்பிட்டான். அவன் முகம் திருப்பிக் கொண்டான்.

“முணு டீ போடுங்க” அவன் சொல்ல, டீக்கடைக்காரன் வேகமாக செயலில் இறங்கினான்.

பிரபாகரன் டப்பாவைத் திறந்து, தட்டு நிறைய பிஸ்கெட்டுகள் எடுத்து பையனிடம் நீட்டினான். பிரபாகரனுக்கு பசியாக இருந்தபடியால் சரக்கென்று ஒரு பிஸ்கெட்டை கடித்துத் தின்றான். பிரபாகரன் தின்ற வேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அந்தப் பையனும் ஒரு பிஸ்கெட் எடுத்துக்கொண்டான். எடுத்த பிஸ்கெட்டை வாயில் அதக்கிக்கொண்டு, இன்னும் இரண்டு பிஸ்கெட்டுகள் கையில் எடுத்து தாயிடம் ஓடினான். அங்கே கொண்டுபோய் பிஸ்கெட்டுகள் கொடுத்தான். அவன் மறுத்துவிட்டு வாங்கிக் கொண்டான்.

வாங்கியவள் ஏன் மறுக்கவேண்டும். மறுத்தபிறகு ஏன் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். பிரபாகரனுக்கு அவர்களுடைய செயல்கள் விசித்திரமாய் இருந்தன. ஒரு குழப்பமான மக்கள் என்பதாய் அவனுக்குத் தோன்றியது.

பையன் மறுபடியும் ஓடிவந்து நிற்க, ஒரு கண்ணாடி டம்ளர் நிறைய குடான டீ அவனுக்குத் தரப்பட்டது. “அட கப் டீயா” என்று ஆவலோடு அந்தப் பையன் கூவினான். ஒரு டீ டம்ளரை எடுத்துக்கொண்டு அம்மாவை நோக்கிப் போனான். பிறகு வேகமாக ஓடிவந்தான். இன்னொரு டீ டம்ளரைத் தான் எடுத்துக்கொண்டான். டீயை உறிஞ்சிக் குடிக்கின்ற பிரபாகரனுக்கு அருகே போய் நின்றன்கொண்டு முதன்முதலாய் சிநேகமரக்கச் சிரித்தான்.

அது விவசாயிகளின் பிரகாரம் வானம் பார்த்த பூமி. பூகோளகாரர்கள் பிரகாரம் மழை முறைவுப் பிரதேசம். ஆன்மீக ஆற்றல் பிரகாரம் அரக்கர்கள் முதன்முதலாய்

ராமரால் வதைக்கப்பட்டு ரத்தமயமான இடம். கை, கால்கள் இல்லாமல் வெறும் வாயும், வயிறும் மட்டுமே இருந்த ஒரு அரக்கன் வாழ்ந்த இடம். தன வைசியர்களின் பிரகாரம் அது சக்தி பூமி. உக்கிரமான கிராமத்துத் தேவதைகள் உலாவும் ஊர். அரசாங்க நிர்வாகத்தின் அபிப்பிராயப்படி வளமற்ற பாவை நிலம். தன வைசியர்களின் பரத கண்டத்தின் வரைபடம் பிரகாரம் ஊருக்கு கோவிலூர் என்று பெயர்.

கோவிலூர் இன்னும் உள்ளடங்கி இருந்தது. இன்னும் இரண்டு கிராமங்கள் தாண்டிப் போக வேண்டியிருந்தது. இருந்தாலும் இந்த கிராமங்களை கோவிலூர் என்றே மக்கள் அழைத்தார்கள்.

சிறுவன் இன்னும் நான்கு பிஸ்கட்டுகள் எடுத்துக் கொண்டான். உயை முழுவதும் குடித்துவிட்டு சின்னதாக ஏப்பம் விட்டான், சிரித்தான்.

“காவைலேர்ந்து ஒண்ணுமே சாப்பிடலைங்க, உ ரொம் நல்லாருந்தது”

சட்டென்று குனிந்து பிரபாகரன் தாவைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான்.

பிரபாகரன் அவனை இடக் கையால் அணைத்து வலக்கையிலிருந்த உ முழுவதும் டம்ளரை சாய்த்து குடித்தான்.

“உன் பேரென்ன?”

“பஞ்சாட்சரம்” அந்தப் பையன் பதில் சொன்னான்.

“அது உங்க தாயாரா...”

“ஆமா...”

“உங்க அப்பா எங்க?”

“அவரு இல்ல. எங்களை விட்டுட்டு போயிட்டாரு”

“அப்ப சாப்பாட்டுக்கு என்ன பண்ணீங்க?”

“ஏதாவது வேலை பண்ணுவோம்.”

“ஏதாவது வேலைன்னா?”

“வெறகு வெட்டுவோம். சாக்கடை அள்ளுவோம். கல்லு சொம்ப்போம். கட்டட வேலைக்கு போவோம். எங்கனா கல்யாணம் நடந்தா பாத்திரம் தேய்ப்போம். எடுபிடி வேலை செய்வோம். எந்த வேலை கொடுத்தாலும்

செய்துட்டிருப்போம். இங்க எதுனா வேலை இருக்கும். வேலை இல்லாதபோது வெறகு வெட்டுவோம்”

“எப்படி இங்க எதுனா வேலை கிடைக்கும்னு சொல்றே” பிரபாகரன் ஆவலோடு விசாரித்தான்.

பையனிடம் பேசுகையில் அந்த ஊர் பற்றின விபரம் அவன் படித்தது போலவே இருந்தது.

செட்டியார்கள் எனப்படும் தன வைசியர்கள் வெகுகாலம் முன்பு நீரும், வளமான நிலமும் கொண்ட ஊர்களை விட்டு அரசு விரோதத்தால் வெளியேறி வறட்சியான ஒரு பிரதேசத்தில் ஒன்றுகூடி அந்த வறட்சியான பிரதேசத்தை பல கிராமங்களாகப் பிரித்து அவர்களில் பல குடிகள் பல கிராமங்களுக்கு குடியேறினார்கள்.

இந்த காடுகளற்ற திறந்த வெளியான செம்மண் பூமியில் பெரிய சுவர்களோடு ஓடுகளும் தளமும் வேய்ந்த வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு தங்கள் மனைவி, குழந்தைகளை அங்கே குடிவைத்துவிட்டு அவர்களுக்குக் காவலாக ஒரு சிறுபடை வைத்துவிட்டு குதிரைகளும், கழுதைகளும், மாட்டு வண்டிகளும் ஓட்டிக்கொண்டு துறைமுகங்களுக்குப் போய், துறைமுகத்திலிருந்து வேறு கப்பலேறி பல ஊர்களுக்குப் போய் நாலாவிதமான பொருள்கள் சேகரித்து வந்து நிலமும் நீரும் கொண்ட சோழ தேசத்தில் அவைகளை விற்பதுவிட்டு பிறகு மழைக்காலத்தில் அவர்கள் சொந்த ஊருக்கு வந்துவிடுவார்கள். மனைவி, மக்களோடு மழைக்காலம் முழுவதும் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். குளிர் துவங்கும் - மார்கழியில் பயண வேலைகளை ஆரம்பிப்பார்கள். மார்கழி முடிந்து எத துவங்க சங்கராந்தி கொண்டாடிவிட்டு மறுபடியும் பயணப்படுவார்கள்.

தேவகோட்டை, காரைக்குடி, கோவிலூர், வலங்கைமான் என்று பல ஊர்களில் இவ்வித தன வைசியர்கள் குடும்பம், குடும்பமாக வசித்து அவர்கள் குல வழக்கப்படி அங்கங்கே கோவில்கள் ஸ்தாபித்து அந்தக் கோவில்களை நன்கு பராமரித்து அந்த தெய்வங்களின் துணையோடே பயணப்பட்டு வணிகம் செய்தார்கள். வளமாக வாழ்ந்தார்கள். ஊருக்கு வரும்போது சோழ தேசத்தின் தரமான நெல்லைக் கொண்டு வந்தார்கள். நல்ல நாளியங்களைக் கூடையில் போட்டு மூடி அதன் மீது ஓலை வேய்ந்து ஊரில் இறக்கினார்கள்.

இறங்கிய நேரம் எல்லோரையும் அழைத்து விருந்து வைத்தார்கள். ஊரில் விவசாயம் இல்லையே தவிர, தானியங்களும் காய்கறிகளும் அண்டை ஊர்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டன. திருநெல்வேலியிலிருந்தும், திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்தும் மேற்கே கேரளத்திலிருந்தும் கூட பொருள்கள் இங்கு வந்து விற்பனையாயின. வணிகர்கள் ஏதேனும் ஒரு சாக்கிட்டு விருந்து வைத்து ஊர் முழுவதும் பரிமாறினார்கள். ஆண்டு நிறைவு என்றார்கள். அறுபதாம் கல்யாணம் என்றார்கள். திருமணம் என்றார்கள். மணம் முடித்த முதல் வருடம் என்றார்கள். வளைகாப்பு என்றார்கள். இறந்தபிறகு நினைவுநாள் என்றார்கள். அவர்கள் வருடம் முழுவதும் ஏதேனும் ஊருக்கு சோறு போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி சோறு போடுவதில் மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். இப்படி தனவையர்கள் சோறுபோடுவதால்தான் ஊர்மக்கள் அனைவரும் அவர்களை ஒட்டி செழிப்பாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

தனவையர்கள் வளர்த்த இன்னொரு விஷயம் சைவ சமயம். எல்லா ஊரிலும் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டை செய்து, இறைவனுடைய திருவுருவம் அமைத்து அழகிய கோவில்களும், மடங்களும் இருந்தன. கோவில்களைவிட மடங்களுக்கு மிகப்பெரிய மதிப்பு இருந்தது. அந்த மடங்கள் பொதுக்கூட்டம் நடத்துகின்ற இடமாகவும், தனியார் குடும்பங்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் நியாயஸ்தலமாகவும் விளங்கி வந்தன.

அந்த மடங்களை நிர்வகித்தவர்கள் ஞானவான்களாக இருந்தார்கள். தன்வையர்களின் பிரச்சினைகளை புரிந்துகொண்டார்கள். அதை அனுசரித்து நீதி வழங்கினார்கள். இறைவன்பால் முழு பிடிப்போடும், அது குறித்த தெளிவோடும் இருந்தார்கள். அதை அவர்களால் எடுத்துச் சொல்ல முடிந்தது. எல்லாவற்றையும் விட இம்மாதிரி மடங்களில் உள்ளவர்கள் ஒழுக்கசீலர்களாய் தவவலிமை மிக்கவர்களாய் இருந்தார்கள். அந்த வறண்ட பிரதேசத்தில், பல ஞானிகள் தோன்றி, வாழ்ந்து வந்து தனவையர்களின் குடும்பங்களை பேணிக்காத்து அவர்களை இன்னும் உயர்நிலைக்கு அழைத்துப் போனார்கள். பூமிதான் வறட்சியே தவிர, அந்த செம்மண் பூமி மனிதர்கள் செழிப்பாக இருந்தார்கள்.

அந்த செழிப்பைத் தேடித்தான் பிரபாகரன் ஊருக்குள் நுழைந்தான். அந்த மண்ணை மிதித்தவுடனேயே வாரி வழங்கும் குணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. மரம் வெட்டிக்கொண்டிருந்த தாடியையும், மக்களையும் அழைத்து தேநீரும், பிஸ்கெட்டுகளும் வாங்கிக்கொடுக்க அவர்கள் முகம் மலர்வது தெரிந்தது. அருகே போய் பேசினால் தாய் வெட்கப்படுவாள் என்பதால் தொலைவிலிருந்தே இருகரம் கூப்பி அவன் அந்த தாயைக் கும்பிட்டான். அவள் வெட்கப்பட்டு பாதி கும்பிடு போட்டாள். மகனை வா என்று அழைத்தான். மகன் அருகே ஓட அவனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். அந்த அணைப்பிலும் பிரபாகரனுக்கு நன்றி தெரிந்தது. அவன் புன்சிரிப்போடு திரும்பி கோவிலுரை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான்.

கோவிலூரில் உள்ள ஞான தேசிகசபை என்கிற மடத்தை விசாரித்துக்கொண்டு போய் தோட்டக்கதவைத் திறந்து, இரண்டு நாய்கள் வரவேற்க சாமந்திச் செடிகளுக்கு நடுவே நடந்து, படியேறி பையிலிருந்து துண்டு எடுத்துத் தலைதுவட்டிக்கொண்டு “ஐயா” என்று குரல் கொடுத்தான். காவலாளி போல் ஒருவர் வெளியே வர, தன்னுடைய பெயரைச் சொல்லி இங்கு குருவாக இருப்பவரை பார்க்க வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னான். அவர் காவலாளி, “சற்றே இருங்கள். குரு பூஜையில் இருக்கிறார்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போக, திண்ணையில் அமர்ந்து மழையை வேடிக்கை பார்த்தான். அவனுக்கு குடிக்கக் கூடக் காபி கொடுக்கப்பட்டது. காபியில் லேசாக பால் விட்டிருந்தார்கள். அதனால் காபி கனமாக இருந்தது. மணமாக இருந்தது. காபி குடித்தவுடன் லேசாய் வயிற்றில் ஒரு காரம் இறங்கிற்று. வெகு சீக்கிரம் வயிறு சுத்தப்படுத்தப்படும் என்பதை உணர முடிந்தது. மறுபடியும் மழை பார்க்கத் துவங்க, இரண்டு வாழைப்பழங்கள் அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டன. அந்த வாழைப்பழங்களை உரித்தத் தின்று, தோலை வெகுதூரம் வீசி எறிந்தான். மறுபடியும் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

குரு கூப்பிடுவதாக காவலாளி சொல்ல, அவன் உள்ளே போய் பெரிய கூடத்திற்குள் நுழைந்தான். சாய்மானமான ஒரு மர நாற்காலியில் பிரம்பு முடைந்திருக்க, காலுக்குண்டான கட்டை குறுக்கே இருக்க, குரு அந்த காலைப்பொழுதில் அதில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார். விடியலிலேயே எழுந்து ஜபதபங்கள் முடித்து, எட்டு

மணிக்கு நன்றாக சிற்றுண்டி அருந்தியபிறகு சிறிது தூங்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பதுபோல கண்களில் கிறக்கத்தோடு தெரிந்தார்.

“எந்த ஊர்” அவர் குரல் மென்மையாக இருந்தது. அவர் வழக்கைத் தலையராகவும், தலையில் ருத்ராட்ச மாலை அணிந்தவராகவும், கழுத்தில் மிகப்பெரிய உருத்திராட்ச மாலையும், சிவலிங்கப் பெட்டி உள்ளவராகவும், கையில் தங்க வளையங்கள் அணிந்துகொண்டும், நவரத்தின மோதிரம் அணிந்துகொண்டும், சிறிய தொந்தியோடும், இடுப்பில் சுற்றிய நாலு முழ வேட்டியோடும், மேலே ஒரு காலித்துணியோடும், உடம்பு முழுவதும் திருநீறோடும் இருந்தார்.

“சென்னை”-என்று பிரபாகரன் கை கூப்பினான். விழுந்து வணங்கினான்.

“என்ன பெயர்” எழுந்தவனைப் பார்த்து மடாதிபதி கேட்டார்.

“பிரபாகரன்”

“ஏது காரியம்”

“உங்களைப் பார்ப்பதற்கு வந்தேன்”

“என்ன விசேடம்”

“இங்கு சிறிதுநாள் தங்கவேண்டுமென்ற எண்ணம்”

“இங்கா. ஏதற்கு”

“ஞான வாசிஷ்டம் கற்கவேண்டுமென்று ஆசை”

குரு சாய்ந்திருந்தவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“என்ன சொன்னீர்கள்?”

“ஞான வாசிஷ்டம் உங்களிடம் பரடம் கேட்க வேண்டுமென்று ஆசை”

குரு மௌனமாக இருந்தார்.

“எதுவரை படித்திருக்கிறீர்கள்”

“எம்.ஏ. ஆங்கில இலக்கியம்”

“பிறகு ஏன் ஞானவாசிஷ்டம்” குரு அதே மிருதுவான குரலில் கேட்டார்.

“இதுதான் சரியான படிப்பு என்று தோன்றியது. எனவே இங்கு வந்திருக்கிறேன். இங்கு தங்கி உங்களுக்கு அருகே

இருந்து நிறைய தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை”-பையைத் தூக்கி ஜிப்பை இழுத்து திறந்து, பைக்குள் கைவிட்டு ஒரு கனமான காக்கி கவர் எடுத்து, அதிலிருந்து பத்தாயிரம் ரூபாய் கட்டு ஒன்றை எடுத்து அவர் சாய்வு நாற்காலியில் வைத்து மறுபடி வணங்கினான்.

“இது என்ன”

“சிறிதளவு பொருள். நான் இங்கு தங்குவதற்குண்டான செலவும், என் காணிக்கையும் என்று நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளலாம்”

குரு சிரித்தார்.

“முதலில் போய் குளித்துவிட்டு, சிற்றுண்டி சாப்பிடுங்கள். இதை சாய்வு நாற்காலியில் வைத்தாலேயே உங்களை நான் அனுமதித்து விடவில்லை. சிறிதளவு செலவும், சிறிதளவு காணிக்கையும் என்று சொன்னீர்களே அதை நான் ரசித்தேன். ‘ஞான வாசிஷ்டம்’ என்று சொன்னீர்களே. அதுபற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும் என்ற ஆவலும், என்ன தெரியவேண்டும் என்ற கேள்வியும் எனக்குள் இருக்கின்றன. எனவே வந்தவரைப் பிசியோடு இருக்க விருப்பமில்லாது அனுமதிக்கிறேன். குளிர்நீரில் குளிக்கவேண்டாம். வெந்நீரில் குளியுங்கள். குடிப்பதும் வெந்நீராகவே இருக்கட்டும். இது பருவமழை, புதிய மழை. பூச்சிகள் அதிகம் இருக்கும். எனவே, முடிந்தளவுக்கு வெந்நீர் அருந்துவதும், வெந்நீரில் குளிப்பதுமே வகையாகக் கொள்ளுங்கள். வெந்நீர் மடத்தில் எப்போதும் கிடைக்கும்” என்று சொன்னார்.

“வெள்ளையப்பா” என்று யாரையோ கூப்பிட்டார்.

அந்த காவலாளி வரவே அவனைப் பார்த்து அவனிடம் பிரபாகரனை சுட்டிக்காட்டினார். பிரபாகரன் பின்பக்கம் போனான். கருவேலங்குச்சிகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவனுக்கு அந்த பெண்மணியும், பையனும் ஞாபகத்திற்கு வந்தார்கள். வெந்நீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. சுடுநீரும், குளிர்நீரும் கலந்து வளர்வி வைக்கப்பட்டன.

அவன் கையில் சோப்புக் கட்டியும், பல் தேய்க்கும் பிரஷ்ஷும் எடுத்துக்கொண்டு போய் படியில் உட்கார்ந்து பல் தேய்த்த பிறகு அண்டர்வேரோடு நின்று வெந்நீரில் குளித்தான். உடம்பு முழுவதும் சோப்புபோட்டுக்கொண்டு கால்விரல்கள் அழுக்கு போகத் தேய்த்து நன்கு நீராடினான்.

உடம்பிலிருந்து லேசாக வியர்வையும், ஆவியும் பொங்க
படியேறி சமயவறைக்கு வந்தான்.

“பூஜை முடித்து சிற்றுண்டியா சிற்றுண்டி முடித்து
பூஜையா” என்று சமையல்காரன் கேட்க,

“பூஜை செய்கிற வழக்கமே இல்லை. சிற்றுண்டிதான்
முதல். அதிகம் பசிக்கிறது” என்று சொன்னான்.

சமையல்காரன் வாய்விட்டுச் சிரிக்க, பிரபாகரனும்
சிரித்தான். சமையல்காரன் கைகாட்ட இலைக்குமுன்
உட்கார்ந்து கொண்டான். ஆறு இடிலியும், சிறிய
தோசைகள் நான்கும் பரிமாறப்பட்டன. தேங்காய் சட்னியும்,
மிளகாய்த் துவையலும், நேற்றைய குழம்பை ஏதோ
மாவுவிட்டு கிளறி கூட்டாக செய்தும் பரிமாறப்பட்டன.
அவைகளைத் தொட்டுக்கொண்டு சாப்பிட சுவையாக
இருந்தது. சற்று வெந்நீரான காபி தரப்பட்டது. சாப்பிட்டு
முடித்துவிட்டு முகம் துடைத்தபடி கூடத்துக்கு வர, குரு
மின்விசிறியின் கீழ் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்.
முற்றத்தில் காக்கைகள் உட்கார்ந்து அரிசிப்
பருக்கைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு
மறுபடியும் திண்ணையில் இடம் தரப்பட்டது. ஒரு பாயும்,
தலைக்கு மரக்கட்டையும் தரப்பட்டன. அவன் மெள்ள
சாய்ந்தான். மழை வலுத்துப் பெய்தது. பிரபாகரன் அந்த
மழையின் சப்தத்தில் அயர்ந்து தூங்கினான்.

ஏதோ பேச்சுக் குரல்கள் கேட்க, சட்டென்று
விழித்துக்கொண்டான். ஒருமணிநேரத்திற்கும் அதிமாகத்
தூங்கியிருப்பது தெரிந்தது. அவனைத் தாண்டி, ஆறேழு
பேர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். எல்லோரும்
தனவையியர்கள் போல் தோற்றமளித்தார்கள். வெள்ளைச்
சட்டையும், வெள்ளை வேட்டியுமாய் உள்ளே போனார்கள்.
கால்களை நன்றாக துடைத்துக்கொண்டு, வேலியைத்
தாண்டும்போது இடுப்பில் அங்கவஸ்திரத்தை
இறுக்கிக்கொண்டு குருவிடம் நோக்கிப் பணிவாகப்
போனார்கள். குருவின் குரல் சென்னைக்குக் கேட்டது.
பிரபாகரன் தன் பையை எடுத்துக்கொண்டு அந்த
கூடத்திற்குள் நுழைந்தான்.

குருவைச் சுற்றி பதினைந்து பேர்கள்
அமர்ந்திருந்தார்கள். பிரபாகரன் சுவரோரம் பையை
வைத்துவிட்டு மேல்துண்டை சட்டைமீது போட்டபடி
உட்கார்ந்து கொண்டான். வேட்டியில் சம்மணமிட்டு

உட்காருவது பிரபாகரனுக்கு சற்று சிரம்மாக இருந்தது.

குரு எதிரே உள்ளவர்களிடம் மிகக் குளுமையாகப்
பேசிக்கொண்டிருந்தார். எதிரே உள்ளவர்களும் அவருக்கு
அருகே நெருக்கமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு அவரிடம்
பலகாலம் பழகியவர்போல் பயமின்றி அவரைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

“போன நூற்றாண்டில் கூட இந்த மடத்தில் ஒரு
விநோதமான பழக்கம் ஒன்று உண்டு. என்ன தெரியுமா
அது. இப்போது நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நீ வந்து
ஏழுப்பினாய். என்ன தூங்கிக்கொண்டு இருந்தீர்களா என்று
கேட்டாய், நான் ‘ஆமாம்’ என்று சொன்னேன். போன
நூற்றாண்டில் உள்ள குரு அவ்விதம் சொல்லமாட்டார். நான்
சிவத்தியானம் செய்து கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்வார்.
குரு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார். யாரேனும் வந்து
சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களா என்று கேட்டால், குரு
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டு இருந்தேன் என்று
சொல்வார். அதாவது, என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்
என்று எப்போது யார் கேட்டாலும் இவர்களோடு
சிவத்தியானம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சாப்பிட்டபடி
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். பூஜை
செய்தபடி சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.
ஒவலச்சுவடி படித்துக்கொண்டு சிவத்தியானம்
செய்துகொண்டு இருக்கிறேன். சுக்குக் காபி சூடித்தபடி
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டு இருக்கிறேன். உலவியபடி
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று எந்த
தொழில் செய்தாலும் அந்தத் தொழிலைச் சொல்லி
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டு இருந்தேன் என்று
சொல்வார்கள். அதாவது அவர்கள் சிவத்தியானம்
இடையறாது செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எந்தத் தொழில்
செய்தாலும் உள்ளுக்குள் சிவன் நாமம்
நடிக்கொண்டிருக்கும். எனவே அதை மறைக்காமல்
இப்படிச் சொல்வதை பழக்கமாக்கிக் கொண்டார்கள்.
இன்னும் அழுத்திக்கேட்டால் நான் கொல்லப்பட்டபிறம் போய்
சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருந்தேன் என்றும்
சொல்வார்கள்” என்று குரு சொல்ல அங்கிருந்தவர்கள்
வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“இது உண்மை. மலம் கழிக்கும் நேரமும் அவர்கள்
நிறைவழிபாடு செய்துகொண்டிருந்தார்கள் என்பது

மிகப்பெரிய உண்மை. அப்படி இந்த கட்டத்தில் செய்ய முடியவில்லை. செய்யாததை சொல்லமுடியவில்லை. மிக அற்புதமான மடமய்யா இது. ஞானிகள் வாழ்ந்த மடம். இந்த மடத்தின் ஆதி கர்த்தாவைப் பற்றி இங்கு வந்திருக்கிற ஒரு புதிய நபருக்கு சொல்வதன்மூலம் உங்களுக்கும் அதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்த மடத்தினுடைய மூல புருஷர் ஒரு சித்தர். சோழ தேசத்தின் வளமான ஒரு கிராமத்தில் ஒரு கோவில் வாசலிலே அவர் குடியிருந்தார். மன்னனும், அரசியும் தினமும் கோவிலுக்கு வருவார்கள். சித்தரோ எழுந்திருக்கமாட்டார். அவர் பாட்டுக்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். எந்த உலக நினைப்புமின்றி தனக்குத்தானே பேசியபடி பித்தனைப்போல எந்த செயலும் செய்யாது உள்ளார்ந்து கிடப்பார். மன்னன் சற்று கோபப்பட்ட போது மந்திரிமார்கள் அவரைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டார்கள்.

ஆனால் மன்னனால் தொந்தரவு செய்யாமல் இருக்கமுடியவில்லை. தான் மட்டும் வேலை செய்கிறோம். மற்றவர்கள் எல்லாம் சும்மா இருக்கிறார்கள் என்று அவன் போன்ற மூடர்களுக்கு ஒரு நினைப்பு. வெற்றிபெற்ற மனிதர்கள் நிறைய பேர் தான் மட்டுமே உழைப்பதாகக் கருதிக்கொள்கிறார்கள். உழைப்பது என்பது முன்னும், பின்னும் அலைவது என்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

எனவே, அப்படிப்பட்ட எண்ணம் கொண்ட அந்த சோழமன்னனும் இவர் சும்மா இருக்கிறார் என்ற கருத்திலே இருந்தான். வேறு எங்கோ ஓர் இடத்தில் லயித்துக் கிடக்கிறார் என்று மற்றவர் சொல்ல, அதைப் பற்றி முழுவதும் புரிந்துகொள்ளாமல், “இவரை எவராவது உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தினால் அவருக்கு நிறைய சன்மானம் தருவேன்” என்று அறிவித்தான். மக்களில் எவருக்கும் அவரை உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்த துணிவில்லை.

“எவருக்குமே துணிவில்லையா. எவராலும் இவரை உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்த முடியாதா?” என்று கேட்க, ஒரு தாசி முன்வந்து, “நான் செய்கிறேன்” என்று சொன்னாள்.

உலகத்தில் வெற்றி பெற்றவருக்கு எவ்வளவு மமதை உண்டோ. அத்தனை மமதை அழகாக

இருக்கின்றவர்களுக்கும் உண்டு. அழகிய பெண்களும், போர்வீரர்களும் தங்களால் சாதிக்க முடியாத விஷயம் எதுவுமில்லை என்று கருதுவார்கள். இறை விஷயத்திலிருந்து தள்ளி நிற்பார்கள்.

அந்த தாசி அவரை உற்றுக் கவனித்து வந்தாள். அந்த சித்த புருஷர் அந்த கோயில் மரத்தடியில் விழுகின்ற சருகுகளை புசித்து வாழ்ந்து வந்தார். அந்த தாசி, சருகுகள் போலவே உளுந்து மாவில் உப்பிட்டு ஒரு பதார்த்தம் செய்துகொண்டு வந்து அதை அவருக்கு பிணையாகப்போட்டு, “சருகுகள் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். சாப்பிடுங்கள் என்று சொல்ல, அந்த சித்த புருஷர் அதை ஆராயாமல் சாப்பிடத் துவங்கினார். நாலைந்து நாட்கள் உளுந்துமாவு உள்ளே போனதும் உடம்பில் உரம் அதிகரித்துவிட்டது. உளுந்தும், மாமிசமும் ஒன்று. அதனால்தான் பல ஞானிகள் உளுந்து உண்பதை அறவே மறுத்து வந்தார்கள்.

உப்பு சுவை ஏறியதும், உடம்பில் உற்சாகம் ஏற்பட்டது. தாசியின் அழைப்புக்கிணங்க அந்த சித்தர், நமது மூல குரு அவளுடைய இல்லத்திற்குப் போனார்.

தாசி மிகுந்த கெட்டிக்காரி. முதன்முதலில் வந்திருக்கிறார்களே ஏதேனும் உணவு வகைகள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்ல அவர் அதை மறுத்துவிட தேனும், கரும்புச் சாறும் வெல்லமும் கரைத்த பானகத்தை வாசனை விஷயங்கள் போட்டு அவருக்கு ‘இந்த குளிர் நீராவது அருந்துங்கள்’ என்று கொடுக்க இனிப்பு உள்ளேபோக இன்னும் உற்சாகம் பீறிட்டது. வாசனைப்பொருள்களை கரைத்துள்ளதால் மனதில் குதூகலம் அதிகரித்தது. எனவே வீடு சுற்றிப் பார்க்க அவளுடைய தோழி அரிப்பு ஏற்படும் வண்ணம் சில கோடுகளை அவர் அறியாமல் பூச அவர் சொரிந்துகொள்ள உடம்பில் எண்ணெய் பசையே இல்லை. நான் எண்ணெய் தேய்த்துவிடுகிறேன். என்று தாசி சொல்ல அவரும் அரிப்புத்-தாங்காமல் சரி என்று சொல்ல முற்றத்தில் உட்காரவைத்து கொல்லைக் கதவையும் வாசல்கதவையும் தாழிட்டு அவருக்கு உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை எண்ணெய் தேய்த்து உடம்பினுடைய பசையை அதிகரிக்க அவர் தாசியின்கண் வசப்பட்டார்.

தாசி சில நாட்கள் கழித்து கோயிலுக்கு

நடவாடப்போக அவரும் தாசியைப் பிரிய ஒட்டாமல் பின்னாலேயே சென்றார். தாசி மேடை ஏறி ஒரு கால் சலங்கையை நழுவவிட, அரசன் ஏதிரே அமர்ந்தபடி தாசியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அவர் மக்களுக்கு நடுவே அந்த சித்தபுருஷர் எழுந்துபோய் தாசியின் காவை நன் தொடைமீது வைத்து அவளுக்கு கால்சலங்கை கட்டிவிட்டார். ஊர் முழுவதும் வாய்விட்டுச் சிரித்தது. மன்னன் கைகொட்டிச் சிரித்தான். அந்த சித்த புருஷரும் சிரித்தார். செய்கின்ற உடம்பு வெளியே இருக்கிறது. எதுவும் செய்யாத மனம் உள்ளே இருக்கிறது. ஏதேனும் செய்யவேண்டும் என்று நீ ஆசைப்பட்டால் உன் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நான் ஏதேனும் செய்துகொண்டிருக்கிறேனே ஒழிய உன்ருக்குள் என் மனம் எதுவும் செய்யாதிருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் தாசியின் வீட்டு திண்ணையில் போய் பார் என்று சித்த புருஷர் சொல்ல, அரசன் ஏதோ ஓர் சக்தியினால் உந்தப்பட்டவனாய் குதிரையிலேறி வேகமாய் தாசிவீட்டுக்குப் போக அந்த தாசி வீட்டுத் திண்ணையில் சித்தபுருஷர் அமர்ந்து தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு பித்தனைப்போல் இருந்தார். குதிரையைத் திருப்பி மறுபடியும் கோயிலுக்கு வர, அங்கே தாசியோடு சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அரசன் எங்கே போய் காலில் விழுவது என்று தெரியாமல் இருந்தான்.

“எங்கு விழுந்தாலும் ஒன்றே” என்று சித்த புருஷர் சொல்ல.

கோயிலில் அந்த சித்த புருஷர் காலடியில் விழுந்து கதறினான். அவருக்கு மடம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்.

“சோழ நாட்டிலே ஏற்பட்ட மடம் தனவைசியர்களின் அன்பால் ஆதரவால் இந்தப் பக்கம் குடிபெயர்ந்துவிட்டது. அரசர்களுக்கும் தனவைசியர்களுக்கும் நடுவே அபிப்பிராய பேதம் எழுந்து அவர்கள் பிரியும்போது இந்த மடம் தனவைசியர்களுக்குப் பக்கத்திலே தரும் இருக்கிறது என்று தெரிந்து அவர்களோடு கோவிலுருக்கு வந்துவிட்டது” என்று சொல்ல கூடியிருந்தவர்கள் கைட்டி ஆர்ப்பரித்து குருவைக் கொண்டாடினார்கள். இது மடத்தின் கதை. மடம் ஆரம்பித்த கதை என்று குரு சொல்ல அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் பிரபாகரனை திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பிரபாகரன் குருவை நோக்கி கை கூப்பினான்.

“அந்த இளைஞர் சென்னையிலிருந்து வந்திருக்கிறார். பிரபாகரன் என்று பெயர். ஞானவாசிஷ்டம் பாடம் கேட்கவேண்டுமாம். இந்த மடம் பற்றி கேள்விப்பட்டாராம். இந்த மடத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று ஒரு உந்துதல் இடையறாது இருந்ததாம். இங்கே சில நாட்கள் தங்கவேண்டுமென்று வந்திருக்கிறார். அப்படித்தானே அய்யா” குரு பிரபாகரனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“இறையருள் இருப்பின் நிரந்தரமாக இங்கு தங்கவும் நான் விரும்புகிறேன்,” பிரபாகரன் பதட்டமில்லாமல் சொன்னான்.

கூடியிருந்தவர்கள் திகைத்துப்போய் பார்த்தார்கள்.

“இறையருள் அப்படி இருப்பின் அதுவும் நடக்கும். தடுக்க நான் யாங், நீங்கள் வந்தபொழுது, நல்லபொழுது, நிமித்தங்கள் நன்றாக இருந்தன. சகுனங்கள் சரியாகத் தோன்றின. நீங்கள் பெரிய காரியம் பொருட்டு இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்கு உள்ளுணர்வில் தெரிந்துபோயிற்று. இருப்பதும் வேறு இடம் போவதும் இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நாம் பேசத்து வங்குவோம் என்றார்.

வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராய் சிறிய விண்ணப்பங்கள் தனித்தனியே குருவிடம் சொல்லி சமாதானங்கள் கேட்டுக்கொண்டு வெளியேறினார்கள்.

வந்தவர்களுக்கு பால் தரப்பட்டது. முறுக்கும், சீடையும் யாரோ கொண்டுவர அவை விநியோகிக்கப்பட்டன. வெளியூரிலிருந்து வந்த சிலர் மடத்திலேயே பகல்பொழுது உணவு எடுத்துக்கொள்ள பிரபாகரனும் அவர்களோடு உட்கார்ந்தான்.

மறுபடியும் திண்ணைக்கு வந்து சுவரில் சாய்ந்து கண்முடி அமர்ந்திருந்தான். மாலைநேரம் தோட்டத்தில் தூறலுக்கு நடுவே உலாவினான். வேட்டியை மடித்து கட்டிக்கொண்டு சாய்ந்திருந்த தக்காளிச் செடிகளையும், கீரைத் தண்டுகளையும் சிறிய குச்சிகள் நட்டு கயிறில் பிணைத்து நோக்கினான்.

மறுபடியும் வானம் கருக்கத் துவங்கியது. மழை அதிகமாகும்போல் தெரிந்தது. வந்தவர்கள் அனைவரும் விடைபெற்றுப்போக மடத்தின் காவலாளியும், சமையல்காரரும், பாத்திரம் அலம்புகிறவர்களும்

பெருக்குகிறவர்களும், குருவும், அவர்கள் சீடர் இருவரும் பிரபாகரனும் தனித்துவிடப்பட்டார்கள். குழல் விளக்குகள் எரியத் துவங்கின. மழை மறுபடியும் பலத்துப் பெய்தது.

2

வெளிச்சம் மங்கவும், மணி அதிகரிக்கவும் சரியாக இருந்தது. மாலைநேரம் வெய்யில் சரியும்போது பெய்யும் மழை வெகுநேரம் நீடிக்கும். அந்த மழை பூமியில் சுடுமையாகத் தாக்கி, நாலா பக்கமும் ஓடையில் பெருக்கெடுத்தி ஓடி, எதிர்ப்பக்க மைதானத்தின் மீது விழுந்து இருட்டுகிறபோது அங்கங்கே வெளிச்ச சிதறல்கள்தான் தெரிந்ததே தவிர, வீடுகளிலிருந்து தோன்றும் வெளிச்சம் மழைநீரால் பெரிதாக்கிக் காட்டப்பட்டதே தவிர வேறு எந்த சலனமும் இல்லை. தொடர்ந்து மழை பெய்துகொண்டிருந்ததால் மக்கள் ஊருக்குள் அடங்கி இருந்தார்கள்.

லாரி ஒன்று மிகுந்த சுவனத்துடன் இரைச்சலுடன் ஊருக்குள் போயிற்று. மடம் அமைதியாக இருந்தது. குரு கூடத்தின் நடுவே முன்னும் பின்னும் உலவினார். கை, கால்களை அசைத்தார். பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் சொல்லியபடியே எல்லா திசைகளையும் வணங்கினார். திருநீறு இட்டுக் கொண்டார். தேவர, திருவாசகங்கள் படித்தார். தொலைவிலிருந்து அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரபாகரனை அருகே அழைத்து பாய்போட்டு உட்கரச் சொன்னார். நாற்காலியில் அவர் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

“என்ன வேண்டும் சொல்லுங்கள்” என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

“இந்த மடத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது என் மனதுக்குள் தோன்றிய ஒரு விஷயம். தங்க வைப்பதும் வெளியேற வைப்பதும் உங்கள் விருப்பம்”

“எதனால் இந்த மடம் பற்றி உங்களுக்கு அப்படித் தோன்றியது”

“இந்த மடத்திற்கும் எனக்கும் எங்கோ ஒரு தொடர்பு இருப்பதுபோல போன ஜென்மத்திலிருந்து ஒரு பிடிப்பு இருப்பதுபோல ஓர் உணர்வு. சிறிய புத்தகத்தில் இந்த மடம் பற்றி படித்தவுடனேயே இது இவ்விதம்தான் இருக்கும் என்று மனதுக்குள் ஒரு ஓவியம் போட்டுக்கொண்டேன்.

அநேகமாய் அதுபோலவே இந்த மடம் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கு தங்குவதற்கு அது காரணமல்ல. எனக்கு என் வாழ்க்கையில் நடந்த சில விஷயங்கள் காரணம்”

“சரி அப்படி உன் வாழ்க்கையில் என்ன விஷயம் நடந்தது”

“என் தாயார் வனிதாதேவி நாற்பத்தேழு வயதில் அவர் என் தகப்பனாரை விட்டுவிட்டு வேறுஒருவரை திருமணம் செய்துகொண்டு போய்விட்டார். அவருக்கு மகனாகிய நான் முக்கியமில்லை என்று சொல்லிவிட்டார். என் பொருட்டு பல துன்பங்களை இதுவரை சகித்ததாகவும், இனி அவருடைய வாழ்க்கையை அவர் வாழ விரும்புவதாகவும் வளர்ந்த என்னை விட்டுப்பிரிவதில் அவர் நிம்மதி அடைவதாகவும் சொன்னார். நான் அவரைப் பார்க்க முயன்றும், வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆழிந்து யோசித்தும் இனி இங்கு இல்லறம் நடத்துவது அபத்தமான விஷயம் என்பதை புரிந்துகொண்டு என் வாழ்க்கையை வேறுபக்கம் திசை திருப்ப முடிவு செய்து இங்கு வந்திருக்கிறேன்.”

“உன் தாய் வனிதாதேவி உன் தகப்பனாரை விட்டுப்பிரிய காரணம் என்ன” குரு செந்தமிழ் பேசினார்.

“அது பெரிய கதை” பிரபாகரன் பதில் சொன்னான்.

பையைத் திறந்து ஒரு பிளாஸ்டிக் கவர் எடுத்து துழாவி ஒரு படம் காட்டினான். கருப்பு வெள்ளை படத்தில் பதினெட்டு வயது மதிக்கத் தக்க ஒரு பெண் இருந்தாள். ரெட்டைப் பின்னலும் கட்டுமஸ்தான உடம்பும் கொண்ட அந்த பெண்ணுடைய சிரிப்பு மிக இயல்பாக ஒரு பூவைப் போன்று இருந்தது.

“இது என் அம்மா வனிதாதேவி. இந்தப் படம் எடுக்கிறபோது அவருக்கு வயது பத்தொன்பது. இந்தப் படம் எடுத்த புதினைந்து நாளில் என் தகப்பனாரை அவர் திருமணம் செய்துகொண்டார். என் தகப்பனார் என்று நான் குறிப்பிடுவது என்னை வளர்த்தவரை அல்ல. எனக்கு உரு கொடுத்தவரை. அந்தத் தகப்பனார் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

அம்மா அவரோடு வாழ்ந்து என்னை கருவுற்று பெற்ற பிறகு, என்னைப் பெற்ற இரண்டாவது வருடம் அவரைப் பிரிந்து தனியே வந்துவிட்டார். அவருடைய தாயும்

தகப்பனாரும் அவருக்கு வேறொரு திருமணம் 'செய்து வைத்தார்கள். அப்படி திருமணம் செய்து கொண்டவரைத்தான் நான் அப்பா என்று அழைத்தேன். அந்த அப்பாவையும் அம்மா பிரிந்துவிட்டார்."

குரு திகைப்போடு அந்த படத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பின்பு அந்தப் படத்தைத் தடவி, "சிவாய நமஹ" என்று பலமுறை சொன்னார். படத்தை திருப்பி பிரபாகரனிடம் கொடுத்தார். பிரபாகரன் பேசத் துவங்கினான்.

சென்னையிலிருந்து தெற்கே போகும் ரயில் சாலையில் அந்த கிராமம் இருந்தது. அங்கே ஸ்டேஷன் வரவேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு அங்கே குடியிருப்பவர்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்டேஷன் அங்கு வருமா இல்லை சற்று தள்ளிப்போய் விமானநிலையம் அருகே வருமா என்று ஒரு சந்தேகம் அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்த கிராமம் ஒரு குன்றின் கீழ் இருந்தது. அந்தக் குன்று மேற்பரப்பில் சரளைக் கற்களால் மூடப்பட்டாலும் அடியில் கனமான கருநீல் பாறைகளால் ஆனது. அந்த இடம் ஒரு உஷ்ணமான இடம். அந்த வீட்டு உணவு உஷ்ணமான உணவு. அந்த வீட்டுப் பெண்கள் உஷ்ணமான பெண்கள். எல்லாம் மேம்போக்காக பார்ப்பவர்களுக்குப் புரியாது. வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து கவனிப்பவர்களுக்குப் புரியும்.

வெறும் குழம்பு சாதம் மட்டும் சாப்பட்டு போகாதே. அது உடம்புக்கு நல்லதில்லை. கொஞ்சம் மோராவது குடி. அம்மா வற்புறுத்துவாள். ஆனால் வனிதாவுக்கு மோர் பிடிப்பதில்லை. மோரின் புளிப்பு அவளுக்கு உடனே குமட்டலைக் கொடுத்துவிடும். மோரை முகர்ந்து பார்க்கும்போது தலை சுறுகிறது. புல்கூட தேவையில்லாத பொருள்தான். ஆனால் பாலையாவது சகித்துக்கொள்ளலாம். மோர் என்கிற இந்த ஒரு விஷயத்தை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

வனிதாவுக்கு பிடித்த விஷயம் காரம்.

புளியில் காரமும் கலந்து, பத்து முருங்கைக்காயை சிறு சிறு துண்டுகளாக வெட்டி, குழம்பில் போட்டு முருங்கைக்காய் மணடி என்று அம்மா ஒன்று செய்வாள். வாசற்படியிலிருந்து அந்த வாசனை தூக்கும். நிறைய

சோறுபோட்டுக்கொண்டு இரண்டு தூண்டி குழம்பு ஊற்றி பிறகு முருங்கைக் காயை சோறு முழுவதும் பரப்பி, பிசைந்து பிசைந்து சாப்பிடலாம். ஒவ்வொரு முருங்கைக் காயையும் பிளந்து விரலால் வழித்து உறிஞ்சி சக்கையைப் கடித்து சாறெடுக்கலாம். வயிறு நிறைய சாப்பிட்டு எழுந்ததும் கை அலம்பிவிடலாம். கை அலம்பி ஒரு மணி நேரம் கழித்தும் குழம்பு வாசனை கையில் அப்படியே இருக்கும். வாயில் அந்த சுவை நீங்காது நிற்கும். அந்தக் குழம்புக்குத் தொட்டுக்கொள்ள அம்மா வெங்காய வடகம் வறுத்துப்போடுவாள். வெங்காய வடகத்தில் சுள்ளென்று பச்சை மிளகாய் காரமிருக்கும்.

வனிதா தன் தாய்மாமன் வீட்டில் வசித்து வந்தாள். தாய்மாமன் அவளைவிட இருபது வயது பெரியவர். அவருடைய மனைவி அடிக்கடி நோய்ப்படுபவள். எனவே, வனிதாவினுடைய அம்மாவின் உதவி அவளுடைய தாய்மாமனுக்கு தேவையாக இருந்தது. சகோதரியினுடைய சனமயல் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. சகோதரியின் கணவன் அவளைப் புறக்கணித்துவிட்டும் போனதும், பெண் குழந்தையை கொடுத்துவிட்டும் போனதும் அவர், அவர்களை தன்வீட்டிற்கு வர அழைத்துக் கொண்டார்.

அவரிடம் இருந்த காசுக்கு இந்த மலையடிவாரத்தில் நிலம் வாங்கினார். தனக்கென்று ஒரு ஓட்டு வீடு கட்டிக்கொண்டார். ஒரு மூன்று கிலோமீட்டர் தூரம் வெட்டவெளியில் நடந்துபோய் பிறகு மின்வண்டி ஏறி தாம்பரத்திற்குப் போய் வனிதா படித்துவந்தாள். இருட்டுவதற்கு முன்பு வீடு வந்துவிட வேண்டும். இல்லையெனில் வீடு எந்த திசையில் இருக்கிறதென்று அந்த வெட்டவெளியில் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

வனிதாவின் தாய் மாமனும் தான் செய்துகொண்டிருந்த வேலையை உதறிவிட்டு, அந்த இடத்தில் நிலம் வாங்கிப்போட்டு, எப்போது மின்சாரம் வரும் என்று காத்திருந்தார்.

ஸ்டேஷனுக்கு மனுக்கள் எழுதிப்போட்டது போல அந்த கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் மின்சாரத்திற்கும் மனு எழுதிப் போட்டார்கள்.

வனிதா ஆறாவது படிக்கும்போது மின்சாரம் வந்தது. எட்டாவது படிக்கும்போது ரயில்வே ஸ்டேஷன் வந்தது. ஒன்பதாவது படிக்கும்போது ஊர் பெரிதாயிற்று. பத்தாவது

படிக்கும்போது தாய்மாமன் நிறைய நில வியாபாரம் செய்தார். அவர் வீட்டை தளமாக்கினார். எதிர்ப்பக்கம் நிலம் வாங்கி காலனிபோல் அமைத்து ஒரு ஹால், ஒரு ரூம், ஒரு கிச்சன் என்று தொடர்ச்சியாய் பதினைந்து வீடுகள் கட்டினார்.

வனிதாதேவி பத்தாவது படிக்கும்போது அவருடைய நிலமை மிகவும் உயர்ந்தது.

அந்த இடத்திற்கு திருப்பூர்குமரன் நகர் என்று பெயரிடப்பட்டது. பிறகு திருப்பூர் என்பது மறைந்து போய், வெறும் குமரன் நகர் என்று பெயர் மட்டுமே நின்றது.

ரயில்வே நிலையத்திலிருந்து சாலை போடப்பட்டது. சாலைக்கு விளக்குகள் போடப்பட்டன. சாலையின் இருபுறங்களிலும் இருந்த நிலங்கள் நல்ல விலை பேர்யின. கடைகள் எழுந்தன. திருவல்லிக்கேணியிலும் முயிலாப்பூரிலும் ஒண்டு வீட்டிலிருந்த மத்தியதர வர்க்கத்தினர் நகைகளை அடகு வைத்தும், கடன் வாங்கியும், சிக்கனமாக சேமித்தும் இங்கு நிலங்கள் வாங்கி வீடு கட்டினார்கள்.

நிலங்கள் வாங்கி விற்பது மட்டுமில்லாமல் அனுபவத்தினால் வனிதாதேவியின் தாய்மாமன் கட்டிடங்களும் கட்டிக் கொடுத்தார். அதிலும் கணிசமான பணம் சம்பாதித்தார். இம்மாதிரியான வேலைகளுக்கு வனிதாதேவி மிகவும் துணை இருந்தாள். கணக்கு வழக்குகளை கச்சிதமாக கவனித்துக்கொண்டாள். பல இடங்களில் பல வீடுகளை கவனித்துவிட்டு நிறைய ஆலோசனைகள் சொன்னாள்.

அது மலையின் அடிவாரம். மலையில் பெய்த மழையெல்லாம் சரிந்து அந்தப்பகுதி பள்ளத்தில் நிரம்பி பூமிக்குள் புதைந்து கிடந்தது. யார் வீட்டில் ஆழ்துளைக் கிணறு போட்டு பம்பு வைத்தாலும் நீர் பீய்ச்சி அடித்தது. குடிக்கும்போது லேசான கடுப்பு இருந்தாலும் குளிப்பதற்கும் துணி துவைப்பதற்கும் ஏற்றவாறு இருந்தது. எனவே அந்தப் பகுதியில் வீடு வாங்கிய அத்தனைபேரும் தோட்டம் வைத்தார்கள். தென்னங்கன்றுகள் வைத்தார்கள். சிலர் அதிக பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு வாழைமரங்கள் நடட்டார்கள்.

வனிதாதேவி தொலைதூரம் தாம்பரத்திற்கு பஸ் ஏறிப்போய் பூச்செடிகள் வாங்கி வந்தாள்.

திருவண்ணாமலைக்குப் போய் வருகையில் காய்கறி விதைகளும், பூ விதைகளும் வாங்கி வந்தாள். அவர்களது தோட்டத்திலும் அடுத்த நிலத்திலும் மண்வெட்டியால் கொத்தி விதைகள் நடட்டாள். மாட்டுவண்டியில் சாண உரம் கொண்டு வந்து வீட்டின் கொல்லைப்புறம் குவித்து, கூடை கூடையாக செடிகளுக்குப் போட்டு, காலையும், மாலையும் சொதசொதவென்று நீர் பாய்ச்சினாள். செடிகள் கிளைவிட்டு எழுந்தன. வெய்யிலை வாங்கி நிரை உறிஞ்சி வெகு சீக்கிரம் பூக்களைச் சொரிந்தன.

நல்ல காய்கள் கிடைக்கத் துவங்கின. அக்கம்பக்கம் உள்ளவர்கள் வனிதாதேவியின் தோட்டத்தை நின்று பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். அவளிடம் ஆலோசனை கேட்டுவிட்டுப் பேரனார்கள்.

வனிதாதேவிக்கு பூரட்டாதி நட்சத்திரம். பிறர் பாராட்டினால் கண்மண் தெரியாமல் போகும். எல்லா பாராட்டுக்களும் மிக உண்மை. தான் அதற்குத் தகுதியானவள் என்ற எண்ணம் உடனே வந்துவிடும். இன்னும் பாராட்டு இன்னும் பாராட்டு என்று மனம் அலையும். அதற்காகவே செய்கைகள் ஏற்படும். மற்றவர்களை அழைத்து தன்னுடைய கைவண்ணத்தைக் காண்பிக்கின்ற பெருமையும் கர்வமும் இடைவிடாது தோன்றும். பாராட்டவில்லையென்றால் சோர்ந்துபோகும்.

நிலம் வாங்கி நிலம் விற்பது காசு பார்க்க ஆரம்பித்த பிறகு, பிறரிடம் காசு வாங்கி கட்டிடம் எழுப்ப கற்றுக்கொண்ட பிறகு, வனிதாதேவியின் தாய்மாமனின் போக்கு வேறு விதமாயிற்று.

நிலம் விற்கிற வியாபாரி சிரிக்கக்கூடாது. மிகவும் இழையக்கூடாது, வாங்கினால் வாங்கு, வாங்காவிட்டால் போ என்கிற விட்டேர்த்திதான் அந்த வியாபாரியின் இயல்பாக இருக்கவேண்டும். உங்கள் பெயரென்ன என்று கேட்டால் பெயர் மட்டும் சொல்லிவிட்டு முகம் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டும். அடுத்த கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லவேண்டும். இல்லையெனில் உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பது போலவே நடந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி நடந்த கொண்டால்தான் நட்பு வளராமலிருக்கும். நட்பு வளராமல் இருந்தால்தான் காசு புழுதில்லாமல் வியாபாரம் செய்யமுடியும் எனவே, சாதாரணமாய் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த

வனிதாதேவியின் மாமா, நிலம் விற்கவும் வாங்கவும் ஆரம்பித்த பிறகு, உம்மணா முஞ்சியாய் மாறினார். வீட்டிலே சந்தோஷமாக இருக்கின்ற முகத்தை சில சமயம் வெளியே சிதறிவிட்ட வியாபார நஷ்டம் ஏற்படுவதை உணர்ந்து அவ்விதம் ஏற்படாமலிருக்க வீட்டிலும் அழுத்தம் திருத்தமாக பேச ஆரம்பித்தார். அளவுக்கு அதிகமாக அமைதி காட்டினார். பழித்தும் கூறாமல் பாராட்டவும் செய்யாமல் வீட்டிலுள்ள மனிதர்களிடமிருந்து விலகியே இருந்தார்.

‘உங்களுக்குத் தேவையானது காசு. மேலே கூரை உடுக்க புடவை, உண்ண உணவு, இவை கிடைக்கும் என்ற ரீதியிலேயே நடந்துகொண்டார்.

சிரித்துக்கொண்டிருந்த தம்பி வியாபாரவீதியால் விறைப்பானதும் அம்மாவுக்கு வெறுத்துப்போனது. ‘மயிலாப்பூர்’ சந்துவ இருந்தபோது சந்தோஷமாக இருந்தோம். இந்த மலக்காட்டுக்கு வந்து குரங்கு மாதிரி முஞ்சிய தூக்கிக்கிட்டு அலையறோம்’ என்று சொல்வான்.

அவளுக்கு புருஷன் இல்லாது போனாலும் கபாலி கோயிலும், கபாலி கோயிலுக்கு வந்துபோகின்ற மத்திய வயது பெண்களும் மிக ஆதரவாக இருந்தார்கள். குறைந்தபட்சம் அவளது குறைகளை காதுகொடுத்துக் கேட்க கல் நந்தியாவது அங்கு இருந்தது. ஆனால் இந்த இடத்தில் மனிதர்களும் இல்லை, கோவிலும் இல்லை. வெறும் கற்பாறைகளும், மலைகளும் மட்டுமே இருந்தன. எனவே, கொல்லைப் புறத்தில் உட்கார்ந்து பின்பக்கம் தெரியும் அந்த குன்றத்தை நோக்கித்தான் இடைவிடாது அவள் அம்மா பேசத் துவங்கினாள்.

மாமாவும் பேசாமல், அம்மாவும் பேசாமல் இருந்த அந்த வீட்டில் வனிதா மனம் பாராட்டுக்கு ஏங்கியது.

சரியாக வரவில்லை. வீடு பாராட்டாததால், சகோதரனும் சகோதரியும் பாராட்டாததால் எதிர்ப்பக் வீட்டிலிருந்து எவரேனும் வந்து பாராட்டினால் அவளுக்கு ‘உச்சி குளிர்ந்து போயிற்று’.

‘நல்லா இருக்கே. இவ்ளோ பெரிய அடுக்கு செம்பருத்தி எங்கிருந்து கொண்டாந்தே கண்ணு’ என்று கேட்பவருக்கு அரைமணிமே பதில் சொல்வான்.

‘செண்பகம் செடிவளர ரெண்டு வருஷம் ஆகும்ல’

சரக்கொன்றை ஒன்றரை வருஷத்துக்குள்ள வந்துரு மாமே. பவளமல்லி ஒரு வருஷத்துல பூக்கத் தொடங்குமா’ என்று பார்த்து பார்த்துக் கேட்டார்கள்.

எல்லார் வீட்டிலும் தோட்டம் கிளம்பியது. எல்லார் வீட்டுக்கும் ஏரு தேவைப்பட்டது. எல்லார் வீட்டிலும் விதைகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன.

எதிர்ப்பக்கம் வனிதா தேவியின் மாமா கட்டிய பனிரெண்டு போர்ஷன்களில் வெகு சிலரே குடித்தனம் வந்தார்கள். முதலில் திருமணம் செய்து குடும்பமாக இருப்பவர்களுக்குத்தான், வாடகைக்கு விடப்படும் என்று கண்டிப்புடன் இருந்த வனிதாதேவியின் மாமா அதற்கு ஆட்கள் வராதுபோகவே, பட்டணத்தில் வேலை செய்யும் பிரம்மச்சாரிகளுக்கு வாடகைக்குவிட்டார். அவர்கள் நல்ல வேலையில் இருக்கிறார்களா என்பதை தெரிந்துகொண்டு, வாடகை கொடுக்க முடியுமா என்பதை சேர்த்துப் பார்த்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் கூடுதலாக வாடகை உயர்த்தி அவர்களை இருக்கவைத்தார். முன் பணம் அதிகமாக வாங்கினார்.

ஒரு சைக்கிளில் ஐந்து நிமிட நேரத்தில் ரயில்வே ஸ்டேஷனை அடையமுடியும். ரயில் ஏறினால் அரைமணி நேரத்தில் சென்னை நகரின் கோட்டைப் பகுதியை தொட்டுவிட முடியும். கோட்டை ஸ்டேஷனில் இறங்கினால் நான்கு நிமிட நடையில் அலுவலகம் போய்விடமுடியும் என்று தெரிந்த இளைஞர்கள் இந்தப் பகுதிக்கு வாடகைக்கு வந்தார்கள்.

சனியும், ஞாயிறும் அவர்களுக்கு விடுமுறை ஆதலால் துணிகள்துவைத்து, காயப்போட்டு, சினிமா பாட்டுக்கேட்டு, சீட்டாடி ரம்மியமாக பொழுதை கழித்தார்கள். அக்கம் பக்கம் குடித்தனம் செய்கிறவர்கள் இருப்பதால் அதிகம் வம்பு செய்யாமல், ‘எனக்கு வீட்டில் திருமணத்திற்கு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லி தாய், நந்தையை இங்கு வரவழைத்து அடுத்த வீட்டுக்காரர்களை அறிமுகப்படுத்தி தங்களை கௌரவப்படுத்திக் கொண்டார்கள். ‘தங்கச்சி கல்யாணம் முடிந்தபிறகு எனக்கு’ என்ற பிரம்மச்சாரிக்குக் கூட அந்த போர்ஷனில் மதிப்பு இருந்தது.

‘அவுங்க பாட்டுக்கு அவுங்க இருக்காங்க. நாங்க பாட்டுக்கு நாங்க இருக்கோம். அவுங்களால ஒரு

தொந்தரவும் இல்லை. உண்மையச் சொல்லினும்தான் அவாளால் நல்ல உதவி. வரும்போது ஒரு கிலோ காபிப் பொடி வாங்கிட்டு வான்னு சொன்னே. அழகா வாங்கிவந்து காபி பொடி கொடுத்தா. என்ன மதிப்பு, என்ன மரியாதை.

‘கல்யாணம் ஆகாதவா கெட்டவாள்ளு யார் சொன்னா. அது தப்பான அபிப்பிராயம். நல்லவா எல்லா எடுத்துவரும் இருக்கா.’

‘கல்யாணம் ஆனவா கெட்டவளா இல்லியா என்ன’ என்று அந்த பிரம்மச்சாரிகளுக்கு குடும்பப் பெண்கள் வக்காலத்து வாங்கினார்கள்.

அந்த எதிர் போர்ஷனுக்கு நண்பர்கள் மூலம் அவன் குடிவந்தான்.

ஏற்கனவே இருக்கின்ற பிரம்மச்சாரிகள். அவனிடம் புழங்கும் காசு பார்த்துவிட்டு அந்த இடத்தில் அவனுக்கு இடம் கொடுத்தார்கள். திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பையனுக்கு அந்த வீட்டின் மொத்த வாடகையும் கொடுக்க முடியவில்லை. இவன் முக்கால் பங்கு வாடகை கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டவுடன் தன்னுடைய அலுவலகத்தைச் சேர்ந்தவனென்று பொய் சொல்லி அவனை உள்ளுக்குள்ளே கொண்டு வந்தான். ஆனால் அவன் அலுவலகமும் இவன் அலுவலகமும் சம்பந்தமே இல்லாதவை.

அவன் பெயர் சைலேந்திரபாபு. ஆந்திராவில் கரும்பு பயிர் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் குடும்பம் முழுவதும் அதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தது. விவசாயத்தைவிட வெளியூருக்குப் போய் சிலகாலடி வேலை செய்யலாம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அவனுடைய ஆங்கில பலமும், பட்டப்படிப்பும் எளிதில் அவனுக்கு வேலை வாங்கிக்கொடுத்தன. அவன் சென்னையிலுள்ள இனிப்பு கம்பெனிக்கு விண்ணப்பம் போட்டான். கரும்பு பற்றி நேர்முகத் தேர்வில் அவனிடம் கேள்வி கேட்டபோது அது பற்றிய அத்தனை விவரங்களையும் எடுத்து வீசினான். அவர்கள் அவனுடைய பேச்சை மறுத்தபோது மிகத் தெளிவாய் அந்த மறுப்பை முறியடித்தான்.

“நீங்கள் படித்துவிட்டுப் பேசுகிறீர்கள். நான் கரும்பை பயிர்செய்துவிட்டுப் பேசுகிறேன். நம் இருவருக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. கரும்பைப்பற்றி எனக்குத்

தெரிந்ததைப்போல் உங்களுக்கு நிச்சயம் தெரியாது” என்று அவன் சொன்ன வேகத்தைக்கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவனுக்கு வேலை கொடுத்தார்கள்.

பிஎஸ்ஸி ரசாயனம் படித்த அவனுக்கு இனிப்புக் கம்பெனி ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் வேலை கிடைத்தது.

ஆராய்ச்சிக் கூடம், எப்படி இனிப்பு செய்வது என்கிற சிறிய ஒரு குழுவை சென்னையில் வைத்து வாரத்திற்கு ஒருமுறை ஆந்திராவிற்கும், தமிழ்நாட்டிற்கும் எல்லையிலுள்ள இடத்திற்குப் போய் அங்குள்ள தொழிற்சாலையை அதைச் செய்வோரைப் பார்த்துவிட்டு வந்தது. பயிற்சியினால் வெகு விரைவில் தொழில் கற்றுக்கொண்டான். அவன் கெட்டிக்காரத் தனத்தால் புதியவகை இனிப்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

கேழ்வரகு மாவும், வெல்லப்பாகும் கலந்து தங்கள் வீட்டில் ஒரு இனிப்பு செய்யப்படும் என்பதை அவன் செய்துகாட்டியபோது அந்த இனிப்பு அவர்களை அதிகம் கவர்த்தது. அதை அதே விஷயத்தை இன்னும் பக்குவமாக அவர்கள் செய்து புதிய பெயரிட்டு மார்க்கெட்டுக்கு அனுப்ப, அது பற்றிக்கொண்டது.

கேழ்வரகு என்று அதைச் சொல்லாமல் விற்றதால் அது இறக்குமதி சாக்கெட்டைப் போல உயர்வாகப் பேசப்பட்டது.

அந்தக் கம்பெனி இதேமாதிரி பல வகைகளை செய்து காட்டும்படி அவனைத் தூண்டியது.

அவனும் இடைவிடாது யோசித்து வந்தான். இரண்டு பதவி உயர்வு பெற்றான். ஊருக்குப்போய் தனது பெருமைகளை அவர்களோடு பேசினான். என்ன இருந்தாலும் இங்கு வேலை செய்வதுபோல ஆகுமாடா. வேலை செய்தது போதும். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வயல் இருக்கிறது. கரும்புப் பயிரிடலாம் வா என்று வீடு அழைத்தது.

இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு நான் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன். இப்போதைக்கு அங்குபோய் நல்லவேலை கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன். நாமே ஒரு இனிப்பு தொழிற்சாலை இங்கு ஆரம்பிக்கலாம். நாமே பாகு காய்ச்சலாம். இந்த விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்ல, அவன் வீடும், தாய்மாமன்

போன்ற உறவுகளும் அதைப் பாராட்டி ஆதரித்தார்கள்.

‘இன்னும் கூட ஒருவரும் இரு. இரண்டு வருடங்கள் கழித்து திரும்பும் செய்துகொள்’ என்று சொன்னார்கள்.

‘ஆனால் வயதாகிவிட்டதே’

அவனுடைய அம்மாவும், சித்தியும் கவலைப்பட்டார்கள்.

‘ஆணுக்கு வயதென்ன முக்கியம்’ என்று ஆண்கள் அவர்களை அடக்கினார்கள்.

பட்டனத்தில் விஷயங்களை பரிமாறிக்கொள்ளவும், பர்மாபஜார் பொருள்களை வாங்கி அனுப்பவும் அவனுக்கு தாய்மாமன்கள் அன்புக் கட்டளை இட்டார்கள். அவன் வாங்கி வந்து நிரப்பியதும், பதிலுக்கு ஏதாவது நன்றி செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். குடிக்க அழைத்தார்கள். குடித்துவிட்டு உன்னை கட்டிக்கொண்டு தூங்கவா அல்லது உன்னோடு சண்டைபோடவா. நான் சரியான தோழர்கள் கிடைக்காமல் குடிப்பதில்லை என்று சொன்னான். அவர்கள் என்னவித தோழர்கள் என்று கேட்டபோது கண் சிமிட்டினான். அவர்கள் அவனை ஊரிலிருந்து காரில் ஏற்றி வெகுதூரத்திலுள்ள வேறொரு ஊருக்குக் கொண்டு போனார்கள். அந்த ஊரில் தெருவெல்லாம் பூச்செடிகள் போல ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் பெண்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

வாடகைக்கான அந்த பெண்களோடு அவன் குடித்து சந்தோஷமாக இருந்தான். அந்த சுகமான அனுபவம், மூன்று நாட்கள் அங்கு தங்கி விதவிதமான பெண்களோடு படுத்தெழுந்த சுகம், அவன் மனதில் நிரந்தரமாகத் தங்கியது. திரும்ப சென்னைக்கு வரும்போதும் அந்தப் பெண்களின் உறவுக் கனவே அதிகமிருந்தது.

அவன் அடுத்தமுறை போகும்போது இன்னும் அதிகம் செலவு செய்யவேண்டும். அப்படி அதிகம் செலவு செய்யவேண்டுமென்றால், அதிகம் காச சம்பாதிக்கவேண்டும். அதிகம் காச சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றால் கடுமையாக உழைக்கவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்தான்.

வேலையில் மும்முரமானான். இன்னொரு புதிய மிட்டாயைக் கண்டுபிடித்தான். அது வெறும் வேர்க்கடலை பர்பி.

வேர்க்கடலை வெல்லத்திற்கு பதில் பொடிப்படியாக நறுக்கி, அதை சாக்கெட்டில் புரட்டி எடுத்தபோது வேறு சுவைகொடுத்தது. வாயில் வெகுநேரம் அரைபட்டது. இதில் சூட்சுமம் வேர்க்கடலைதான். சாக்கெட் மாறாத விஷயம்.

வேர்க்கடலை எண்ணெய் உள்ள முரட்டு வேர்க்கடலையாக இருக்கவேண்டும். அது அதிகம் வறுபடாமல் கொஞ்சம் கால்வாசி வறுபடலாக இருக்கவேண்டும். அதை கடித்து வருகின்ற பாகும் சாக்கெட்டும் கலக்கும்போதுதான் ருசி அதிகமாகிறது. எனவே, அந்தப் பதமும் நறுக்கப்பட்ட துணுக்குகளும் மிக, மிக முக்கியம். மிகப் பொடிதாகவும் இல்லாமல் மிகப் பெரிதாகவும் இல்லாமல் ஒரு குறியீட்டை அளவுக்கு மேல் போகாது அளவுக்கு கீழ் குறையாது இதை நறுக்கினால் இந்தக் கலவை மிக அற்புதமாகத் தேறும் என்று அவன் எழுதிக்கொடுத்தான்.

பல்வேறுவித ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு இந்த வேர்க்கடலை மட்டுமில்லாது, பத்து வேர்க்கடலை ஒரு பாதாம் பருப்பு என்று வைக்கப்பட்டு அந்த வேர்க்கடலை துணுக்குகளுக்கு நடுவே பாதாம் துணுக்குகளும் பரிமாறப்பட்டன.

சாக்கெட் ருசி அள்ளிக்கொண்டு போயிற்று.

சென்னை ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் கைப்பதமாய் பண்ணிக்கொண்டு தொழிற்சாலைக்குக் கொண்டுபோய் விநியோகம் செய்ய எல்லோரும் அரைத்து, அரைத்து உண்டுவிட்டு பாராட்டினார்கள்.

மூன்று நாட்கள் தொழிற்சாலையில் தங்கி அவன் ஒரு பத்தாயிரம் சாக்கெட்டுகள்தயார் செய்ய அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் அவனுடைய திட்டத்தின்படி வேலை செய்தார்கள். சாக்கெட் உருண்டுவந்து அந்த நறுக்கப்பட்ட பருப்புகளை முடியது. பலகை நகர்ந்து குளிருட்டும் இடத்திற்கு போயிற்று. குளிர்த்தபிறகு சாக்கெட் விழ அடியில் இன்னொரு சாக்கெட் தடவப்பட்டது. சிறிதுநேரம் காயவைக்கப்பட்டது. முதல் சாக்கெட்டை தொழிற்சாலையின் சொந்தக்காரர் விண்டு வாயில் போட்டுக்கொண்டுவிட்டு.

‘தேவாயிர்தம்... தேவாயிர்தம்’ என்று கொண்டாடினார்.

‘எஸென்ஸ் அதிகம். கொஞ்சம் குறைத்துவிடு’ என்று

சொன்னார்.

எல்லாத் தொழிலாளர்களும் வாயில் போட்டுக்கொண்டார்கள். அவனைப் பாராட்டினார்கள்.

அவனுக்கு மறுபடியும் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. இந்த முறை பாராட்டாக ஒரு போனஸும் கிடைத்தது. அவன் நான்கு நாட்கள் வீடு வேண்டுமென்று சொல்லி, உடனே பஸ் பிடித்து ஊருக்குப் போனான். தாய்மாமன்களிடம் காசு காட்டினான். பர்மாபஜார் பொருட்களை கொடுத்தான். அவர்கள் காரேறி அந்த வாடகைப் பெண்கள் நகருக்குப் போனார்கள். வேறொரு வீட்டில் வேறுசில பெண்களோடு முன்றுநாட்கள் தங்கிவிட்டு ஊர் திரும்பினார்கள்.

பெண் உடம்பு என்பதை மறந்துவிட்டு அவனாவ் ஒருகணம் கூட இருக்கமுடியவில்லை. வெளிப்பார்வைக்கு கெட்டிக்காரனாக இருந்தாலும் உள்ளுக்குள்ளே பெரும் பெண் பித்தனாக இருந்தான்.

அவன் கெட்டிக்காரத்தனத்தை பெண் பற்றிய சிந்தனை மெல்ல மெல்லத் தின்று கொண்டிருந்தது.

வாடகைக்கு வந்த பெண்களை மனதில் பதியவைத்துக்கொண்டதால் எந்தப் பெண்களைப் பார்க்கும்போதும் வாடகைக்கு வந்த பெண்களாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

காமத்தைச் சுற்றிய ஆண்களும், பெண்களும் தந்திரசாலிகளாகி விடுகிறார்கள். அவர்கள் கெட்டிக்காரர்களாக இருந்தால் இன்னும் அதிக தந்திரசாலிகளாக மாறிவிடுகிறார்கள். யாரை எங்கே எவ்விதம் எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று திட்டமிடுகிறார்கள். மனதுக்குள் இடைவிடாது கூடுதலுக்குண்டான ஆசை கூடுகிறபோது அதை நிறைவேற்றிக்கொள்ள சகல் உபாயங்களையும் கையாள்கிறார்கள். ஏகப்பட்ட பொய்கள் சொல்கிறார்கள். சத்தியம் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் கடைசியில் கூடிப்பிரிவதாகவே இருக்கிறது.

வெறும் கூடல் மட்டுமே சந்தோஷம் என்று வந்தவனுக்கு தன்னைத் தவிர எவரீதும் தாபமே இருந்ததில்லை. அந்தத் தான் என்பதையும் தன் மனம் என்பதாகக் கருதாது, தான் என்பதைத் தன் உடலாக, தன் வலிவாக, தன் அழகாக, தன் புத்தியாக் கருதுகிறவனை

தன்னை காதலிப்பதாக அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது. அது வெறும் மயக்கம்.

சைலேந்திரபாபு அந்த மிகப்பெரிய மயக்கத்திலிருந்தான்.

வெற்றிபெற்று, ஓய்வெடுத்து, மறுபடியும் இந்த இடத்திற்கு வேலை நிமித்தம் வந்து, மல்லாந்து இந்த மலையடிவார போர்ஷனில் படுத்தபோது அந்த மலையின் உச்சம் அவனையும் தாக்கிற்று.

புத்தியும் உச்சமாக இருந்து உடம்பும் உச்சமாக இருந்தபோது அவனுக்கு பெண்துணை தேவைப்பட்டது. அவன் தாங்கமுடியாமல் வெளியே அலைந்தான். அடுத்த போர்ஷன்களை மேயவிட்டான். திருமணமான பெண்கள் அவனைக் கவரவில்லை. அவர்களுடைய அலுப்பும் சலிப்பும் அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தன! அவர்கள் உடுத்திக் கலைத்தவிதம் அவனுக்கு கோபம் ஏற்படுத்தியது.

முறுக்கிய வீணைத் தந்தியாய் தின்னென்று இருக்கும் இளம் பெண்களை அவன் தேடி அலைந்தான்.

ஆந்திரத்திலுள்ள கட்டிளம் பெண்கள் அவனுக்கு சென்னையில் தென்படவில்லை.

ஒருநாள் விடியற்காலையில் டீக் கடைக்குப் போய் திரும்புகிறபோது சுவர் கட்டையில் ஏறிநின்று ஒரு முல்லைக் கொடியை படரவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வனிதாதேவியை வியப்போடு பார்த்தான்.

கொடிக்கு இணையாக அவன் குனிந்து திரும்பி ஒரு பப்பாளி மரத்தை பிடித்திருந்த விதம் மிகக் கவர்ச்சியாக இருந்தது. உடம்பில் தசை வடிவங்களெல்லாம் முழுதும் மறைக்கும் சுடிதார் போட்ட பிறகும் தின்னென்று தெரிந்தன.

காமம் அதிகமாகவும், கெட்டிக்காரத்தனம் கூர்மையாகவும் உள்ளவர்கள் உடனே போரில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். வேட்டைக்கு, சொடுக்கு நேரத்தில் தயாராகிறார்கள்.

“விழுந்திடப் போறீங்க ஜாக்கிரதை” அவளைத் நாண்டும்போது பதட்டத்தோடு சைலேந்திரபாபு கத்தினான். அவன் முகம் முழுவதும் கவலை அப்பிக்கிடந்தது.

“நான் ஏன் விழறேன்” வனிதாதேவி அலட்சியத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

அவள் நிமிர்ந்து திரும்பியபோது அவள் அழகுகள் அவளைத் தாக்கின. அவள் அலட்சியம் பிடித்திருந்தது.

“பப்பாளி மரம் முழக்க எறும்பு. எதுனா ஒரு எறும்பு வெடுக்குனு கடிக்கக் கையை ஒதுவிங்க. ஒதுனா கால் பெசரும். கால் பெசருனா இந்தப்பக்கம் இருக்கிறது சாக்கடை. அந்தப்பக்கம் இருக்கிறது என்னன்னு எனக்குத் தெரியலே. அதுனால பயந்துபோய் கத்தினேன். நீங்க என்ன வேணா பண்ணுங்க எனக்கென்ன.” சைலேந்திரபாபு அசையாது நின்றான்.

“இந்த எறும்பு கடிக்காது. இது சாதாரண கருப்பெறும்பு. செகப்பெறும்புதான் கடிக்கும்.”

தேவை இல்லாமல் வனிதாதேவி அவனுக்கு எறும்புகள் பற்றி பாடம் நடத்தினாள்.

மான் மருண்டு நின்றால்போதும். வேடன் எளிதாய் பிடித்துவிடுவான். பெண் நட்பாக பேசத் துவங்கினால் போதும் நிச்சயம் கெட்டிக்காரன் மடக்கிவிடுவான்.

“அதென்ன முல்லைக் கொடியா அவளோ ஓயரம் வந்திருக்கு.”

“ஆமா, ஜாதி முல்லை”

“முல்லைய உயரமா படரவிடமாட்டாங்கனே. பந்தலே இடுப்பு உயரந்தான் இருக்கும். அப்பத்தானே பூ பறிக்கலாம். நீங்க பாட்டுக்கு பப்பாளி மரத்துல சத்தினா அது எங்கோ இல்ல போய் நிற்கும். அப்புறம் எப்படி பூப்பறிக்கிறது”

“இந்தக் கொடியில பூப் பறிக்க வாணான்னு விட்டுட்டோம்.”

“ஏங்க கொடி வளர்க்குறது பூப்பறிக்கத்தானே... வாணான்னு விட்டுட்டா.”

“இல்ல.. தெருவுல போறவங்களுக்கு வாசமா இருக்கட்டும்னு இந்தக் கொடியு பூப்பறிக்காது பப்பாளி மரத்துல படரவிட்டுரேன். உள்ளுக்குள்ள ஆறுகொடி இருக்கு. அந்த ஆறு கொடியும் நல்லா பூக்குது. அதுலேருந்து பூ எடுத்துக்குறோம்.”

“ஆறு முல்லைக் கொடியா. நீங்க நர்சரி நடத்தறிங்களா?”

“சும்மா எங்க வீட்டுக்குன்னு போடறோம். நீங்க யாரு”

“என்னங்க இப்படி கேக்கறீங்க. உங்க அப்பா வாடகைக்கு விட்டிருக்காரே. அங்கதான் நான் இருக்கேன். ஆப்பிள் கன்பெக்ஷனரியில ஓர்க் பண்ணேன்”

“என்னங்க”

“ஆப்பிள் மிட்டாய் கம்பெனி”

“ஆமா டவுன்ல இருக்கு”

“அங்கதான் வேலை செய்யறங்க”

தான் வேலை செய்கிற இடத்தைச் சொன்னாலே தன்னை எல்லோரும் மரியாதையாகப் பார்க்கிறார்கள் என்பது தெரிந்த ஒன்று. அதே அஸ்திரத்தையே இங்கேயும் போட்டான்.

“எந்த நம்பர்ல இருக்கீங்க?”

“எட்டர்ம் நம்பர்ங்க”

“அங்க ஒரு திருநெல்வேலி ஐயர் இருக்காரே?”

“அவரோட நானும் இருக்கேன்”

“ஆப்பிள் மிட்டாய் கம்பெனின்னா தினம்... ஸ்லீட் சாப்பிடலாம்ல”

“வ்வே...” அவன் நடித்தான்.

யாரு தினம் ஸ்லீட் சாப்பிடறது. சாப்ட்டு. சாப்ட்டு அலுத்துப் போச்சு. பார்த்தாலே முஞ்சியை திருப்பிக்கணுமனு தோணுது.”

அவன் தொடர்ந்து அவளுடைய எல்லா அவயங்களுக்கும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு பேசினான். அவன் அவன் உற்றுப்பார்ப்பதை கவனிக்கிறபோது அவன் கண்களை சந்தித்தான்.

“அங்க என்னவா இருக்கீங்க. கிளார்க்கா?”

“இல்லீங்க. கிளார்க் போஸ்ட்தான் கேட்டேன். வேற வேலை குடுத்துட்டாங்க.”

“பியூனா”

“இல்லீங்க. கெமிஸ்ட்”

“அப்படின்னா”

“மிட்டாய் புதுசு புதுசா கண்டுபிடிக்கிற வேலை”

“ஹ...ய் இது பெரிய வேலையிலேலே...”

அவள் ப்ளஸ்ஸுவுக்கே உண்டான குழந்தைத்

தனத்துடன் பேசினான்.

“எவ்வளவு சர்க்கரை, எத்தனை சதவீதம் இருக்கணும், மற்ற மூலக்கூறுகள் எத்தனை சதவீதம் இருக்கணும், எவ்வளவு நெய் இருக்கணும். அந்தமாதிரியெல்லாம் எங்களுடைய சோதனைச் சாலையில துளித்துளியா போட்டு ஆராய்ச்சிபண்ணி அதுக்கப்பறம்தான் பெரிய பெரிய சாக்லெட் வேலைகள். சாக்லெட்டுடைய தரம், மணம் அதெல்லாங்கூட நாங்க சோதனை பண்ணணும்”

“இதுக்கும் தனியா படிப்பிருக்கா?”

“இல்லீங்க. கெமிஸ்ட்ரி படிச்சா இது தெரிஞ்சிக்கலாம்.”

“நீங்க கெமிஸ்ட்ரில என்ன படிச்சீங்க”

“எம்.எஸ்.ஸி கெமிஸ்ட்ரீங்க” பொய் சொன்னான்.

அவன் மிக மரியாதையுடன் பார்த்தான்.

அந்த மரியாதை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“உங்க பேர் சொல்லிங்களே”

“சைலேந்திரப்பா” அவன் மிகஆவலோடு தன் பெயரைச் சொன்னான்.

“உள்ள வரட்டுங்களா” என்று தொடர்ந்து கேட்டான்.

“வாங்களேன்”

“உங்க செடியெல்லாம் பார்க்கலாங்களா?”

அவன் அந்தப்பக்கம் பப்பாளி மரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே குதித்தான்.

“உங்க அப்பா.... ஒங்க வீட்ல எதுவும் சொல்லமாட்டாங்களா”

“ஒண்ணும் சொல்லமாட்டாங்க. நீங்க எங்க வீட்லதானே குடியிருக்கீங்க. யார் யாரோ வந்து பார்க்கறாங்க. நீங்க பார்க்கிறதுக்கென்ன?”

“இவ்வளவு அழகா இருக்கிறதை இப்பதாங்க பார்த்தேன்.”

அவன் மறைபொருளாய்ச் சொன்னான். அவன் தோட்டம் என்று எடுத்துக்கொண்டான்.

“பவளமல்லிக்கு நாய் அடிச்சிப்போட்டா நல்லா வரும்.”

“என்னது....” அவள் திகைப்போடு வினவினாள்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா”

“நீங்க சொல்றது புரியலையே”

“பவளமல்லி பக்கத்துல ஒரு ரெண்டடி தள்ளி ஒரு குழிவெட்டி அதுவ செத்த நாயப் போட்டா பவளமல்லி நல்லா வரும்.”

“ச்சீ... நார்த்தம் எடுக்காதா”

“பொதச்சிடறயில்ல. பொதச்சா என்ன நார்த்தம் வரும்”

“இதுக்காக நாயக் கொல்லுவாங்களா?”

“இதுக்காக நாயக் கொல்லமாட்டாங்க. எங்கனா செத்த நாய் கிடந்தா அதக் கொண்டாந்து இங்க பொதப்பாங்க. நல்லா வரும். ஒரு பதினஞ்சி நாளில் பூ பிச்சிக்கிட்டு கொட்டும். நாய் உரம் செடிகளுக்கு அவ்வளவு நல்லது.”

“கடவுளே, அதுக்காக யாராவது நாயை வாங்கி வருவாங்களா. நாங்க வெறும் சாண ஓரந்தான் போடறோம்.” அவள் தோட்டத்தைச் சுற்றிக் காண்பித்தாள். அவள் ஆவலோடு பல கேள்விகள் கேட்டாள். வீட்டுக்குள்ளிருந்து அம்மா வந்து “யார்” என்று அவளைக் கேட்க, அவன் தன்னை கைகூப்பி அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

மறுபடியும் அங்கேயும் மிட்டாய் கம்பெனியை சொன்னான். தம்பியும், தங்கையும் “ஹா....” என்று வாய்பிளந்தார்கள்.

“நான் ஒருத்தன் இங்க இருக்கிறதே... உங்க யாருக்கும் தெரியாதா?”

“தெரியாதுங்களே...” அவள் அம்மா வெட்கத்துடன் பின்னடைந்தாள்.

“சரியா போச்சு போங்க. உங்ககிட்ட கொடுக்கச் சொல்லி என் ஃப்ரண்டுகிட்ட ஒரு பேக் ஸ்வீட் கொடுத்தேனே”

“நல்லா கொடுத்தாரு அவரு. ஒண்ணும் கொடுக்கலே”

“சரி இருங்க வர்றேன்.”

அவன் லுங்கியை-மடித்துக்கொண்டு விறுவிறு என்று வெளியே போனான்.

“ஏங்க கடைக்கெல்லாம் போகாதீங்க”

“எதுக்கு நான் கடைக்கு போகணும். கடையில

இருக்கிறவன் எங்கிட்ட மிட்டாய் வாங்கிறான். நான் போய் கடையில மிட்டாய் வாங்குவேனா. இருங்க' எதுனா வச்சிருப்பேன்"

ஊருக்கு எடுத்துப் போவதற்காக அவன் தேங்காய் மிட்டாய்கள் ஒரு பை வைத்திருந்தான். உள்ளே போனான். பாதி கொடுக்கலாமா. மொத்தமும் கொடுக்கலாமா என்று யோசித்தான். பெட்டியிலிருந்து அதை எடுத்து பேப்பரில் சுற்றினான். வெளியே வந்தான். அவர்கள் அவனுக்காகவும், அவன் தரப்போகும் மிட்டாய்க்காகவும் ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். இனிப்பு என்பது வயது வித்தியாசமில்லாமல் எவரையும் கவரக்கூடியது. அவர்களின் காத்திருப்பு அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. தொடர்ந்து வேகமாக அஸ்திரங்களை வீசி சாய்த்துவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். இந்தப் போரே அவனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. மேலே போய் அவர்கள் எதிரே நின்றான்.

"வழுக்கமா அஞ்சு கிலோ, ஆறுகிலோ வச்சிருப்பேன். உங்கள் பாக்கிறபோது ஒரு கிலோ பாக்கெட்தான் இருக்கு. இந்தங்க..." என்று. பேப்பரில் மடித்த பொட்டலத்தை வனிதா தேவியின் கையில் கொடுத்தான்.

வனிதாதேவி அவசரமாய் பிரித்தாள்.

"ஹை...யா தேங்காய் மிட்டாய்" என்று அவளுடைய சகோதரனும், சகோதரியும் கூறினார்கள். உடனே பிரிக்க அவைந்தார்கள்.

"சு... அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாது" வனிதாதேவி மற்றவர்கள் எதிரே நாகரீகமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று முயற்சித்தாள். ஆனால் அவள் முகம் அவளுடைய பேராசையைக் காட்டிக்கொடுத்தது.

"அட சுமமா இருங்க. பிரிச்சாத்தான் என்ன சாப்பிட்டு எப்படி இருக்குன்னு சொல்லங்க. இது என்னோட புது புராட்கட். வீட்டுக்கு எடுத்துட்டு போகணும்னு வச்சிருந்தேன்"

"அப்போ உங்க வீட்டுக்கு"

"அட... நான் நெனச்சா தினம் ரெண்டு கிலோ கொண்டுவர முடியும். பிரிச்சு சாப்பிடுங்கனேன்"

அவன் மேலுறையைப் பிரித்துக் கொடுத்தான். அவர்கள் ஆளுக்கு நாவைந்து எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

வேகமாக சலஃபன் பேப்பரைப் பிரித்தார்கள். வாயில் போட்டுக் கொண்டார்கள். அவள் அம்மாவும் ஒன்றுக்கு இரண்டு சாக்கெட்டாக வாயில் போட்டுக்கொண்டாள். மென்றார்கள். அவனையே பார்த்தார்கள்.

"சூப்பரோ... சூப்பர்" அவளுடைய தங்கை கத்தினாள். பையன் ஏதோ சொன்னான். அது வெறும் உளரலாக இருந்தது. அந்த உளரல் எல்லோருக்கும் சிரிப்பைக் கொடுத்தது.

"புரியுது... நல்லாருக்குனு சொல்றே அதானே..." எல்லா அவன் தம்பியை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

"என்ன வனிதாதேவி சொல்லவே இல்ளையே"

"இந்த மாதிரி ஸ்வீட் நான் சாப்பிட்டதே இல்லை. இதுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம். இத கண்டுபிடிச்சது நீங்களா?"

"நானுன்னு என்ன மட்டும் கொண்டாடிக்க முடியாது. என்னமாதிரி பதினாறு பேரு அங்க வேலை செய்றாங்க. எனக்கு ரெண்டு தடவ புது ஸ்வீட் கண்டுபிடிச்சதுக்காக அவார்டு கொடுத்திருக்காங்க. இந்த தேங்காய் ஸ்வீட் கண்டுபிடிச்சது நான் இல்ல. வேற ஒரு ஐயரு. ஆனா, இந்த தேங்காய் ஸ்வீட்டுக்கு மேல் முத்து முத்தா இந்தமாதிரி ஷேப் கண்டுபிடிச்சது நான். எந்தமாதிரி தேங்காய் இருக்கணும்னு அவங்களுக்கு தேங்காய் கண்டுபிடிச்சக் கொடுத்தது நான்"

"ஒரு தேங்காய் எப்படி இருக்கணும்னு கண்டுபிடிப்பீங்க"

"நூறு தேங்காய் வாங்குவோம். வெவ்வேறு இடங்கள்ல இருந்து வாங்குவோம். தேங்காய் மேல எங்கேயிருந்து வாங்குன தேங்காய் அப்படினு எழுதி ஒட்டி, ஒட்ச்சி அந்த தேங்காயில இருக்கிற மூலப் பொருள்கள்... அதாவது அதுவ எண்ணெய் பசை எவ்வளவு இருக்கு, தித்திப்பு எவ்வளவு இருக்கு புரோட்டின் எவ்வளவு இருக்கு அப்படினு நாங்க... அடுத்து கெமிக்கல் போட்டு கண்டுபிடிப்போம்."

இந்த தித்திப்புக்கு எவ்வளவு வெல்லப் பாகு ஊத்தணும், வெல்லப்பாக்கோட் நெய் எவ்வளவு கலக்கணும், என்ன மாதிரி நெய் கலக்கணும். வெஜிடபிள் நெய்யா அல்லது பசு நெய்யா அப்படினு தீர்மானம் பண்ணுவோம். விதவிதமான சாம்பிள் பார்ப்போம். ஒரு ஸ்வீட்டு தயாராகிறதுக்குள்ள ஒரு இருபத்தஞ்சு விதமான மாற்றம் அந்த ஸ்வீட்டுக்கு

நடக்கும்”

அவர்கள் ஆவலோடு அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதுக்குன்னு படிப்பு இருக்குங்களா” அவன் அம்மாவும் வியப்போடு கேட்டான்.

“இவ்விங்க.. ரசாயனம் படிச்சேன். ரசாயனம் படிக்கும்போது இந்தக் கம்பெனிலே சேர்ந்தேன். இவங்க எனக்கு ட்ரெயினிங் கொடுத்தாங்க. இப்போ நான் சீனியர் கெமிஸ்ட்”

“என்ன சம்பளம் வரும் தம்பி”

“பன்னெண்டாயிரத்தி நானூறு ரூபா”

அவர்கள் அனைவருக்கும் ‘டக்’கென்று முச்சடைத்துப் போயிற்று.

‘இவ்வளவு இளம் வயதில் இத்தனை பெரிய சம்பளமா’ என்று எல்லோர் முகத்திலும் வியப்புத் தெரிந்தது.

“சைலேந்திரபாபுன்னா நீங்க என்ன நாயுடுவா”

“அந்த மாதிரிதான் வச்சுக்குங்களேன். எங்களுக்கு ஆந்திரா பக்கம். பெரிய கரும்புத்தோட்டம், நெல்லு வயலு எல்லாம் இருக்கு. நான் வேல செய்யவேண்டிய அவசியமே இல்லை. தோட்டத்தை கவனிச்சிக்கிறதுக்கு, நெல்லு கவனிச்சிக்கிறதுக்கு, கரும்பு கவனிச்சிக்கிறதுக்கு அண்ணா தம்பின்னு நெறையபேர் இருக்காங்க. நான் படிச்சிட்டு இந்தப் பக்கம் வந்துட்டேன். எனக்கும் தோட்டமனா ரொம்ப படிக்கும். அதனால்தான் உங்க தோட்டத்தை நின்று பார்த்துட்டு போவேன். இன்னிக்குத்தான் வனிதா வேல செய்றத கவனிச்சேன். என்ன பன்றிங்களனு கேட்டேன்.”

“ஏம்மா பவளமல்லிக்கு நாய் அடிச்சப் பேர்டச் சொல்றாரும்மா. அநியாயமா இல்ல.”

“தப்பா சொல்லாதீங்க. நாய் அடிச்சிப் போடச் சொல்லல. செத்த நாய் பவளமல்லிக்கு அருகில பொதச்சா நல்லா வரும்னு சொன்னேன்.”

“கடவுளே, பொதச்சா நல்லாத்தான் இருக்கும். யார் பொதைக்கிறது”

“வேணும்னா நா கொண்டாறேன்.”

அவர்கள் மூன்றுபேரும் ‘அய்யோ’ என்று கத்தினார்கள்.

“அம்மா வாணாம்மா... வாணாம்மா...”

“இங்க பாருங்க நாய் பிடிக்கிறதுக்குன்னு காப்பரேஷன்ல ஒரு இடம் இருக்கு. அவுங்க இந்த மாதிரி நாய் பிடிச்சி ஊசிபோட்டு கொன்னுடுவாங்க. கொன்னுட்ட நாய் கோணியில சுத்திக்கொண்டாந்து நாம எங்க சொல்றோமோ அங்க பொதைப்பாங்க. இதுக்கு நான் ஏற்பாடு பண்ண முடியும். நீங்க நாய் கண்ணாலயே பார்க்கவேணாம். பவளமல்லியாண்ட நாய் பொதைக்காலமா சொல்லுங்க. மூணு நாள்ல நான் ஏற்பாடு பண்ணேன்.”

“ஐய்யோ! அதெல்லாம் வேணாம். உரம் போட்டா தானா வருது.”

“எப்ப உரம் போட்டு எப்ப வரும்?”

“வெளிய் நிக்க வச்சி பேசிக்கிட்டிருக்கியேடி. உள்ள வாங்க. ஒரு வா காப்பி குடிக்கலாம்” அவன் அம்மா வற்புறுத்தினான்.

ஒரு கிலோ சாக்லெட் நாப்பது ரூபாயாவது இருக்காதா என்று மனதிறுள் கணக்குப் போட்டான்.

“காபியா ஆளவிடுங்க. ஆபீஸ் லேட்டாச்சு. நான் சாயந்திரம் பார்க்கறேன்.” அவன் பளிச்சென்று அறுத்துக்கொண்டு வாசல் பக்கம் ஓடினான்.

நான் ஆபீஸ் கிளம்பறதுக்கு முன்னாடி இந்த நாய் பத்தி சொன்னீங்கன்னா அதுக்கு ஏத்தாப்பல பண்ணிட்டு போறேன்.

அவன் மறுபடியும் வாசலிலிருந்து கத்த அவர்கள் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள்.

அவன் தன்னுடைய பேர்ஷனுக்குள் புகுந்துகொண்டான். சந்தோஷமாகக் குளித்தான். அவளுடைய சுடிதார் உடம்பை நினைத்துக்கொண்டான். உள்ளே எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்தான். வேட்டைநாய் முயல்போகும் தடத்தை முகர்ந்து வந்துவிட்டது. இனி முயல் ஏங்கிருந்தாலும், எப்படி இருந்தாலும் கடிக்காமல் விடாது.

3

ஒரு பெண்ணின் பலவீனம் என்ன என்பதை வெகு எளிதாகக் கண்டுவிடலாம். அந்தப் பெண்ணுக்கு எதில்

ஆசை இருக்கிறதோ அதுவே அவள் பலவீனம்.

ஒரு பெண்ணுக்கு உடை மீது ஆசையிருப்பின் உடைகளை வைத்து அவளை கணித்துவிடமுடியும். ஒரு பெண்ணுக்கு நகைகள் ஆசையிருப்பின் தங்க நகையை வைத்து வசப்படுத்திவிட முடியும். ஒரு பெண்ணுக்கு அன்பு செய்யவேண்டும் என்ற ஏக்கம் இருப்பின் மிக வேகமாய் அன்பு செய்து அவளை நிலைகுலையச் செய்யமுடியும்.

வனிதாதேவிக்கு அன்பு செய்ய ஆளில்லை என்பதை சைலேந்திரபாபு புரிந்துகொண்டான். நான் செடிகளோடு பேசுவேன், செடிங்க என் கூட பேசும் என்று அவன் சொல்ல, உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

அடி என் மாதுளஞ்செடியே உன்னை என் பசிக்கு புசிப்பேனடி என்று தெலுங்கிலே வசனம் சொன்னான். வசனத்திற்கு முடிவில் ஹ... ஹ... ஹ... என்று சிரித்துக்கொண்டான். கால்களைப் பரப்பி அவளை நோக்கி நிதானமாக அடியெடுத்து வைத்தான். சட்டென்று வாரி இறுக்கிக் கொண்டான். கன்னத்தை இழைத்தான். முதுகு முழுவதும் படர்ந்தான். எல்லா இடங்களையும் தொட்டான். மனதுக்குள்ளேயே அனுபவித்தான். வெளியே அப்பாவியாய் முகம் வைத்துக்கொண்டான்.

“என்ன சொன்னீங்க. செடிகளோடு பேசறதா ஏன் பேசணும் செடிகளோட. அதுக பேசுதா. என்னங்க விளையாடறீங்க. ஏதோ நாய், பூனை பேசுதுன்னா நம்பலாம். செடிங்க எப்படி பேசும்”

“நான் கிட்ட வந்தா ஒரு மாதிரி உத்தரி வேகமா ஆடும்”

“சும்மா டூப்படிக்காதீங்க”

“நெசம்மா” அவள் விழி உயரச் சொன்னாள்.

“ஒரு செடி நீங்க கிட்ட வந்தவுடனே தட்டடன்னு ஆடணும். அப்படி ஆடற செடி ஒண்ணு காமிங்க” என்று அவன் சொல்ல, அவன் இடுப்பு உயரம் வளர்ந்திருந்த ஒரு அடுக்கு நந்தியாவட்டை அருகே போனாள். காற்றில் அந்தச் செடி ஆடியது.

“பாருங்க ஆடுது” என்று அவன் சொல்ல அவன் விழிகள் வியப்பில் உயர்ந்தன.

“ஆமாங்க, இதுவரைக்கும் ஆடல. நீங்க பக்கத்துல வந்தவுடனே ஆடுது. எப்படி அது. காத்துல... ஆடலியா”

என்று இழுத்தாற்போல் பேசினாள்.

“காத்து எல்லா இடத்திலயும் தான் இருக்கு. அங்க செடி காத்துல ஆடுதா. இங்க காத்துல ஆடுற செடி அங்க ஆடாது எப்படி இருக்கும்”

“ஆமா இப்ப நீங்க அங்க போனீங்களன்னா ஆடுமா?”

“ஆமா ஆடும்” அவள் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் பேசினாள். வேகமாக நடந்தாள். அந்த செடிக்கு அருகே போனாள். அது துளசிச் செடி சற்று மெளனமாக இருந்தது.

“ஆடலீங்களே...”

“கொஞ்சம் இருங்க. ஏதோ கோபத்துல இருக்கு. இப்ப ஆடும்” என்று சொன்னாள்.

காற்றடித்தது. செடி ஆடியது.

“இப்பப் பாருங்க ஆடுது” என்று அவள் கூவினாள்.

அவன் நம்புவதாக நடத்தான். அவன் உண்மை என்று நம்பினான்.

“நீங்க சொல்றது நிஜந்தாங்க. செடிகள் உங்ககிட்ட பேசுது. நீங்க என்ன பேசலீங்க செடிகிட்ட”

“ஏய் நல்லா இருக்கியா”

“ஏய்னா கூப்பிடுவீங்க. அது மரியாதையா இல்லையே”

“நாங்கெல்லாம் ஃப்ரண்டஸ்தானே. அதனால் ஏய்னுதான் கூப்பிடுவேன்”

“அப்ப என்னையும் ஏய்னு கூப்பிடுவீங்களா”

“சேச்சே! உங்களப் போயி எப்படி ஏய்னு கூப்பிடறது. நீங்க ஃப்ரண்டா என்ன.”

“நான் அந்நியமா” அவன் மிகவும் கவலையோடு கேட்டான்.

“அந்நியமெல்லாம் இல்ல. நீங்க பெரியவங்க இல்லியா”

“பெரியவங்களன்னா ஏய்னு கூப்பிடப்படாதா பரவாயில்ல. நீங்க செடியடி ஏய்னு கூப்பிடுறீங்க இல்ல... என்னையும் ஏய்னே கூப்பிடுங்க”

“அதெல்லாம் தப்புங்க.”

“அப்ப என்னை எப்படிதான் கூப்பிடுவீங்க”

“பாபு...ன்னு கூப்பிடுவேன்”

“நல்லாருக்குங்க. நாய் பத்தி ஒண்ணுமே சொல்லலிங்களே...” பாபு தொடர்ந்து பேசினான்.

“அது மாமாகிட்ட கேக்கணும். நீயா எதுவும் முடிவு பண்ணி மாமாகிட்ட டோஸ் வாங்காதேன்னாங்க.”

“ஏங்க உங்க மாமா ரொம்பத் திட்டுவாரா”

“கோபம் வந்தா கன்னாபின்னானு கத்துவாரு. கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கிறார்ல”

“அதுக்காக கத்தணுமா. உங்க மாமாகிட்டே கேட்டுச் சொல்றீங்களா?”

“எப்படி கேட்கிறதுன்னு தெரியல”

“நான் கேக்கட்டுங்களா”

“அய்யோ வாணாங்க”

“சாக்லெட் வாங்கினதுக்கே ஏன் குடித்தனக்காரங்கிட்ட யெல்லாம் சாக்லெட் வாங்கறே அப்படின்னா”

“நான் என்ன காசு கொடுத்தா வாங்கினேன். நான் உங்க மாமாகிட்டே பேசறேன். நீங்க கவலைப்படாதீங்க.”

“அய்யோ. ஏதாவது ஒண்ணு கெடக்க ஒண்ணு ஆகப்போவது” அவள் மிகவும் பயந்தாள். அவள் பயத்தை அவன் குறித்து வைத்துக்கொண்டான்.

வீட்டுக்கு பயப்படுகிற பெண்களிடம் ஆசை காட்டிப் பேசுகிறபோது அவர்கள் மிகவும் மிருதுவாகப் பேர்ய்விடுகிறார்கள். அதிகம் பலவீனமாய் மாறிவிடுகிறார்கள்.

வேலி இல்லாத செடியை தெருவோடு போகிற ஆடுகள் மேயும். வீட்டில் அன்பு என்கிற வேலி போட்டு பத்திரப்படுத்தாத பெண்களை தெருவோடு போகும் ஆண்கள் எளிதில் ஏமாற்றுவார்கள்.

காசு சம்பாதிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டு அதற்கான வழியும் தெரிந்து சம்பாதிப்பதில் வெற்றியும் பெற்றுவீட்டால், அந்த ஆண்களுக்கு தன்னையிட மிக உயர்வான ஒரு ஆள் உலகத்தில் எவருமே இல்லை என்று தோன்றிவிடுகிறது.

வனிதாதேவியின் மாமா அந்தமாதிரி அகம்பாவத்திற்கு ஆளாகி, தன்னைத் தவிர வேறு எவருமே மனிதப் பிறவி இல்லை என்பதுபோல் நடந்துகொண்டார். அந்த

அலட்சியத்தை வீட்டில்தான் அதிகம் காட்டினார்.

மனைவியிடம் கூடை, கூடையாய் தன் கர்வத்தைக் கொட்டினார். மாமாவின் கர்வத்தால் அம்மா படுகிற அவலத்தை வனிதாவைப் பாதித்தது.

உலகத்துல அன்பான ஆம்பளாங்களே இல்லையா என்று ஏங்க வைத்தது. இருக்கிறார்களா என்று தேடவைத்தது. அப்படித் தேடுகிறபோது விதி வசத்தால் கிரகக் கோளாறால் அன்பான ஆண்பிள்ளையாய் நடக்கின்ற எவனோ ஒருவனை சில பெண்கள் சந்திக்க நேர்கிறது. முற்றிலுமாய் ஏமாற்றம் அடையும்படியாய் நேர்ந்துவிடுகிறது. உலகத்தில் மிகவும் பாவப்பட்டவர்கள், தந்தையால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், புருஷனால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள், பிள்ளையால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட பெண்கள் தான். இந்த மூன்றுபேரும் வெறுத்து ஒதுக்கிய பெண்களுக்கு மனோநிலை சரியாக இருப்பதில்லை.

கடவுள் என்கிற விஷயத்தை கெட்டியாய் பிடித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எதனாலும் அவர்களை காப்பாற்ற முடியாது. இந்த மூன்று ஏமாற்றங்களிலிருந்தும் மீண்டு எழுந்து சுயமாய் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, இனி ஏமாறமாட்டேன் என்று வாளுயர்த்திப் பிடிக்க வெகு சில பெண்களுக்கே முடியும்.

வனிதாதேவி மாமாவின் கொடுமை அம்மாவின்மீது அயிவமாய் விழுவது கண்டு பொறுக்காமல் உள்ளுக்குள் அன்பான ஆண்பிள்ளைக்கு ஏங்கி அந்த ஆண் இவனோ இவனோ என்று தேடிப்பார்த்து, சைலேந்திரபாபுவை இவன்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

“நீங்களும் உங்க தம்பியுமா. கோந்து ரெண்டடி ஆழித்துக்கு ஒரு நான்கடி அகலத்துக்கு. பவளம்ல்லி பக்கத்துல ஒரு பள்ளம் தோண்டி வையுங்க”

“ஏன் என்ன பண்ணப் போறீங்கு பாபு”

“தயவு செய்து பள்ளத்தோண்டி வைங்க. வேற எதுவும் கேட்காதீங்க”

“நாய் கொண்டாரப்போறீங்களா”

“என்னா கொண்டாரேன்னு உங்களுக்கு என்னாத்துக்கு. நான் சொல்றத தயவு செஞ்சி கேளுங்க. நீங்க எதையும் கண்ணால பார்க்க வேணாம். பள்ளந்

தோண்டி வைங்க. இல்ல.... முடியலியா நான் தோண்டறேன்” என்று சொன்னான்.

ஆனால், அக்காவும் தம்பியும் சேர்ந்து பவளமல்லிக்கு அருகே ஒரு பள்ளம் தோண்டி வைத்தார்கள். விடிகாவை ஆறு மணிக்கு சைலேந்திரபாபு மோட்டார் சைக்கிளில் எங்கோ போனான். ஒரு ஆளோடு ஆறரை மணிக்கு திரும்பி வந்தான்.

வனிதாதேவியின் வீட்டுக் கதவைத் திறந்தான். கோணியில் சுற்றப்பட்டிருந்த ஒரு நாயை, உடம்பை பூமிக்குள் போட்டான். மடமடவென்று மண்போட்டு முடினான். அதன்மீது கற்கள் வைத்தான்.

“ஏன் கல்லு வைக்கறீங்க?”

“இந்த வாசனை பன்றிகளுக்கும், வேற நாய்களுக்கும் தெரிஞ்சிரும். அதனால் உள்நுக்குள்ள நுழைஞ்சி கடிச்சித் திங்க. ஆரம்பிச்சி வெளிய குதறிப் போட்டுடும். உள்நுக்குள் இருக்கிறத வெளிய எடுக்காம இருக்கிறதுக்கு மேல கல்லுபோட்டு மூடணும்.

பெரிய பலகைக் கல் இருக்கா. அது இருந்தாக்கூட நல்லாருக்கும். அழுத்தி வச்சிரலாம்.” அவர்கள் பழைய கருங்கல் பலகைக் கல்லை எடுத்து அதன்மீது முடி வைத்தார்கள்.

நன்றி சொல்லக்கூட வனிதாதேவியால் முடியவில்லை. நன்றி சொல் என்று கூட பாபு சொல்லவில்லை. அவன் நகர்ந்துபோய் விட்டான். மறுபடியும் ஒருவாரம் அவர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை.

சைலேந்திரபாபு வீட்டுக்காரர் பொண்ணான வனிதாதேவியிடம் நன்றாகப் பேசி பழகுவது கண்டு, அடுத்த போர்ஷன் திருமணமான முப்பது வயது பெண்மணி லேசாய் பொறாமைப்பட்டாள்.

“என்ன பெரிய தோட்டம். ரெண்டு பூ கொடுமன்னு கேட்டாக்கா அதெல்லாம் முடியாது அப்பிணை முஞ்சியை தூக்குறா” என்று சைலேந்திரபாபுவிடம் நொந்துகொண்டாள்.

“நீங்க ஏன் மாமி அவங்ககிட்டபோய் பூ கேக்கறீங்க. நீங்களா பூ வளர்க்க வேண்டியதுதானே.”

“வாடகைக்குத்தானே இருக்கோம்”.

“வாடகைக்கு இருந்தா பூ போடக்கூடாதுன்னு இருக்கா. நேர் ஏதிரே காலிமனைதானே இருக்கு”

“நாலடி அகலத்துக்கு காலியா விட்டிருக்காங்களே அந்த இடத்துல பூச்செடி நடலாம்” என்று சொல்லி அந்த இடத்தை குத்தி உடனே பூக்கின்ற பால்ஸம் செடிகளை நட்தான். அவளை நீர் ஊற்றச் செய்தான். அவள் குனிந்து நீர் ஊற்றும்போது அவளையே பல கோணங்களில் ரசித்தான். சிலசமயம் காபிக்கும் மற்றவற்றுக்கும் அந்தப் பெண் உதவியாக இருந்தாள்.

ஒரு பத்து ரூபா கைமத்தா தரமுடியுமா என்று கேட்டபோது,

எப்படி பத்து ரூபா போதும். இந்தாங்க என்று ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தாள்.

“நாம வாசபக்கமா நின்னு ஜாஸ்தி பேசவேண்டாம். யாராவது கதை கட்டிவிட்டுடுவா. கொல்லப் பக்கமா நின்னு பேசுவோம் என்று அந்தப் பெண்மணி திட்டம் கொடுக்க அவர்கள் இருவரும் காவையில் பல் தேய்த்துக்கொண்டோ அல்லது காபி டம்ளர் பரிமாறிக்கொண்டோ கொலலைப்பக்கம் நின்று பேசினார்கள். அவள் துவைக்கும்போதும் பத்துப்பாத்திரம் தேய்க்கும்பொழுதும் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பது சைலேந்திரபாபுவின் இன்னொரு பொழுதுபோக்காக இருந்தது.

“பவளமல்லி பார்த்தேனா பூத்துக் குலுங்கறது. நீங்கதான் ஏதோ ஓரம் வாங்கிப் போட்டேளாமே! அவ யாரட்டயோ சொல்லிண்டிருந்தா கேட்டேன்.” அந்த பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணி அவனிடம் பேசினாள்.

பவளமல்லி வாசனை தெரு முழுவதும் வீசியது.

“உங்களுக்கென்ன பவளமல்லிதானே வேணும். வைனா நடறேன்” என்று சொல்லி அவன் பவளமல்லி நான்கு வாங்கி வந்தான். நல்ல இடைவெளிவிட்டு அந்த போர்ஷனில் நாலு பவளமல்லி நட்தான். அந்த செடிகள் மெல்லிய கொம்பில் பிணைக்கப்பட்டு தலை வணங்கி காற்றில் ஆடின. இன்னும் ஒன்றரை வருஷத்துவ பெரிய செடியாயிடும. என்று அவன் அவளுக்கு விவரம் சொன்னான். அங்கே பவளமல்லி நடத்து வனிதாதேவிக்கு தெரிந்தது. யார் நடத்து என்று ஆவலுடன் கேட்க சைலேந்திரபாபு நான்தான் நடட்டேன் என்று சொன்னான்.

"அவர்போரோம்ப நலவா இருக்கே. எனக்கும் இன்னும் பவளமல்லி வேணுமே.." என்று கேட்க அடுத்தநாள் மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னே பதினைந்து பவளமல்லிகளைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

அவர்களுக்கு அடுத்தமனை காலியாக இருந்தது. அந்த மனையில் சுற்றிலும் வேலிபோட பதினைந்து பவளமல்லிகளையும் நட்சொல்லி கொடுத்தான்.

நூறு வாசனை கன்றுகள் வாங்கிவந்தான். அவைகளும் மோட்டார் சைக்கிளிலேயே வந்தன.

வனிதாதேவி தலைகால் தெரியாமல் அவனைப் புகழ்ந்தாள். பாபு.... பாபு என்று கொஞ்சினாள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணி தகப்பனாருக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று போயிருந்தாள். சாலியை இவனிடம் கொடுத்து, "எங்க அண்ணன் வந்தா வருவாரு அவருகிட்ட இந்தச் சாலியைக் கொடுத்துடுங்க. அவர் ரெண்டு நாள் தங்கிட்டுப் போவாரு" என்று சொன்னாள்.

"அந்த சாலியை கையில் வாங்கியவுடனேயே வனிதாதேவியை அங்கே அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அந்தமுறை மழைக்காலம் முன்னதாகவே ஆரம்பித்தது. மேகங்கள் திரண்டு, மூன்று நாட்கள் நகரத்தை குளமையாய் வைத்திருந்தன. கடற்பக்கக் காற்று சட்டென்று ஒருநாள் நின்றுபோய் மேகம் கவிந்திருப்பின் புழுக்கத்தை அதிகரித்துக் கொடுத்தது. ஒருநாள் முழுவதும், புழுக்கத்தில் தவித்த நகரத்தை மறுநாள் ஒரு சிறிய குரைக்காற்று வேகமாய் தாக்கியது. சாலையோர மரங்களை குலைத்தது. மரங்கள் குலைந்துபோன மறுநாள் மழை கனத்துப் பெய்தது. மூன்று நாட்கள் இடைவிடாது பெய்த மழையால் மலைப்பக்கத்திலிருந்து ஜலம் பொங்கிப் பெருகி இவர்கள் குடியிருப்புப் பகுதி நோக்கி ஆறாகப் பெருகி சாலைக்குள் திரும்பி வீடுகளை தீவுகளாக மாற்றியது. பாதை அறவே அழிந்து போயிற்று. லாரி மட்டுமே அந்தப் பக்கம் வரமுடியும். அதுவும் கவனம் பிசகினால் தலை குப்புற கவிழும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது.

மறுநாளும் மழை தொடர்ந்தால் வீடுகள் மூழ்கும் நிலை. மின்சாரம் நின்றுவிட்டது. பால் கிடைக்கவில்லை. மருந்துகள் கொண்டுவிட இயலாது. என்ன செய்வது என்று அந்த குடியிருப்பில் இருந்தவர்கள் இடுப்புத் தண்ணீரில்

நின்றுகொண்டு விவாதித்தார்கள். என்ன செய்வீர்களோ ஏது செய்வீர்களோ தெரியாது. நாற்பது குடும்பங்களுக்கு நிச்சயம் பால்வேண்டும் அதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று அடிவயிற்றிலிருந்து பெண்கள் கத்தினார்கள். உடனடியாக பாலும், தலைவலி மாத்திரைகளும் ஐசிர மாத்திரைகளும் நோய்த் தடுப்பு மாத்திரைகளும் கொண்டுவிருவது என்று முடிவாயிற்று.

சைலேந்திரபாபு வாழை மரங்களை வெட்டி அடியில் உருளையான டின்னைக் கட்டி மிதவைகள் செய்தான். துணைக்கு ஆட்களை கூப்பிட்டான். ஸ்டேஷன் போறதுக்குள்ளே நூறு பாம்பாவது நம்மை கொத்திடும் என்று ஒருவர் பயமுறுத்த மற்றவர்கள் பின்வாங்கினார்கள்.

"சரி நான் மட்டுமே போகிறேன்" என்று மிதவையை ஸ்டேஷன்நோக்கி அவன் தள்ளிக்கொண்டு போனான். உதவிக்கு வேறு எவரும் போகாததால் வனிதாதேவியின் மாமா அரைக்கால் நிக்கர் போட்டுக்கொண்டு ரெயின் கோட் அணிந்துகொண்டு தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு கையில் கோலோடு அவனோடு போனார்.

ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து வயர்லெஸ்ஸில் நாற்பது குடும்பங்கள் நீரில் குழப்பப்பட்டுவிட்டன என்று தீயணைப்புப் படைக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. உடனடியாக பால்வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.

தாம்பரத்திலிருந்து இரண்டு கேன்கள் தரப்பட்டன. அந்தக் கேன்களை கையெழுத்துப்போட்டு வாங்கிக்கொண்டு, மிதவையில் வைத்து இரும்பு மருந்துகளும், தலைவலி மருந்துகளும், ஜலதோஷ மருந்துகளும், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளும் அவர்கள் நீரை எதிர்த்து நகருக்கு வந்தார்கள். குடியிருப்புப் பகுதிக்கு வருவதற்குள் முதுகெலும்பு கழன்றுவிட்டது. இன்னம் நான்கு பேர்கள் இருந்தால் இந்த மிதவையை சுலபமாக குடியிருப்புப் பகுதிகளுக்கு இழுத்துப்போயிருக்க முடியும்.

இரண்டுபேர் மட்டுமே - கனத்தோடு நீரை எதிர்த்துபோவது என்பது பெரிய காரியமாகவும், வேதனை தரக்கூடியதாகவும் இருந்தது.

பாம்புக்கு பயந்தும் தள்ளமுடியாமல் முதுகுவலியில் தவித்தும், கைகளை காயமாக்கிக்கொண்டும் கோபமான வனிதாதேவியின் மாமா கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளால் குடியிருப்பில் இருக்கின்ற அத்தனை ஆண்களையும்

“அவன் அவன் வெள்ளையும், சொள்ளையும் சட்டைபோட்டுகிணு இங்லிஷ்ல பேசினு அவையிறானுவளே தவிர ஆபத்துன்னா அத்தினி நாயும் ஒளிஞ்சினு கெடக்குது.

உனக்கு தெரியாது தம்பி, கடன் குடுக்க முடியாதவனெல்லாம் பொண்டாட்டிய அடமானம் வெச்சி கடன் வாங்குனது எனக்குத் தெரியும்.

பாலு வாங்க வாறவனெல்லாம் சினேக்கிருக்கு..... சினேக்கிருக்குன்றான். நமக்கில்லையா சினேக்கு.”

இதற்குமேல் அவர் பேசிய கெட்ட வார்த்தைகளை வேறு எவருக்கும், சொல்லமுடியாது. ஆனால் சைலேந்திரபாபு அவரை முழுமையாக ரசித்தான். அவருடைய கோபம்தான் அவருடைய பலவீனம் என்று தெரிந்துகொண்டான்.

எப்பொழுது வேண்டுமானாலும், எங்கே வேண்டுமானாலும், எவர்தீது வேண்டுமானாலும் இவரை திசைதிருப்பி குரைக்க வைக்கமுடியும் என்று புரிந்துகொண்டான்.

கோப்பப்படுகிறவர்களை புத்திசாலிகள் வெகு சலபமாக ஏமாற்றுவார்கள்.

ஆனால் அந்த குடியிருப்புப் பகுதி முழுவதும் அவருடைய வார்த்தைகளை பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் சைலேந்திரபாபுவை பாராட்டி கஷ்டப்பட்டு நெஞ்சுக்கூடு வலிக்க மீதவையை நீரில் தள்ளி வந்துவிட்டு வனிதாதேவியின் மாமா கெட்டபெயர் வாங்கிக் கொண்டார்.

சைலேந்திரபாபு நல்ல பெயர் வாங்கிக்கொண்டான்.

“நாளைக்குப் பாலுக்கும் யாராவது போகனுமோன்னோ” பக்கத்து வீட்டுப்பெண்ணி மறுபடி கேட்க சைலேந்திரபாபு திடுக்கிட்டான்.

“நான் மட்டும் போக முடியாதுங்க. கூட யாராவது வரணும். வனிதாதேவி அவங்க மாமாவை கூட்டிகிட்டு போறதுக்கு போகாமலே இருக்கலாம். பாதி நேரத்துல கஷத்து விட்டுருவாருன்ற பயத்திலேயே நான் ஒருத்தனா இழுத்துனு வந்தேன்” என்று அடிக்குரலில் தெரிவித்தான்.

“ஆனா அவரு வீட்டு ஓனரா போயிட்டாரு. நம்மால எடுத்து எதுவும் சொல்லமுடியாது. நாம குடித்தன காரங்களா போயிட்டோம். அதனால் அவர கலக்காம நாம எப்படியாவது நாளைக்கும் பாலுக்கு ஏற்பாடு பண்ணணும்.”

யார் நாளைக்கு சைலேந்திரபாபுவோட, பாலுக்கு போறது. அந்தப் பெண்மணி முன்னும் பின்னும் அலைந்து எல்லா ஆண்களோடும் பேசி சைலேந்திரபாபுவுக்காக இரண்டுபேரை தயார் செய்தாள். அவள் புருஷனுக்கு ஆஸ்தமா என்று அப்போது அவனுக்குத் தெரிந்தது. ரெண்டுநாள் ஆபீஸுக்குப் போகலே, இன்னிக்கு அவர் ஆபீஸ் போயே ஆகணும். அவரை நீங்க கட்டியிருக்கிற அந்த தெப்பத்தெ வெச்சி ஸ்டேஷன்ல விட்டுர்றேளா. பக்கத்து, வீட்டு திருமணமான பெண் கேட்க அவன் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டான். நீங்க நாலஞ்சிநாள் சிட்டியிலே இருந்துட்டு வாங்க. ஒண்ணும் அவசரப்படவேண்டாம். இங்க எல்லாம் சுத்தி நல்ல மனுஷால்லாம். இருக்கா. பாலுக்கு ஏற்பாடு பண்ணியாயிடுத்து. நீங்க வந்து அவஸ்த்தை படவேண்டாம். நீங்க தம்பி வீட்டயே தங்கியிருங்கோ என்று புருஷனை அவள் நகரத்துக்கு அனுப்புவதிலேயே குறியாக இருந்தான்.

சைலேந்திரபாபுக்கு உள்ளக்குள்ளே பொறி தட்டியது.

முன்றாம்நாள் இரவு முழுவதும் மழை. இப்பொழுது நீரமட்டம் அதிகமாக இருந்தது. ரயில்கள் நின்றுபோயிருந்தன. பக்கத்திலிருந்து பல்லாவரம் வரை வாரி போக்குவரத்து நடந்தது. பல்லாவரத்திலிருந்து சிறிது தூரம் அரிப்பு ஏற்பட்டு போக்குவரத்து பாதிக்கப்பட்டு, சென்னையிலிருந்து பரங்கிமலைவரை போக்குவரத்து நிறுத்தது. தீயணைப்புப் படையினர் ராணுவ ரப்பர் போட்டிகல் வந்தார்கள். சுற்றிப்பார்த்து போட்டோ எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

இந்தமாதிரி இடத்துலயெல்லாம் வீடு கட்டணும்னு எவன் சார் சொல்லிக் கொடுத்தான் உங்களுக்கு. எங்கனா நெலம் கெடச்சா வீடு கட்டிடறீங்க. தண்ணி போக்குவரத்தெல்லாம் தெரியாத இப்ப வந்து மாட்டிக்கிறீங்க. தண்ணி இறங்கினாதான் எதுனா ஹெல்ப் பண்ண முடியும்” என்று சொல்லிவிட்டு போய்விட்டார்கள்.

‘அவரை போட்டோ எடுங்க சார். அவரை போட்டோ

எடுங்க சார்' யாரோ அந்த ரப்பர் போட்டை போட்டோ எடுத்தார்கள். 'தெரியும் இருந்தா உன் பேர் சொல்லுடா. நீ சொன்னத நான் இப்பவே பத்திரிகைக்கு அனுப்பறேன்' என்று அங்குள்ள குடித்தனக்காரர் கத்த குடியிருக்கும் எல்லா ஆட்களும் அவரை நோக்கி சத்தம் போட்டார்கள். ஆனால், அந்த அதிகாரி எந்த அக்கரையுமில்லாமல் மோட்டார் போட்டை ஸ்டேஷனுக்குச் செலுத்தி கொண்டுபோனான்.

சைலேந்திரபாபுவின் பொறுப்பு அதிகமாகியது. இப்பொழுது நான்குபேர்கள் கூட சேர்ந்தகொண்டார்கள்.

பால் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. அரை டின்தான் கிடைத்தது. ஆவின்பால் பவுடர் மூன்று வாங்கி வந்தான். காம்ப்ளான், ஹார்லிக்ஸ் போன்றவை அதிக விலை கொடுத்து கொண்டு வந்தான்.

வனிதாதேவியின் மாமாவுக்கு ஜூரம் வந்துவிட்டது. ஸ்நேக் கடித்துவிட்டது என்கிற பயம் வந்துவிட்டது. எப்படி பக்கத்து வீட்டு பெண்மணியின் புருஷனை ஆஸ்த்துமா ஆளை மிதவையில் வைத்து ஸ்டேஷனில் கொண்டுபோய்விட்டானோ, அதேபோல அவரையும் விட்டால் நல்லது என்று தாக்கீது வந்தது. அவன் சளைக்காமல் அவரையும் வைத்துக்கொண்டு இன்னொரு ஆளை துணைக்கு வைத்துக்கொண்டு தள்ளிக்கொண்டு போனான். ஸ்டேஷனில் இறக்கிவிட்டான். வனிதாதேவியின் அம்மாவும், தம்பியும், தங்கையும் வனிதாதேவியும் வீட்டில் தனியாக இருந்தார்கள். "நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்று அவன் அவருக்கு உத்தரவாதம் கொடுத்தான்.

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணி ஹார்லிக்ஸ் பாட்டில் வாங்கிக்கொண்டாள். சைலேந்திரபாபுவுக்கு உணவு பரிமாறினாள்... பேசினாள்... சிரித்தாள். ஜோக்கடித்தாள். "உங்களுக்குப் பிடித்த சினிமாப் பாடல்கள் எது" என்று கேட்டு வரிசைப்படுத்தினாள். இரண்டுபேரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து விவிதபாரதி கேட்டார்கள். மழை மீண்டும் மீண்டும் அடித்துப் பெய்ய அருகருகே நின்று மழையை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அவள் குழந்தை தூங்கியதும் சைலேந்திரபாபுவின் போர்ஷனுக்கு வந்தாள்.

"உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுனே தெரியலே" என்று வெட்கப்பட்டு பேச்சை ஆரம்பித்தாள். "கெட்டியாக

ஹார்லிக்ஸ் கரைச்சி வச்சிருக்கேன் வந்து சாப்ட்டு போங்களேன்" என்று அழைத்தாள். கை உயர்த்தி ஹார்லிக்ஸ் ஆற்றினாள். சைலேந்திரபாபுவுக்கு சகலமும் புரிந்துவிட்டது. ஆற்றிக்கொடுத்த ஹார்லிக்ஸை எகதொட்டு வாங்கினான். இடக்கையை இழுத்துக் கோர்த்துக்கொண்டான். குடித்துவிட்டு, பாதி அவளிடம் வீட்டினான். அவள் குடித்துவிட்டு கொடுக்க மறுபடியும் குடித்தாள்.

காதல்தான் சிக்கல் மிகுந்தது. காமம்தான் பரிமாற்றமெனில் வெகு வேகமாக வெகு தெளிவாக வெகு இயல்பாக அது நிகழ்ந்துவிடுகிறது. காமம் வெறும் காமத்தை மட்டுமே எதிர்பார்க்காது. அது காதலும் எதிர்பார்க்கும். அந்த எதிர்பார்ப்பு அடுத்த வீட்டுப் பெண்மணிக்கு இருப்பது தெரிந்ததும் அவன் தன் கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அவள் கையில் போட்டான்.

அய்யோ இது முக்கா பவுனு இருக்கும் போலயிருக்கே. அவள் மிக அதிகம் என்பதுபோல் துடித்தாள். ஆனால் ஆவலாய் புரட்டிப் புரட்டி பார்த்தாள்.

"இருக்கட்டும். எனக்கொரு உதவி வேணும்" அவன் தங்கமோதிரத்தை தூக்கிப் போட்டுவிட்டு மிகப்பெரிய வலையை அவள் முன்பு பரப்பினான்.

"என்ன வேணும். நான்தான் என்னையே கொடுத்துட்டேனே" அவள் வசனம் பேசினாள்.

"அது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். எனக்கு வேறொரு உதவி செய்யணும்"

அவன் வனிதாதேவியைப் பற்றி சொன்னான்.

அவள் யோசித்தாள்.

"இதனால் உனக்கொரு பாதிப்பும் இல்லை. நீயும், நானும் எங்கயாவது ஓடமுடியுமா எங்கயும் ஓடமுடியாது. உனக்கும் எனக்கும் எட்டு வயசு வித்தியாசம். அதனால் அது நல்லா இருக்காது. அதேநேரம் நீ இந்த உதவியை எனக்குப் பண்ணினாக்கா உனக்கு நான் முனு பவுனுக்கு நகை பண்ணிப் போடறேன்" என்று சத்தியம் செய்தான்.

அவன் அதிர்ந்து போனான். அவளிடம் மொத்தம் நாலரை பவுன்தான் இருந்தது. இன்னொரு மூன்று பவுன் கிடைக்கிறது என்பதற்காக அவள் எந்தக் கொலையும்

செய்யத் தயாராக இருந்தான்.

“வனிதாதேவி வேணும் அவ்வளவுதானே. நான் கொண்டு வந்து தர்றேன். இங்கேயே சாப்பிட்டுப் தூக்கிப் போட்டுவியா இல்ல... பார்சல் கட்டிண்டு ராஜமுந்திரி போவியா” அவள் கேலியாகக் கேட்டாள்.

“பார்சல் கட்டிட்டு ராஜமுந்திரி போவேன். அங்க கொண்டுபோயி பத்திரமா வச்சிட்டு மறுபடியும் இங்க வந்திருவேன்” அவள் கண் சிமிட்டினாள்.

ஏமாற்றுவதுதான் வாழ்க்கை என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, பொய் சொல்வதில் என்ன வஞ்சனை.

இருவரும் மாற்றி மாற்றி பொய் சொல்லிக் கொண்டார்கள். எந்தப் பாவமும் அறியாத வனிதாதேவியை கூட்டு வேட்டை ஆடினார்கள்.

“பக்கோடா பண்ணப் போறேன் வற்றியா.”

வனிதாதேவியை சைலேந்திரபாபுவும் அடுத்த வீட்டுப் பெண்மணியும் கூப்பிட்டார்கள். தாவணியை இழுத்துக்கொண்டு, பாவாடையை முழங்காலுக்கு மேல் வழித்துக்கொண்டு சாலையில் ஓடும் நீர்தாண்டி வனிதா இந்த போர்ஷனுக்கு வந்தாள்.

ஒடிவந்து குழந்தையைக் கொஞ்சினாள். வெங்காயம் நறுக்கிக் கொடுத்தாள். அவளும் மாவு பிசைந்தாள். பக்கோடா போட்டு எடுத்தாள். ட்ரான்சில்லடில் பாட்டுக் கேட்டாள். சைலேந்திர பாபு வர அவர்கள் கிரித்துப் பேசினார்கள். ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்துகொண்டார்கள்.

“பரணுக்கு மேல் ஒழுக்குது உங்க அப்பாகிட்ட சொல்லி அங்க கொஞ்சம் சிமெண்ட் போடச் சொல்லணும்”

“நீ ஏறிப்பாரேன்” அந்தப் பெண்மணி சொல்ல, வனிதாதேவி ஏறிப் பார்க்க முயற்சித்தாள். சைலேந்திரபாபு உதவினான். அவள் ஸ்டேலில் ஏறி பரண் பிடித்து எகிறி பரணுக்குள் போனபோது “அடேங்கப்பா என்ன ஸ்ட்ரெங்” என்று வியந்தாள். சூப்பர் ஃபிகரில்ல என்று அந்தப் பெண்மணியிடம் பாராட்டினாள்.

வனிதாதேவி மிரண்டு போய் பார்த்தாள்.

“தோட்ட வேலை செய்றா. காலைய அஞ்ச மணிக்கு எழுந்தாக்கா மத்தியானம் வரைக்கும் மாங்கு மாங்குனு

வேலை செய்றா. நல்ல வயசு. மனசில கள்ளமில்ல. அதனால உடம்பு இருக்கு”

“ஆனா லேசா தொப்பை இருக்கு” சைலேந்திரபாபு சொன்னான்.

“அது அரிசி சாப்பிடுற எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் லேசா தொப்பை வரும். அதுதவிர மத்தியானம் வனிதாதேவி கொஞ்சம் தூங்கறான்னு நினைக்கிறேன். மத்தியானம் தூங்கினாலும் லேசா தொப்பை வரும்”

“இல்லங்க. மத்தியானம் தூங்கறதில்ல, இருந்தாலும் வருது. எப்படி போக்கறதுனே தெரியலே”

வனிதாதேவி அவர்கள் சாதாரணமாக பேசுவது கண்டு தானும் அந்தப் பேச்சில் கலந்துகொண்டாள்.

வெளியே மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்க அவன் பெரிய மனைபோட்டு அவளுக்கு ஏரோபிக்ஸ் சொல்லிக்கொடுத்தான். சைலேந்திரபாபு விரைவாய் நகர்வது போலவே அவளும் மனைமீது ஏறி இறங்கி உடற்பயிற்சிகள் செய்தாள். உடற்பயிற்சிகள் செய்வதற்காக தாவணியை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“அட்டா பார் முன்னால என்ன ஒரு சூப்பர் ஃபிகர்”

அந்தப் பெண்மணி எதிரிலேயே அவன் அவளை வர்ணித்தான். அவள் வெட்கப்பட்டாள். ஆனால்தொடர்ந்து உடற்பயிற்சிகள் செய்தாள்.

“சைலேந்திரபாபு.... நான் பாத்தும் போய் துணி துவைச்சிட்டு வர்றேன். ஒரே பாத்திரமா வேற கெடக்கு.” துணிகளை வாரிக்கொண்டு அந்தப் பெண்மணி சைலேந்திரபாபுவின் வீட்டுக்குக்கோக சைலேந்திரபாபு வனிதாதேவியை நிறுத்தி அவளுடைய நாடித் தடிப்பைப் பார்த்தான். கைக்குள் கைவைத்து குடுபார்த்தான். நெஞ்சின் மேல்பகுதியில் விரல்கள் வைத்து மாந்துடிப்பு பார்த்தான்.

“நல்லா பவர்ஃபுல்லா இருக்கீங்க. ஒண்ணும் கவலையே இல்ல” என்று அவள் தோள்மீது கை வைத்தாள். அவள் அவனையே ஒரு கிறக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் ஏரோஃபிக்ஸ் செய்துதான் பாடி வந்து பவர்ஃபுல்லா வெச்சிருக்கேன். எவ்ளோ கடஸ் இருக்கு பார்த்தீங்களா.” சட்டையை அவிழ்த்து அவளுக்கு முச்சப் பிடித்துக்காட்டினான்.

“தொட்டுப்பாருங்க இங்க” என்று மார்பின் மேல் பகுதியை விரைப்பாக்கினான்.

அவன் தொட்டுப்பார்த்துவிட்டு இரும்பு போல் இருக்கிறது என்று சொன்னான்.

“அப்பா...ரொம்ப அழகு” அவன் முகத்தை கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு வியந்தான்.

அவன் மெல்ல பின்னடைந்தான். ‘நான் தொட்கூடதா’ என்று கேட்டு அவன் அருகே போய் நின்றுகொண்டான். அவன் சுவரோரம் ஓட்டிக்கொண்டான். இவனும் இரண்டு பக்கங்களிலும் அவளை மறிப்பதுபோல் நின்று அவளது கன்னங்களில் முத்தமிட்டான். முகத்தைத் தூக்கி இதழ்களில் இதழ்கள் பொருத்தினான்.

அவன் பயந்து வாசல் பார்த்தான்.

“ஐ லவ் யூ” என்று காதோரம் கிசுகிசுத்தான். தலையை வருடிக்கொடுத்தான். இடுப்பை சுற்றி கைபோட்டு மெல்ல இறுக்கிக் கொண்டான். கைவிரல்களை கோர்த்துக்கொண்டான்.

அதிகம் வற்புறுத்தாமலும் அதேசமயம் விலகாமலும் அவன் செய்த விஷயங்கள் அவளை கவிழ்த்துப்போட்டன.

நிறைய ஆண்களுக்கு பெண்களை வசீகரிக்கத் தெரியவில்லை. மிக முரட்டுத்தனமாய் தன் பலத்தை பெண்களிடம் காட்டுகிறபொழுது அவர்களுக்கு வெறுப்பேற்பட்டுவிடுகிறது.

விலகிநின்று வெறும் பேச்சுதான் என்று சிலர் முயற்சி செய்கிறபோது போடா பயந்தாங்கொள்ளி என்கிற கோபம் வருகிறது. வேகம் காட்டாது அதேசமயம் மிக நிதானமாய் ஒரு பந்தய குதிரையை பழக்குவது போன்ற மென்மையோடு அவளை அணுகி அங்கங்கே தொட, அவள் கிறங்கிப் போகிறாள். சற்றுநேரம் அவளைத் தொட்டுவிட்டு அவளாகவே விலகினான். விலகி நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ‘நேற்றுவரை நீ யாரோ நான் யாரோ’ என்று பாட்டுப் பாடினான். அந்நேரம் அந்தப் பாட்டு அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

அந்தப் பெண்மணி முறுக்கிப் பிழிந்த துணிகளோடு உள்ளே நுழைந்தாள். வராண்டாவில் உலர்த்தினாள்.

“சைலேந்திரபாபு..... அந்தப் பக்கம் திரும்பிக்க” என்று அவள் அவளை சுவர்ப்பக்கம் திரும்ப வைத்துவிட்டு

இடுப்புப் புடவையை அவிழ்த்து தரையில் எறிந்து வேறு புடவை உடுத்திக்கொண்டு இப்ப திரும்பலாம் என்று சொன்னாள்.

அந்த நேரம் வரை சைலேந்திரபாபு திரும்பவே இல்லை.

மிக உண்மையான அமைதியான கம்பீரமான ஒரு ஆண்போல் தலை கவிழ்ந்து உட்கார்ந்து இருந்தான்.

“பாபு அரிசியும் கெரசினும் தர்றாங்களாம் ரேஷன் கடையிலே. புதுசா வந்திருக்காம்.” யாரோ வேறு ஒரு பகுதியிலிருந்து குரல் கொடுக்க, அவனும் இன்னும் சிலரும் மிதவையை தள்ளிக்கொண்டு நீரில் இறங்கினார்கள். இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். எல்லா வீட்டிலிருந்தும் டின்னும் அரிசிக்கான பையும் வாங்கிக்கொண்டார்கள். மேலே போட பிளாஸ்டிக் ஷீட் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

பதினாறுபேர் குடும்பக் கார்டை வாங்கிக்கொண்டு அவர்கள் ரேஷன் கடை நோக்கிப் போனார்கள்.

சைலேந்திரபாபுவினுடைய உற்சாகம் மற்றவர்களுக்கும் சுற்றிக்கொள்ள இன்னும் சில ஆட்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

“இந்த ஒரு பையன் இந்த குடித்தனத்துல இல்லையின்னாக்கா மொத்த எடமும் நாறிட்டிருக்கும். துணிச்சலா அவன் கீழ இறங்கி நின்று செய்தான். எல்லாரும் பின்னாடிப் போறாக” அந்தப் பெண்மணி பாராட்டினாள்.

“அவரு என்னை லவ் பன்றதா சொன்னாரு” அடிக் குரலில் அந்தப் பெண்மணியிடம் வனிதாதேவி சொன்னாள்.

“எங்கிட்டக் கூட சொன்னான். வனிதாதேவியை ரொம்ப புடிச்சிருக்குன்னு. நான் கல்யாணம் கட்டினா வனிதாதேவியத்தான் கல்யாணம் கட்டுவேன் அப்படின்னு சொன்னான்.”

“பெரிய குடும்பத்துப் புள்ள. ஆந்திராவுல நெலம் நீச்செல்லாம் இருக்கு. அவனுக்கு கல்யாணத்துக்கு பார்த்துக்கிட்டிருக்காங்க. ஆனாலும் அவனுக்கு ஆந்திரா புடிக்கல”

“இங்கதான் லைஃப்ல. இங்கதான் ஆபீஸ் உத்தியோகம் பார்க்கமுடியும். ஆந்திராவுல இருந்தா விவசாயந்தான்.

எனக்கு விவசாயத்துவ இஷ்டமில்லை. ஆபீஸ் வேலைவெளியே ஆனாலும் வரணம்னு நெனக்கிறேன் அப்படின்னு சொல்றான்”

“தமிழ்ப் பொண்ணு பார்க்கணும்னு ஆசைப்படறான். அவனுக்கு உன்னை ரொம்பப் படிச்சிருக்கு. உங்கிட்ட கேட்டு சொல்லச் சொன்னான்”

“நான் என்ன சொல்றது. எங்க வீட்டிலயில்லை கேட்கணும்”

“நீ சரின்னு சொன்னாதானே வீட்ல போய் பேசு முடியும். உங்க வீட்ல போய் பேசிட்டு நீ வாணான்டா எங்கபோயி மூஞ்சிய வச்சிக்கிறது”

“நீங்க என்ன நெனக்கிறீங்க பாபுவைப் பத்தி” வனிதாதேவி கேட்டாள்.

“ரொம்ப நல்ல பையன். பன்னண்டாயிரத்து நானூத்தறுவது ரூபா சம்பளம். நான் போன மாதம் கூட சம்பளக் கவர் பார்த்தேன். இத்தன படிப்பு, இத்தன காகுக்கு ஒவ்வொருத்தன் தலைவிரிச்சி ஆடுவான்.

இவன் இடுப்புல கயிறு கட்டிக்கிட்டு ரேஷன் கடைக்கு எல்லாருக்காகவும் போயிட்டிருக்கான். யார் போவாங்க சொல்லு. இப்படி ஒரு ஆம்பளை உனக்கு புருஷனா வந்தா தலைவ வச்சி தாங்குவான். உனக்குத்தான் என்ன குறைச்சல். நெலம் நீச்ச எல்லாம் இருக்கு.

உங்க அப்பாவுக்கு நீ மூத்த பொண்ணு. சுமாரா ஒரு கல்யாணம் நடத்துனாக்கூட இங்கியே வேறொரு கட்டடம் கட்டிக்கிட்டு நீங்க தனிக் குடித்தனம் போயிடலாம். எனக்கென்னமோ நல்லதா படுது.

அதுக்கு முன்னாடி நீங்க ரெண்டுபேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்துப் பேசி புரிஞ்சுக்கங்க. அப்புறம் வீட்ல போயி சொல்லுங்க”

“எங்க பாக்கறது”

“ஏன்... என் வீடு இல்லையா. என்னை பார்க்கறமாதிரி வா இங்க உக்காந்து பேசு” என்று அந்தப் பெண்மணி எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

ரேஷன் கார்டுக்கு பொருள்கள் வாங்கிக்கொண்டு அவரவர்க்கு கொண்டுபோய் பொருள்களைக் கொடுத்துவிட்டு, நனைந்த பேண்ட்டை பிழிந்து கொடியில் போட்டுவிட்டு இடுப்பில் துண்டும் வெற்று மார்புமாய்

சைலேந்திரபாபு உள்ளே நுழைந்தான்.

“நான் வாசலில் இருக்கேன். நீங்கபோய் கொல்லைப்புறமா போய் உட்கார்ந்து பேசுங்க” என்று அந்தப் பெண்மணி வாசலில் காய் நறுக்க உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

சைலேந்திரபாபு கொல்லைப்புறம் போய் படியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். வனிதாதேவி தயங்கினாள். எட்டி தன் வீடு பார்த்தாள். பிறகு மெல்ல நடந்து அந்தபடியில் அவனுக்கு அருகே போய் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

உட்கார்ந்த மறுவினாடியே சைலேந்திரபாபு அவளை இழுத்து தன்னோடு இறுக்கிக்கொண்டான். அவன் வாசலில் காய்நறுக்கும் பெண்மணியைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டான்.

சைலேந்திரபாபு கொல்லைக் கதவை மெல்ல ஒருக்களித்துச் சாத்தினான். அந்தக் கதவின் மறைப்பு அவளுக்கு செளகரியமாக இருந்தது. வெட்கத்தை நழுவ வைத்தது. அவன் கைகள் எல்லா இடத்திலும் படர அவள் கிளர்ந்தாள்.

“என்னை உங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கா?” என்று முட்டாள்தனமாய் கேள்விகேட்டாள்.

அன்று இரவு அந்தப் பெண்மணி சைலேந்திரபாபுவை தழுவிக்கொண்டு அவன் ஆட்டங்களுக்கு ஈடு கொடுத்தபடியே அவனிடம் பேசினாள்.

“அவ, லவ் யூன்னு சொன்ன பிறகு எனக்கு மூனு பவுனு குடுத்துருவேல்ல. இல்லே கல்யாணம் வரைக்கும் காத்திருக்கணுமா” என்று கேட்டாள்.

“எப்ப அவ எனக்கு சொந்தமாயிட்டானோ அப்ப உனக்கு மூனு பவுன்” என்று சைலேந்திரபாபு அவளுக்கு முத்தம் கொடுத்தபடி சத்தியம் செய்தான்.

“ஒரு பவுன் அட்வான்சா குடுக்கறது” அவன் அவளை இறுக்கிக்கொண்டு கொஞ்சினான்.

“ஒன்றை பவுன் அட்வான்சா குடுக்கறேன்” அவன் கழுத்துச் சங்கிலியைக் கழற்றி அவன் கழுத்தில் போட்டான்.

அவன் திக்குமுக்காடிப் போனான்.

உடனே போய் வனிதாதேவியை தடதடவென்று இழுத்து வந்து அவனுக்கு முன்னே நிறுத்தவேண்டுமென்று

ஆத்திரப்பட்டாள். பெண்ணுக்குப் பெண் துரோகம் செய்வாளா என்று வழக்கமாய் உலகத்தில் உள்ளோர் கேள்வி கேட்பார்கள்.

ஆணுக்கு ஆண் துரோகம் செய்கிறபோது பெண்ணுக்குப் பெண் துரோகம் செய்யமாட்டாளா. துரோகம் எங்கு வேண்டுமானாலும், எப்போது வேண்டுமானாலும் எவரால் வேண்டுமானாலும் நடக்கும்.

அடுத்த நாளிலிருந்து வானம் வெளிறி மழை நின்றது. ஆனால் வனிதாதேவி சைலேந்திரபாபு காதல் வளர்ந்தது.

“அவன் தெலுங்கு பேசற கம்மார நாயுடு. ராஜமுந்திரி பையன். முரட்டு விவசாயி. அவன் குடும்பத்துக்கும் நம்ம குடும்பத்துக்கும் எப்படி ஒட்டும். திடீர்மனு வந்து லவ் பண்ணேன்னா என்ன அர்த்தம். பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு உனக்கு. என்னமோ மழை பெஞ்ச அன்னிக்கு கையப்புடிச்சி கூட்டினு போனாங்கிறதுக்காக வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்சி பொண்ணை தூக்கிட்டுப்போக முடியுமா.

நீ தோட்டம் தோட்டம்னு நாலுபேரோட நார நெனச்சி நீ பேசறபோதே நான் நெனச்சேன். இது எங்கியோ குப்புற கவுரப்போவதுன்னு. அதே மாதிரி ஆயிப்போச்சப்பா. கொஞ்சம் அசந்து தூங்குனா எவனாது உள்ளுக்குள்ள பூந்துறானுங்க.

கூப்பிடு அந்தப் பையனை. நான் சொல்றேன்” மாமாஅதட்டினார்.

வனிதாதேவி சவரோடு ஓட்டிக்கொண்டு நின்றாள். அம்மா என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அவளை வெறித்துப் பார்த்தாள். தம்பியும், தங்கையும் பயந்தார்கள்.

“கல்யாணமெல்லாம் பண்ணிக் கொடுக்க முடியாதுப்பா. அவளுக்கு வேற எதுனாச்சும் ஏற்பாடு பண்ணப் போறேன். ஏதோ ஒருத்தருக்கொருத்தர் புடிச்சிருக்கலாம். பழகியிருக்கலாம். பேசியிருக்கலாம். ஃபிரண்ட்ஷிப்பா நெனச்சி விட்டுருங்கோ. தேவையில்லாம அதிகமாக எதுவும் வளர்த்துக்காதீங்க. அப்பறம் நான் ரொம்பப் பொல்லாதவனா இருப்பேன். கேட்பாரு இல்லேன்னு நினைச்சுக்கினியா. ம.... நீ உங்க பக்கத்து போர்ஷன் பொண்ணோடு கட்டிப் புடிச்சிக்கிட்டு பேக்ரேன்னு எனக்கு கம்பளைண்டு வருது. என்னடா பண்ணதுன்னு நினைச்சுட்டுருக்கேன். கடைசில எங்க வீட்டு

பொண்ணுமேல கை வைக்கிறியே நல்லாவா இருக்கு. ஐக்கிரதை.

படிச்ச பையன்கிறதுனால் மொதலும் கடைசியுமா இப்ப சொல்றேன்.”

“இல்லீங்க. நான் உங்க மகளை உண்மையாவே லவ் பண்ணேன்.” சைலேந்திரபாபு சொன்னபோது.

“டேய்.... அடிபடப்போற. மரியாதையா போயிடு” எவனிதாதேவியின் மாமா அவனை எட்டித் தள்ளினார்.

அவன் கோபமானான்.

இரண்டு நாட்கள் காணாமல் போனான். மூன்றாம்நாள் பக்கத்துப் போர்ஷன் பெண்மணியின் மூலம் வனிதாதேவிக்கு செய்தி அனுப்பினான்.

சில துணிமணிகளுடன் புறப்படத் தயாராக இருக்கச் சொன்னான்.

“இன்னொரு ஒன்றரை பவுன் கொடுத்திட்டீன்னா நா அவளை அழகா உங்கூட அனுப்பி வைக்கிறேன்” அந்தப் பெண்மணி அவனிடம் மிருதுவான குரலில் பேரம் பேசினாள்.

பெட்டியைத் திறந்து இருபது கிராம் ஃபிரேஸ்லெட் எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தான். “ஒன்றை கேட்டே. ரெண்டுக்கு மேல தர்றேன். அவள எங்கூட எப்படியாவது அனுப்பிவை. நாங்க ராஜமுந்திரி போய்ட்டோம்னு சொல்லு. ஆனா நாங்க ராஜமுந்திரி உடனே போமாட்டோம். மதுரை, திருச்சி பக்கம் போய்ட்டுத்தான் போவோம் என்று அவன் விளக்கினான். வனிதாதேவிக்கு அவன் செய்தி சொன்னான். அவன் தயாராக இருப்பதாக விவரம் சொன்னான்.

அவங்கூடப்போ. அதான் உனக்கு நல்லது என்று எடுத்துரைத்தான்.

உள்ளாடைகளை, பத்துப்பனிரண்டு புடவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வனிதாதேவி தயாராக இருக்க, அவன் பிரைவேட் டாக்ஸி கொண்டு வந்து அவளை ஏற்றிக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிப் போனான். திருச்சியில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி அவளை ஒரு சிறிய பிள்ளையார் கோவிலில் தாலி கட்டி திருமணம் செய்துகொண்டான். மனைவியாக்கி அனுப்பித்தான். மதுரைக்கு அழைத்துப் போனான். மதுரையிலிருந்து கர்நாடகாவுக்குள்

நுழைந்தான். கர்நாடகாவிலிருந்து ஆந்திராவிற்குப் போனான். ஆந்திராவிலிருந்து ஒன்பதுநாள் கழித்து ராஜமுந்திரிக்குள் நுழைந்தான். ராஜமுந்திரியிலும் அவன் அவளை அவன் வீட்டிற்கு அழைத்துப்போகவில்லை.

கொத்துக்கொத்தாய் தெருவில் நிற்கின்ற பெண்கள் வசிக்கின்ற பேட்டைக்கு அழைத்துப் போய் அங்கு ஒரு வீட்டில் ஒரு அறை வாடகைக்கு எடுத்து, இவளை தங்கவைத்து, அங்கிருக்கிறவர்களை அவளுக்கு சாப்பாடு போடச்சொல்லி, தன் ஊருக்கு அதே டாக்கியில் போய்வந்து அந்த வீட்டில் பதினைந்து பதினாறு நாட்கள் தங்க, போலீஸ் அடிக்கடி தேடி வருகிறது என்று அந்த வீட்டார் சொல்ல அவன் அவளோடு அவனுடைய கிராமத்திற்குப் போனான். போலீஸில் சரணடைந்தான்.

“நாங்கள் இரண்டுபேருமே வயதுக்கு வந்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் மனதாரக் காதலிக்கிறோம். இந்தக் கோவிலில் திருமணம் செய்துகொண்டேன். இது என்வீடு. என் வீட்டில்தான் இருக்கப் போகிறான்” என்று சொல்ல, ஆந்திராபோலீஸ் தமிழக போலீஸின் தேடல் கோரிக்கையை நிராகரித்துவிட்டது.

அவனுடைய வீடு அவளை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இருபத்தி ஆறு நாட்கள் கழித்து மறுபடியும் சென்னைக்கு வந்து வட சென்னையின் ஓரத்தில் அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்பில் அவளைக் குடி வைத்தான்.

வேலைக்குப் போய் தனக்கு நேர்ந்ததைச் சொல்லி இருபத்தொரு நாட்கள் விடுப்பு என்று அறிவித்து அதை சமன்செய்ய சனி, ஞாயிறு கூட வேலைக்கு ஓடினான். மெல்ல, மெல்ல சாமான்கள் வாங்கிப்போட்டான். இந்த சமையல் செய்... அந்த சமையல் செய் என்று அதட்டினான். இரவு மட்டும் கொஞ்சினான். வேகமாக இயங்கினான்.

அவன் எதிர்பார்த்த அன்பு அவன் எதிர்பார்த்த மரியாதை அவன் எதிர்பார்த்த கவனிப்பு அவனிடம் கிடைக்கவில்லை. வெறும் அடிமைபோல் வாழ்ந்தான். சமையல் செய்துவிட்டு காத்திருப்பான் சாப்பிட்டபிறகு அவனோடு படுக்கைக்குப் போய் அவன் என்னவெல்லாம் சொன்னானோ அதையெல்லாம் செய்துகாட்டி அதை இதைச் செய்கின்ற எடுபிடிப் பெண்ணாய் மாறினான்.

ஒரே ஒரு தொட்டிகூட அந்த வீட்டில் வைக்க முடியவில்லை. மிகப்பெரிய தோட்டத்திற்கு நடுவே

வாழ்ந்துவிட்டு தினம் தினம் இதமான பூக்களை முகர்ந்துவிட்டு மரங்களோடும் செடிகளோடும் வாழ்ந்துவிட்டு இப்படி நாலு சவருக்கு நடுவே சிறையில் இருப்பதுபோல இருக்க அவளால் முடியவில்லை.

ஒரு பிற்பகல் அம்மா தேடிவந்தபோது அவன் வாய்விட்டு அலறினான். தான் உண்டாகி இருப்பதைச் சொன்னான்.

அம்மாவின் உறவினர்கள் வந்து பார்த்துவிட்டு மாமாவை சமாதானப்படுத்தி, அவளை அந்த குடியிருப்பிற்கு கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். எதிரே குடியிருந்த தனி போர்ஷனில் அவளையும் அவள் புருஷனையும் தனியாக குடித்தனம் வைத்தார்கள். நகைகள் போட்டு புடவைத் துணிமணிகள் எடுத்துக்கொடுத்து பாத்திரம் பண்டங்கள் வாங்கி தனிக் குடித்தனத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். முன்பு அங்கிருந்த, பெண்மணி வேறொருவனோடு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு புருஷனை விட்டுவிட்டு குழந்தையோடு வேறு ஊருக்கு போய்விட்டாள்.

புருஷன் ஒழிந்தது பீடை என்று அதே வீட்டில் சிறிதளவும் வெட்கமின்றி தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்தான்.

“எம் பொண்டாட்டி விஷப் பாம்புன்னு நான் தாலி கட்டின மறுவாரமே எனக்குத் தெரிஞ்சுபோச்சு. உன் புருஷனைப் புத்தி உனக்கு எதாவது தெரியுமாம்மா. நான் இப்ப சொல்றேன் கேட்டுக்க.

இவன் ஒண்ணா நம்பர் அயோக்கியன். பெரிய திருடன். எப்படியாவது இவனை கைக்குள்ள போட்டு ஒழுங்கா குடித்தனம் பண்ணு. எப்பவேணா அறுத்துட்டு போய்டுவான். இவன் வீடு எந்தக் காரணம் கொண்டும் உன்னை ஏதுக்காது.

ஒருவேளை இவன் உன்னை விட்டுட்டு ஓடிப்போய்டான்னு வச்சிக்கோ என்னை மாதிரியே நீயும் விட்டுது பீடைன்னு நெனச்சிக்கிட்டு நிம்மதியா இரு. இவன் பின்னாடி தேடிட்டு ஓடாதே. உன்... வாழ்க்கை மொத்தமும் பாழாயிடும்.

உடம்பொறந்த சகோதரனா சொல்றேன். வக்கில்லாதவன்கூட வாழ்ந்துலாம். கெட்டிக்காரங்களும், அயோக்கியனுமா இருக்கிற ஆட்களோட வாழறது ரொம்ப

ரொம்பக் கஷ்டம். நிம்மதியா தூங்கவிடமாட்டானுங்கம்மா. நிறைவா சாப்பிடவிட மாட்டானுங்கம்மா. வாய்விட்டு சிரிக்க விடமாட்டானுங்கம்மா.

மறுபடி சொல்றேன். இவன் வேணாம்போடி அப்படின்னு சொல்லிட்டா பெட்டிப் படுக்கையை தூக்கிட்டு உங்க வீட்டுக்குப் போயிடு. இதை ஏந்தெரியுமா சொல்றேன். நீ உண்டாகி இருக்கேன்னு உங்க அம்மா சொன்னா. அந்த கொழந்தைக்காக சொல்றேன். இவன் விட்டுட்டா பிடைவிட்டுது, சனி விட்டுது அப்படின்னு இரு” என்று உபதேசித்தான். வனிதாதேவி வயிறு கலங்கினாள்.

இவள் கொடுத்த அவமானத்தால் மாமா புறக்கணிக்க அம்மா கரித்துக்கொட்ட, தம்பியும், தங்கையும் முகம் தூக்கிக்கொண்டு புறம்போக, புருஷன் இரவு கூலுக்கு மட்டுமே அழைக்க அக்கம் பக்கத்தோர் ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்புடன் பார்க்க, வாழ்க்கை முழுவதும் தனிமையில் தேவையற்ற ஒரு கல்வரத்தில் இடைவிடாத படபடப்பில் வனிதாதேவி கழித்தாள்.

மிகப்பெரிய தவறு செய்துவிட்டோமோ என்று பயந்தாள். காதலித்து கல்யாணம் செய்துகொண்ட எல்லோருமே இப்படித்தான் தனிமையை அனுபவிப்பார்களா. எல்லோருமே இப்படித்தான் ஏடாகூடமாய் பிறர் பார்க்க வாழ்வார்களா. எல்லோரும் எவரோடும் ஒட்டாமல் புருஷன் காலை மட்டுமே கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு வேறு கதியின்றி சுருண்டு கிடப்பார்களா என்று யோசிக்க முற்பட்டாள்.

உடல் வேதனை வாட்டி எடுத்தது. கரு வளரவளர புரட்டி எடுத்தது. கரு வளர்வது வேதனையான விஷயம்தான். அந்த வேதனை மற்றவர்களால் பாராட்டப்படுகிறபோதுதான் சந்தோஷமாகிறது.

“என்னாடி அவசரம். உடனே வயித்துல வாங்கிக்கிட்டே உன் புருஷன் என்ன சொன்னான். அவனுக்கு நீ இல்வேன்னாக்கா வேற எங்கனா போயிடப்போறாண்டி. எடுத்திற்றியா” அம்மா கேட்டபோது அழுகை வந்தது.

எதற்காக இப்படிப் பெண்ணாய் பிறந்தோம் என்று புரியாமல் போயிற்று. வேறு வழியின்றி அவள் வீட்டு தோட்டத்திற்குப் போய் மறுபடியும் செடிகளோடும் மரங்களோடும் புறங்களோடும் பேசத் துவங்கினாள்.

தனிமையில் தாவரங்களோடு பேசுவது, அவளை அன்புக்கு ஏங்குவதை அதிகப்படுத்தியது. மனிதர்கள் செய்யாத அன்பை தாவரங்கள் செய்வதாக கற்பனை செய்து கொண்டாலும் உண்மையில் மனிதர்கள் அன்புசெய்ய வேண்டுமென்ற ஆசைதான் அதிகமாக இருந்தது.

யாரேனும் தலைதடவி கொஞ்சமாட்டார்களா. எவர் மடியிலும் சுருண்டு படுத்துக்கொள்ளமாட்டோமா. எவராவது இறுக்கிக்கொண்டு முத்தம்ழை பொழியமாட்டார்களா. எவராவது வாய்நிறைய வனிதா, வனிதா என்று கூப்பிடமாட்டார்களா. யாராவது செல்லமாய் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்களா. யாராவது தூங்கும்போது கால்பிடித்து, விரல்சொடுக்கு எடுக்கமாட்டார்களா. யாராவது குளிப்பாட்டிவிட மாட்டார்களா. யாராவது முதுகு தேய்த்து விடமாட்டார்களா. யாராவது உடை உடுத்தி வெளியே வரும்போது கைத்தடி பரவசப்படமாட்டார்களா என்று பல்வேறு விதமாய் ஏங்கினாள்.

ஒருநாள் முழுவதும் சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்காய் ஏங்கிக் கொண்டேயிருந்தாள். அதிகமாக அவனிடமிருந்து விலகத் தொடங்கினாள்.

சைலேந்திரபாபுவும் தன்னுடைய குறிக்கோளை திசைமாற்றினான். இன்னும் அதிகம் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

மாண்டியாவின் வேர்க்கடலையும், கரும்பும், உளுத்தம் பருப்பும் மைசூருக்கு வியாபாரத்திற்காக வந்தன. மைசூரில் மிகப்பெரிய மிட்டாய் தொழிற்சாலை புதிதாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மகத்தான வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதனுடைய தலைமையகம் பெங்களூரில் இருந்தது. ஒரு பிற்பகல் பொழுதுபோகாமல் அதற்கு விண்ணப்பம் போட மறுவாரமே அவனை நேர்முகத் தேர்வுக்கு வரச்சொல்லி கூப்பிட்டிருந்தார்கள்.

உறவினரைப் பார்க்கப் போவதாய் சொல்லிவிட்டு நேர்முகத்தேர்விற்குப் போய் அங்கு அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் சைலேந்திரபாபு தெளிவாக பதில் சொன்னான்.

இப்பொழுதே மாண்டியா போகலாம் வருகிறீர்களா

என்று கேட்க அவர்களோடு மாண்டியாவிற்குப் போய் கரும்புத் தோட்டம் பார்த்து கரும்புத் தோட்டத்தில் வளர்ச்சியை கவனித்து பிறகு மைசூருக்கு வந்து அந்த தொழிற்சாலையில் யந்திரங்களை பரிசோதித்து பரிசோதனைச் சாலையின் தரத்தைக் கண்டுகொண்டு தான் அங்குசேர விருப்பம் இருப்பதாக மனதார தெரிவித்தான்.

சம்பளம் நல்லபடியாக இருந்தால் சந்தோஷமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்தான். கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்கு சம்பளம் அவனுக்கு தருவதாக அவர்கள் வாக்களித்தார்கள்.

இது அவனைப் பொறுத்த அளவில் அசரப்பாய்ச்சல். ராட்சஷ வளர்ச்சி. அவனுக்கு மிகப்பெரிய பதவியும் கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள்.

பரிசோதனைச் சாலையை ஆறாகப் பிரித்து அதில் ஒரு பரிசோதனைச் சாலையை முழுக்க அவன் பொறுப்பிலேயே விடுவதாக ரிசர்ச் அண்டு டெவலப்மெண்ட் என்கிற மூன்றாவது பிரிவிற்கு அவனை தலைமையாக நியமிப்பதாகவும் ஒரு வருடத்திற்கு மூன்றுவிதமான மிட்டாய்களை கண்டுபிடிப்பது அவனுடைய பொறுப்பு என்றும் அவனிடம் சொன்னார்கள்.

அவன் உடனே அந்த வேலையை ஏற்றுக்கொண்டான். ஒருமாதம் அவகாசம் கேட்டான். சென்னைக்கு வந்து தான் வேலையை விடப்போவதாக விவரம் சொன்னான். அவர்கள் அவனை தக்க வைத்துக்கொள்ள முயற்சித்தார்கள். கூட இரண்டாயிரம் சம்பளம் மூவாயிரம் சம்பளம் என்று பேசினார்கள். தனி குவார்ட்டர்ஸ் என்று சலுகைகள் சொன்னார்கள். அவனுக்கு சென்னையைவிட பெங்களூர் சுகமான இடம் என்று பட்டது. அங்கு போவதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் அவன் செய்யத் துவங்கினான்.

வனிதாதேவியின் வீடு சைலேந்திரபாபுவை ஏற்கவில்லை. அதேசமயம் வனிதாதேவியின் புருஷன் என்கிற மரியாதையை மட்டும் கொடுத்து வந்தது. சைலேந்திரபாபுவுக்கு இந்த மரியாதை தேவையாகவும் இருக்கவில்லை. அதற்கு ஆசைப்படவும் இல்லை.

இரவு நேரம் வனிதாதேவியை உபயோகப்படுத்துகின்ற

இடைவிடாத வெறியே அவனிடம் இருந்தது.

ஒருமுறை ஏதோ உணவுப் பண்டம் எடுத்து வனிதாதேவியின் தங்கை வந்தபோது சட்டென்று அவள் ஐக்கெட்டுக்குள் கைவிட்டு அசிங்கம் பண்ணுகின்ற ஆபாசம்தான் அவன் வெளிப்படுத்தினான்.

அவன் தங்கை அந்த வீட்டிற்கு வருவதையே நிறுத்தினான்.

இப்படிச் செய்தீர்களே... என்று கேட்டபோது வனிதாதேவி பளீரென்று அடிவாங்கினாள்.

“உன்னையும்தான் பண்ணினேன். நீ பேசாம பார்த்துக்கிட்டு நிக்கலே. அவ என்னமோ கத்துறாளே... பத்தினிமாதிரி. அவளையும் காட்டச் சொல்லு” என்று கோபமாகப் பேசினான்.

வனிதாதேவிக்கு தன் தவறு தெரிந்தது.

“நீ என்ன பெரிய பத்தினியா? கூட்டவுடனே வந்த நாய்தானே நீ. மழை தூற்றப்போ தாங்காம ஆம்பளைய விரட்டினவதான நீ” என்று காதலை அசிங்கப்படுத்தினான்.

“போன மழைக்கு நான் கூட்ட உடனே வந்துட்டே. அதுக்கு முந்தின மழைக்கு எவன்கூட போனியோ” என்று மேலும் இழிசொற்கள் சொல்ல. தலைகுனிந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். மெல்ல மெல்ல சைலேந்திரபாபு அவளுக்கு வெறுத்துப் போனான்.

“எனக்கு வேற வேலை கிடச்சிருக்கு. பார் எவ்ளோ சம்பளம்.” அவன் காகிதத்தை நீட்டினான். இருபத்தோராயிரத்துச் சொச்சம் என்று படித்தபோது அவன் அதிர்ந்துபோனான்.

பெங்களூர்ல வேலை மைசூர்ல ஃபேக்டரி. மாண்டியாவுக்கு அடிக்கடி போகவேண்டியிருக்கும். நான் அங்க போயி உன்ன கூட்டுக்கிறேன். நீ அதுவரைக்கும் இங்கே இருந்து புள்ள பெத்து உடம்பை சரியா சிக்குனு வச்சுக்க. எனக்கு அப்பப்ப பொம்பள வேணும். சும்மா. சும்மா கொழந்தை பெத்து உடம்பை கெடுத்துக்காதே. இந்த ஒரு புள்ளை போதும். ஆப்பரேஷன் பண்ணிக்கோ” என்று ஹிவுறுத்தினான்.

விதம் விதமாய் சட்டைகளும் பேன்ட்களும், காலணிகளும் வாங்கிக்கொண்டு ஊருக்குக் கிளம்ப தயாரானான்.

“இவ்ளோ பெரிய விஷயம். வேறொரு வேலை கிடைச்சிருக்கு. எனக்கு ஒரு புடவை வாங்கிக் கொடுத்தீங்களா. ஒரு நகை வாங்கிக் கொடுத்தீங்களா. ஒரு முழ பூவாவது வாங்கிக் கொடுத்தீங்களா”

“எதுக்கு வாங்கித் தரணும், நீ என்ன சீரும் செனத்தியுமாவா வந்தே. எங்க வீட்டுக்கு வர்றதா இருந்தா நீ நூத்தி நாப்பது பவுனு போட்டுக்கிட்டு வந்திருக்கணும். உன்னக் கல்யாணம் பண்ணுனதுனால எங்க வீட்டுக்கு நான் போக முடியல. நூத்திநாப்பது பவுன்போட்டு எங்க வீட்டுக்கு வா. நான் உனக்கு பண்ணேன்.”

கல்யாணந்தான் சரியா பண்ணல. ரெண்டரை லட்சம் செலவு பண்ணி மெட்ராஸ்ல சீமந்தம் பண்ணுங்க. எங்க வீட்டு ஆளுங்களெயெல்லாம் கூப்பிட்டுறேன். அதுக்கப்பறம் உனக்கு - செய்யறேன்” என்று எகத்தாளமாகப் பேசினான்.

போய்வருகிறேன் என்றுகூட சொல்லாமல் வனிதாதேவியின் அப்பாவிடம் விடை பெறாமல், அம்மாவிடமும் சொல்லாமல் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு விலகுவதுபோல் பெங்களூருக்குப் போனான்.

வனிதாதேவி தொடர்ந்து பலநாட்கள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். உடம்பு இளைத்தாள். ஒருநாள் ஏழுமாத வயிறை தூக்கிக்கொண்டு தோட்டத்தில் மெள்ள நடந்து உலவிக்கொண்டிருந்தபோது ஓடிப்போன அந்த பெண்மணியின் புருஷன் அவளை நோக்கி வந்தான். கைகூப்பினான். உட்கார் என்று சிமெண்ட் பெஞ்சைக் காட்டினான். சிமெண்ட் பெஞ்சின் மறுமுனையில் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“உங்க அப்பாகிட்ட இருந்து உன் ஜாதகத்தை வாங்கி எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு ஜோசியன் தாம்பரத்துல இருக்கான். அவங்கிட்ட கொண்டுபோயி காட்டினேன். உனக்கு

மறுபடியும் கல்யாணம் ஆகும்னு சொன்னான்.

அந்தமாதிரி பொண்ணு இல்லையேன்னு சொன்னேன். எந்த மாதிரிப் பொண்ணா இருந்தா எனக்கென்ன. இந்தப் பொண்ணுக்கு மறுபடியும் கல்யாணம் ஆகும்னு. திரும்பத் திரும்ப சொன்னார். அந்தக் கல்யாணம் ரொம்ப நல்லாருக்கும். இந்தப் பெண் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கும்னு சொன்னார்.

இதை உங்கிட்ட சொல்றதுக்கு மட்டுமே வரலே. இதுக்கு நீ தயாரா இருன்னு சொல்றதுக்காக வந்தேன்.

வயித்துல குழந்தய வச்சிக்கிட்டு இப்படி எதையோ பறிகொடுத்த மாதிரி நடந்தா அந்தக் கொழந்தைக்கு அவ்வா நஷ்டம். அப்படி நடக்காதே.

தோட்டத்தில் இருக்கிற மரத்தோடயும், செடியோடயும் பேசறாப்போல உள்ளுக்குள்ள இருக்கிற குழந்தையோட பேசு. வயித்துக்குள்ள இருக்கிற கொழந்தையோட பேசலாம் அப்படிங்கிறதுக்கு நம்ம புராணங்கள்ல நெறைய கதை இருக்கு.

பகவான் கிருஷ்ணர் அந்தமாதிரி அம்மா வயித்துக்குள்ள இருக்கிற அபிமன்யூவோட பேசியிருக்கார். அவனுக்கு யுத்தம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கார். அந்த மாதிரி உங்க குழந்தைக்கு நல்ல புத்தியை சொல்லிக்கொடு. இப்ப சொல்லிக்கொடு. இப்பவே சொல்லிக்கொடு.

என்னடா எதிர் போர்ஷன்ல வந்து ஏதோ குடித்தனம் வந்தவன் இத்தன பேசறானேன்னு பார்க்கறியா?

உன்னைப் பார்க்கிறபோதெல்லாம் எம் பொண்டாட்டி எனக்கு பண்ணின துரோகம் எனக்கு ஞாபகம் வருது. நான் எம்பொண்டாட்டி வயித்துல இருக்கிற என் குழந்தையோட எவ்வளவு பேசியிருக்கேன் தெரியுமா. எத்தனை கதை சொல்லியிருக்கேன் தெரியுமா.

என் குழந்தை. அந்தப் பெண் குழந்தை எம் பொண்டாட்டிகிட்டே எத்தனை அவஸ்தை படுதோ. இப்ப றுளச்சாலும் எனக்கு மனசு பதறுது.

அந்தக் குழந்தை நல்லபடியா வளரணும், அந்தக்

குழந்தை வேற எங்கயாவது ஒரு நல்ல இடத்துக்குப் போய் நிக்கணும். அந்தக் குழந்தை அம்மா மாதிரி இல்லாம சுபிட்சமா இருக்கணுங்கிறதுக்காக, அவ பண்ணுன பாவம் எங் குழந்தையை தொடக்கூடாதுங்கிறதுக்காக நான் உனக்கு கதை சொல்றதா நெனச்சுக்காதே.

எனக்கு அம்பத்தி ஆறு வயசாச்சு. ரொம்ப தாமதமா இளமையான பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு எத்தனை அவமானப்படனுமோ அத்தனையும் அவமானப்பட்டாச்சு. இந்த அவமானத்தை தினம் ஜெபம் பண்ணி சத்தமா தொடச்சு எடுத்திட்டேன்.

உனக்கு நடந்த இந்தக் கொடுமையை நான் எடுக்கணும். அப்பத்தான் எங்குழந்தை நல்லாருப்பா அப்படின்னு எனக்கு தோணுது. எங்குழந்தை ஞாபகமாவே இருக்கு.

வனிதாதேவி ஏதோ எனக்குத் தெரிஞ்சு கதை சொல்றேன்.

பத்துமணி அரசாங்க உத்தியோகம் ஒன்பது மணிக்கு வண்டி ஏறி ஒம்பதே முக்காலுக்கு ஆபீஸ், ஆபீஸில உத்தியோகம், அஞ்சரை மணிக்கு வண்டி பிடிச்சு ஆறரை மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்துருவேன். ஒரே வேளை சமையல் வெளில உருடிப்பேன். இத்தோட முடிஞ்சு போச்சு. வேற எந்த லட்சியமும் இல்லை. எந்தப் பிடிப்பும் இல்லை.

வனிதாதேவி நான் உனக்கு கதை சொல்லட்டுமா. நிறைய கதைகள் இருக்கு. மகான்களுடைய சரிதமா சொல்லிட்டு வர்றேன். உனக்கு வயித்துக்குள்ள இருக்கிற குழந்தை சைலேந்திரபாபுவா இல்லாம சத்திய சந்தனா பொறக்கட்டும். அவன் இப்ப மாத்துவோம். இன்னிக்கு மாத்துவோம். இன்னிலேர்ந்து மாத்துவோம். நான் சொல்றது உனக்கு புரியுதா தாயே”

அவன் கேட்கக் கேட்க மறுபடியும் வனிதாதேவி அழுதான்.

இப்ப கேளா அப்படின்னு சொல்ற கேரளத்துக்குப் பக்கத்துல காலடின்னு ஒரு கிராமம். அந்த கிராமத்துல வயதான பிராமண தம்பதிகள் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

கிருஷ்ணனுடைய அனுக்கிரஹத்தால அவாளுடைய

தவத்தால வேண்டுகோளால் அவாளுக்கு ஒரு குழந்தை பொறந்தது. அந்தக் கொழந்தைக்கு அவர்கள் சங்கரன்னு பெயர் வச்சாங்க.” அவள் முதலில் அசிரத்தையாக கேட்கத் துவங்கிய வனிதாதேவி மெல்ல மெல்ல அதன்பால் ஈடுபாடு கொண்டாள். அவள் மட்டும் இல்லாத அவளுடைய அம்மாவும் தம்பியும், தங்கையும் சில சமயம் அப்பாவும் அவரை வராண்டாவில் உட்கார வைத்து பாய்விரித்து கதை கேட்டார்கள்.

கடும் வெயிலுக்கு நடுவே இருட்டிக்கொண்டு வந்ததுபோல. மேகமூட்டம் போல, குளிர்காற்று வீசியதுபோல அந்தப் பெண்மணியின் கணவன் எதிர்போர்ஷன் வயசாளி அவளுக்குப் பல கதைகள் சொன்னார். பல மகான்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அவன் ஆர்வமாகக் கேட்டான். வயிற்றுக்குள் உள்ள குழந்தைக்கு புரியவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டான். கேட்கக் கேட்க அவளது மனம் பக்குவமாயிற்று. பரபரப்பு குறைந்தது. முகத்தில் மெல்லிய அமைதி படர்ந்தது. அந்த அமைதி வளர்ந்து அழகு கூடியது.

சைலேந்திரபாபு போன் பண்ணி பெங்களூருக்கு வருகிறாயா என்று கேட்டபோது அவன் வருவதற்கில்லை என்று மறுத்துவிட்டான்.

அவனும் வற்புறுத்தாமல் விட்டுவிட்டான்.

இருபத்தோராயிரம் ரூபா சம்பளம். தனிக் காரு, குவார்ட்டர்ஸ். பெங்களூர் வாசம். எதுக்குடா தமிழ்ச்சி. நான் உனக்கு பொண்ணு பார்க்கிறேன். தாய்மாமன்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

வேண்டாம் இது போலீஸ் கேலாகிலிடும் என்று பயந்தபோது, இந்தமாதிரி எத்தினி போலீஸை நாங்க பார்த்திருக்கோம். நம்ம குடும்பம் பண்ணாத அக்கிரமமா அடப்போடா என்று அவன் அப்பாவையும், அம்மாவையும் அழைத்து வந்தார்கள்.

அவர்கள் அவனை பிய்த்தெடுக்க உருமாற்ற அவன் சரியென்று தலையசைத்தான். தெறித்துவிடுவதுபோல அதைக் கோளமாக இருந்த பெண்ணை அவனுக்கு காட்டி

அவன் சம்மதத்தைப் பெற்றார்கள். இருநூற்றுப் பத்து சுவரன் என்று சொன்னார்கள். எந்த ஊரில் இருந்தாலும் அந்த ஊரில் வீடு வாங்கித் தருவேன் என்று சத்தியம் செய்யப்பட்டது.

அவன் வனிதாதேவியை முற்றிலும் மறந்துபோனான். அதேநேரம் அவளிடமிருந்து வம்பு வராமலிருக்க என்ன செய்வது என்று யோசித்தான்.

“கூட்டிட்டு வந்து தலையில் அட்றா தானா போய்டுவா என்று தாய்மாமன்கள் சதி சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். தொந்தரவு பண்ணு, மிரட்டு. எங்கூட படுத்தா போறாது எங்க மாமாவோடும் படுத்துக்கணும்னு சொல்லு. தானா ஓடிப்போய்டுவா.”

“சரின்னு படுத்துக்கிட்டா என்ன பண்ணுவே?”

“ஓரமா அவளையும் வச்சிக்கிட்டு போறது. என்ன தப்பு?”

வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“நீ எங்க மாமாகூட படுத்தேல்ல. நான் இவகூட படுத்துக்கறேன் அப்படின்னு இந்தப் பொண்ணைக் கொண்டாந்திடு”

மறுபடியும் குலுங்கிக் குலுங்கி சிரித்தார்கள்.

வனிதாதேவி தாம்பரம் ஹிண்டுமிஷன் ஆஸ்பத்திரியில் குழந்தை பெற்றாள். தாயும் சேயும் நலமாய் இருந்தார்கள். சுகமாய் வளர்ந்தார்கள். பிள்ளை பிறந்தது அவனுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது.

அவன் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனான்.

அப்பொழுதும் அவளுடைய தங்கையை பின்பக்கம் போய் இழுத்து அணைத்துக்கொண்டு முத்தமிட முயற்சி செய்தான். அவள் அலறி எட்டி உதைத்தாள்.

“இங்க எனக்கு சரியா வரல. நான் கிளம்பறேன்” என்று அன்று இரவே பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிப் போய்விட்டான்.

வனிதாதேவி மறுபடியும் கவலையானாள். அவளுக்கு ஆனந்த ராமாயணம் கதையாகச் சொல்லப்பட்டது.

ஆனந்த ராமாயணம் எங்கு எவர் படித்தாலும் அவர் வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் அதிகரிக்கும் என்று சொல்லியே அவளுக்கு அந்தக் கதை சொல்லப்பட்டது.

ஒருக்களித்து படுத்துக்கொண்டு அமைதியாய் அவள் மகன் ஆனந்த ராமாயணம் கேட்டான். அவளுடைய குரல் நின்று போனால் ஆ... ஊ... என்று கூச்சலிட்டு தொடர்ந்து பேசும்படி கேட்டுக்கொண்டான். குழந்தையை அந்த வீட்டு எதிர் போர்ஷனில் உள்ள மக்கள் கொஞ்சினார்கள். அந்த முறையும் பலத்து மழை பெய்தது. அதனால் சாலை உயரமாக போட்டிருந்தபடியால் போட்ட சாலை தார்ச்சாலையாக இருந்தபடியால் விளக்குக் கம்பங்களுக்கு தனித்த மின்சார இணைப்பு கொடுத்தபடியால் ஊர் இருளடையாமல் பளிச்சென்றிருந்தது.

போனமுறை பெய்த மழையிலேயே பூமியினுடைய கடுப்பான ஈரம் கீழிறங்கி மேலே தெளிந்த தண்ணீர் ருசிகரமானதாயிற்று. ருசியான தண்ணீரும் போக்குவரத்து வசதியும் அதிகமானதால் நிலங்கள் போட்டி போட்டு வாங்கப்பட்டன. அந்த நகரம் அந்த குடியிருப்புப் பகுதி பெரிதாயிற்று.

அஸ்திவாரம் தோண்டி செங்கலடுக்கி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அறைகள் கட்டி வீடு எழுப்பும் பழையமுறை ஒழிந்துபோயிற்று. வனிதாதேவியின் மாமாவுக்கு படிப்பில்லாத அனுபவ வேலைதான் தெரியும். நகரம், வளர்ச்சி அடைய அங்கே வீடு கட்டுகின்ற தொழிலாளர்கள் வந்து புறம்போக்கு நிலத்தில் குடியிருந்தார்கள்.

தென் திசையிலுள்ள வியாபாரிகள் இரும்பும், செங்கல்லும், சிமென்ட்டும் இன்னும் பிற கருவிகளும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பெரிய கடைகள் போட்டார்கள். இங்கு மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் சகலமும் விநியோகப்படும் என்று பலகை போட்டார்கள். வீடு கட்டுகின்ற வெறி அதிகமான கால கட்டத்தில் நிலங்கள் வேகமாக வாங்கப்பட்டன.

வனிதாதேவியின் மாமா ஐந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கிய கிரவுண்டெல்லாம் ஐந்து லட்சத்திற்கு போயிற்று.

மழை பெய்தால் நீர் தேங்கும். அந்த நீர் வெளியேற ஒருவாரமாகும் என்று சொல்லப்பட்ட நிலம் கூட வாங்கப்பட்டது.

நீர்த் தேங்கும் அவ்வளவுதானே கட்டடத்தை உயர்த்திக் கட்டினால் போயிற்று என்று சொல்லி, நகரத்திலிருந்து இஞ்சினியர்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். இஞ்சினியர்கள் இங்கு கட்டிடம் கட்டும் வேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு நகரத்திலிருந்து தினம் வந்து போவதற்குப் பதிலாக இங்கேயே வாடகை வீட்டுடுத்து குடியிருந்தார்கள். முன்பக்கம் அலுவலகமும், பின் பக்கம் வீடுமாய் மாற்றிக்கொண்டார்கள்.

இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்குக் கிடைத்த எதிர்பக்க வீடெல்லாம் அறுநூறு ரூபாய்க்கு கிடைப்பது பெரிய காரியமாக இருந்தது.

இஞ்சினியர்கள் வந்ததும் கட்டிடக்கலை வேறுவிதமாக உருவெடுத்தது. மண்ணை பரிசோதனை செய்து எவ்வளவு ஆழம் போகலாம் என்று பார்த்து நீர் அதிகம் இருப்பதால், இரும்புத் தூண்கள் இறக்கி நடுவே கான்கிரீட் போட்டு உயரமான உறுதியான சதுரவடிவ கால்கள் எழுப்பி அதற்குக் குறுக்கே அதே கான்கிரீட்டில் சட்டம்போட்டு சட்டத்தின் மீது தளம்போட்டு பிறகு சுவர் எழுப்பினார்கள். இரண்டிக்கு வீடுகள் பக்கத்துக்கு ஆறாய் பனிரெண்டு கட்டினார்கள். கீழ்ப்பகுதி கார் நிற்கவும், முதல்மாடி இரண்டாம் மாடி மூன்றாம் மாடி குடியிருக்கவும் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

அழகான முகப்போடு பெரிய பங்களாக்கள் கட்டினார்கள். அகலமான கூடம், கூடத்தை ஒட்டி நறுவிசாை சமையல் அறை, இடதும் வலதும் பெரிய படுக்கை அறைகள் ஸ்டோர் ரூம் என்று பார்த்துப் பார்த்து கட்டினார்கள்.

பட்டணத்தினுடைய நெரிசல் அலுத்துப் போனவர்கள், இந்தப் பக்கம் குடிவந்தார்கள்.

“சார் ஏர்போர்ட் பெருசானாக்கா நெறைய பேருக்கு வேலை. நெறையப் பேருக்கு வேலைனா நெறைய

குடியிருப்பு. இனிமே குடியிருப்புனா நீங்க கட்டினாமாதிரி சந்துல கூடம், சமையலறை. கொல்லப்புறம்னு கட்ட முடியாது. மாடர்னா கட்டணும். பார்வையா கட்டணும். ரொம்ப உபயோகமா கட்டணும். ரொம்ப நிச்சயமா தரைக்கு மொசைக் போடணும். இன்னும் உங்ககிட்ட எத்தனை கிரவுண்ட் இருக்கு. விக் காத்தீங்க. மூணு வருஷம் பொறுத்து இப்ப விக்கறதை விட ரெண்டு மடங்கு அதிகமா விற்கும். ஒரு இஞ்சினியர் வனிதாதேவியின் மாமாவிடம் விளக்கிச் சொன்னார். அவரிடம் ஒரு கிரவுண்ட் தனக்கென்று வாங்கிக்கொண்டார்.

நான் குடுத்த காசை என்ன பண்ணப்போறீங்க. சாப்பிட்டு செலவழிச்சிடாதீங்க சார். இன்னும் தள்ளி, நாலு கிலோமீட்டர் தள்ளி புறம்போக்கு நெலமா பாருங்க. அதை வளைச்சிப் போடுங்க. தவான்மெண்டுக்கு சொல்லி எவ்வளவு வாங்க முடியுமோ அத்தனையும் வாங்கிப் போடுங்க. இன்னும் நாலு வருஷம் பொறுத்து இது இன்னும் பெருசாகப் போகுது. மனைக்கு அந்தப்பக்கம் சென்ட்ரல் கவான்மெண்ட் ரோடுபோட சாங்ஷன் கொடுத்துட்டாங்க. ஸ்டேட்-கவான்மெண்ட் நெலம் வாங்கிக் கொடுக்கலாம். இன்னிக்கில்லனா ஒருநாள் அது நடந்தே தீரும். அந்தப்பக்கம் ரோடு வந்திருச்சினாக்கா இந்தப் பகுதிக்கு உள்ள வர்றது சலபம். ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல இருந்துதான் வரணும்னு அவசியம் இல்லை.

இந்த இடம் பள்ளம். அந்த இடம் மேடு.

அவ்ளோ தண்ணி தங்காது. இப்பவே கூட மழை தேங்கின பகுதியில் எல்லாம் கால்வாய்களை வெட்டி குளம் மாதிரி ஒரு எடத்துக்கு கொண்டு போயிடலாம். ஏற்கெனவே பெருசா ஒரு குளம் இருக்கு. வெயில் நாள்ல வறண்டு போயிடும். மழைத் தண்ணிய, அதுல தேக்கி வச்சோம்னாக்கா ஊருக்கு உபயோகமா இருக்கும். இந்த அரசாங்கம் செய்யுமனு நாம உக்காந்துக்கிட்டிருக்க முடியாது.

நம்ம நகர்ல ஒரு அசோஸியேஷன் அமைச்சி கூட்டம் போட்டு ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபா போட்டு சிமெண்ட் மூராய் போட்டு குளத்துக்குள்ள சேர்த்துடணும்.

ஒண்ணுமில்ல இந்த தெருவுல இருக்கிற தண்ணிய குளத்துக்கு திருப்பிட்டம்மா போதும். ஊருக்குள்ள போறதுக்கு ரொம்ப வசதியாயிடும். அதுவும் தவிர ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி பெஞ்ச மழை இனிமே பெய்யும் அப்படின்னு எனக்குத் தோணலை. அப்படியே பெஞ்சாலும் ஒரு பன்னண்டு வருஷம் கழிச்சத்தான் பெய்யும். ரொம்ப நியாயத்துக்கு அடுத்தவருஷம் மழையே இருக்காதுன்னு சொல்றாங்க. சிட்டி நாறப் போவது. சிட்டி தண்ணிக்கு கஷ்டப்பட்டா இந்தப்பக்கம் நிலம் வாங்கறதுக்கு ஆளுங்க அலைவாங்க. அதனாலதான் சொல்றேன். இப்போதைக்கு நிலம் விக்காதீங்க.

அந்த வயதான இஞ்சீனியர் நிலம் வாங்கி வீடு கட்டுகிறபோது அவர் வீடு வந்து வனிதாதேவியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தது. அவருடைய மகனும் இஞ்சீனியர். தன்னுடைய பெயர் பழனிவேல் என்று அவன் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

எடுத்தவுடனேயே தன் வீட்டின் அவமானங்களைச் சொல்ல எல்லோருக்கும் மனம் வருவதில்லை. அதேசமயம் அவமானங்கள் இல்லாத வீடு என்று எதுவுமே இல்லை. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஏதோ ஒரு அவமானம் இருக்கத்தான் செய்யும். மெல்ல மெல்ல பழகப் பழக அந்த அவமானம் வெளியே வரும். சொல்லப்படும்.

வனிதாதேவியின் புருஷன் வெளியூரில் வேலை செய்கிறான். அவ்வப்போது வந்து போவான் என்று ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டாலும், மூன்றாம்நாள் வனிதாதேவியின் நிலை என்னவென்று அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

பழனிவேல் வருத்தப்பட்டான். பழனிவேலுக்கு தங்கள் வீட்டு அவமானம் தெரிந்துவிட்டதற்காக அவர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள். பழனிவேல் மெல்ல வாய் திறந்தான்.

“உங்க வீட்ல மட்டுந்தான் இப்படி ஒரு வேதனை இருக்கா. எங்க வீட்டையும் இருக்கு. எங்க அக்கா ஒரு நடிகரோட ஓடிப் போயிடுச்சி. ஓடிப்போன பிறகுதான் தெரிந்தது அந்த நடிகருக்கு ஏற்கெனவே கல்யாணம் ஆயிருச்சின்னு. என்ன செய்யறது. நடிகருக்கு

ரெண்டாந்தாரமாதனியா ஒரு வீட்ல இருக்கா. நடிகர் வந்து போயிக்கிட்டிருக்கார். கேட்டா ரொம்ப நல்லா இருக்கேன் அப்படின்றா.

அவ நல்லா இல்லைன்றது எங்களுக்குத் தெரியும் விட்டுட்டு வந்துடும்மா அப்படின்னா அவளுக்கு வர்றதுக்கு இஷ்டமில்ல.

தான் தப்புப் பண்ணிட்டோம். அந்த தப்புக்குத் தண்டனையா தனியாத்தான் இருக்கணும்னு அவ தீர்மானம் பண்ணிட்டிருக்கா. இதுல இன்னொரு அசிங்கம் இருக்குங்க.

அந்தாள் மூணாவதா இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான். அங்கதான் அவ ரொம்ப அவமானப்பட்டா. அங்கதான் அவ ரொம்ப உடஞ்சி போயிட்டா. அப்பவும் வந்திரு வந்திருன்னு கெஞ்சினோம், வரலை.

ரெண்டாங் கல்யாணம் இருக்கும்போதாவது நான் வர்றது நியாயம். ரொம்ப நிச்சயமா என் வாழ்க்கை தோத்துட்ட பிறகு நான் உங்ககிட்ட ஏன் வரணும். வந்து உங்களுக்கு ஏன் தொந்தரவு கொடுக்கணும். என்னை பாக்கறபோதெல்லாம் உங்களுக்கு வேதனையும் வயித்தெரிச்சலும் இருக்கும். அந்த கஷ்டத்தை நான் ஏன் தரணும். அதனால சர்வ நிச்சயமா நான் அங்க வரமாட்டேன். அவர் எத்தன கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாலும் நான் அவரவிட்டு நகரமாட்டேன். ஒருநாள் இல்வேனா ஒருநாள் அந்தாள் நாந்தான் கதின்னு வருவாருல்ல. அப்ப வேண்ணா வர்றேன். அப்படி ஒரு கதி அந்தாளுக்கு வரணும்னு வேண்டிக்கங்க. அப்பின்னு சொல்லிட்டு சிட்டில தனியாத்தான் இருக்கா.

வாரத்துக்கு ஒருநாள் வந்துட்டுப்போறாரு. ஏதோ சாப்பாட்டுக்கு கொடுக்குறாரு. போதாததுக்கு நாங்க கொடுத்துட்டுக்கோம். யார் நடிகர் தெரியுதா” அவன் பெயரைச் சொன்னவுடன் அவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள்.

“ரொம்ப நல்லவனாச்சே. அவனப்பத்தி ஆகா முகோன்னு சொல்றாங்களே”

“அவங்கெடக்கான் தேவடியாப் பையன்.” பழனிவேல் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

அந்த ஒரு வார்த்தையில் அந்த குடும்பத்தின் ஆத்திரம் மொத்தமும் வளிதாதேவியின் வீட்டிற்குத் தெரிந்தது.

வளிதாதேவியின் வீடு அந்த வீட்டை கருணையுடனும் நேசத்துடனும் நாம் ரெண்டுபேரும் ஒரேமாதிரி துக்கம் உடையவர்கள் என்கிற அன்போடும் பழகத்துவங்கியது. பிள்ளையும் சிவிலி. எஞ்சினியர் என்பதால் அவர்கள் வியாபாரத்தை மிகத் தெளிவாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் கவனித்தார்கள். அடுக்குமாடிக் கட்டிடம்தான் நல்ல லாபம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு பத்திரிக்கையில் பெரிய விளம்பரம் கொடுத்து அடுக்கு மாடிக் கட்டிடத்திற்கு ஆசை காட்டினார்கள்.

அடுக்குமாடி கட்டிடத்திற்கு அட்வான்ஸ் வாங்கிய காகில் அவர்களுடைய வீட்டை இழைத்து இழைத்துக் கட்டினார்கள்.

உங்க வீடும் ரொம்ப பழசா இருக்கு. கொஞ்சம் மாத்திடலாமா.

இன்னொரு கிரவுண்ட் இருக்கு. நல்ல விலைக்கு போச்சுன்னா அந்தக் காசை அப்படியே உங்க வீட்ல போடுங்க. நான் லாபம் பார்க்காத சல்லிசா செய்து தர்றேன் என்று பெரியவர் சொல்ல, அதை பழனிவேல் செயல்படுத்தினான்.

அண்ணன் தம்பி சண்டையில் நகரத்து வீட்டை பாகம் பிரித்துக்கொண்டு வெளியே வந்த ஒரு பெரிய ஆபீஸருக்கு அந்த நிலத்தை நல்ல விலைக்கு விற்பது, அவரை கடன் வாங்கச் சொல்லி, பெரிய அளவில் கோட்டைபோல சுற்றுப்புற சுவர் எழுப்பி நல்ல பங்களாவுக்கு அஸ்திவாரம் போட்டார்.

இந்த ஆபீஸருக்கு சிட்டில நெறைய பேரைத் தெரியும். இவர் வீடு நல்லபடியா வந்திருச்சுன்னா எங்களுக்கு நிறைய காண்ட்ராக்ட் கிடைக்கும். எங்களுக்கு காண்ட்ராக்ட் கிடைக்கிறபோதே, உங்க நிலத்துக்கும் நல்ல விலை கிடைக்கும். அதனால் வெறுமே சாதாரணமான வியாபாரம்

இவர் வீட்டை கையாளாத ரொம்ப அக்கறையா செய்றோம்.

உங்க வீட்ட சுத்தி நல்லா தோட்டம் போட்டிருக்கீங்க. அதேமாதிரி நாங்க வீடு கட்டச் சொல்லவே அவர் வீட்டச் சுத்தி தோட்டம் போட்டா என்ன சந்தோஷமா இருக்கும். கன்னுங்கெல்லாம் நெறைய இருக்கு. தரமுடியுமா என்று அப்பாவிடம் கேட்க, அப்பா வளிதாதேவியைப் பார்க்க வளிதாதேவி தானே வந்து தோட்டம் போட்டுத் தருகிறேன் என்று சொல்ல, அப்பா சில கணங்கள் யோசித்துவிட்டு, சரி உனக்கும் பொழுது போகணுமல்ல செய்யி. வெளியில ஒரு போட்டு போடு. நர்சரினு சொல்லி, செடிகள், கன்றுகள் விற்கப்படும்னு போடு. இருக்கிற நிலைமையைப் பார்த்தா எல்லா வீட்டையும் செடி வைக்கணும்னு ஆசைப்படுவாங்க.

ஊர் பெருசாக பெருசாக இந்த வியாபாரமும் நல்லாத்தான்போகும்.” என்று ஆதரவாகப் பேசினார்.

சைலேந்திரபாபு பலபேரை இந்த குடியிருப்புப் பகுதிக்கு நோட்டம் பார்க்க அனுப்பி வளிதாதேவியின் வாழ்க்கையை தீர விசாரித்துவிட்டு அவன் திருமணம் செய்யத் தயாரானான்.

திருமணம் செய்துகொண்டான். அவன் திருமணம் செய்துகொண்ட செய்தி ஒரு வாரம் பொறுத்து வளிதாதேவியின் வீட்டிற்கு எட்டியது.

வளிதாதேவி வாய்விட்டு அழுதாள்.

“இது ரொம்ப அநியாயம்மா அந்த சைலேந்திர பாபுவ கம்மாவிடக்கூடாது”

பழனிவேலும் அவன் அப்பாவும் விதிர் விதிர்த்தார்கள். வளிதாதேவியை பார்த்துப் பார்த்து துக்கப்பட்டார்கள்.

“எனக்கு அவரோட வாழ்ந்தில் இஷ்டமில்ல. அதனால் அவர்மேல எந்த கேஸும் போடவேண்டாம்.” - வளிதாதேவி அழுகையினூடே பேசினாள்.

“ஒண்ணாப் போயி வாழுன்னு யார் சொன்னாங்க. எதுக்காக நீ அங்க போயி வாழணும். அங்க வாழவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதேசமயம் இத சாதாரணமா யாரும் கேட்க முடியாத ஒரு விஷயமா எடுத்துக்கூடாது. எங்களால அந்த நடிகனை ஒண்ணும் பண்ண முடியலை.

போலீசுக்கு போனபோது ரெண்டாந்தாரமுன்னு தெரிஞ்சிதான் வாக்கப்பட்டா. நான் அவகிட்ட பொய் சொல்லல. அப்படின்னு சொல்லிட்டான். எங்கக்காவும் ஆமான்னு சொல்லிட்டா. எங்க முஞ்சில கரிய பூசிட்டா. எக்கேடு கெட்டு ஒழின்னு வந்துட்டேன். இங்க அப்படி இல்லையே.

நீங்க குத்துக்கல்லு மாதிரி இருக்கசொல்ல, அவங்கிட்ட பிறந்த குழந்தை இருக்கச் சொல்ல எப்படி இன்னொரு கல்யாணம் அவன் பண்ணலாம். அதுவும், ஊரறிய பத்திரிகைபோட்டு விருந்து வச்ச கல்யாணம் பண்ணி இருக்கானா எத்தினி திமிரு எவ்ளோ நெஞ்சமுத்தம் இருக்கணும்.

வா போய் கேட்போம்” அவர்கள் பெங்களுருக்குப் போனார்கள். போலீஸில் புகார் செய்தார்கள். சைலேந்திரபாபு மகாகெட்டிக்காரன். ஒரு விஷயத்தை ஒரு முறைக்கு நூறுமுறை யோசனை செய்கிறவன் என்பதை மறந்துபோய் செயல்பட்டார்கள்.

“தாலி கட்டினாரா, தாலி கட்டுறதுங்கிறது முக்கியமான விஷயம் இல்ல. ரொம்ப சந்தோஷம். உங்க மேரேஜ் ரிஜிஸ்டர் ஆகியிருக்கா. ஆகவேன்னா அத கல்யாணமனு சொல்லமுடியாது.

சைலேந்திரபாபு என்ன சொல்றாரு. ராஜமுந்திரியில ஒரு மோசமான எடத்துல பார்த்தாராம். அந்த எடத்துல நீங்க பதினாறு நாள் இருந்தீங்களாம். அந்த எடத்துல பார்த்த ஒரு பொண்ணுக்கு நான் எப்படி தாலி கட்டுவேன்னு கேக்கறாரு. நீங்க அங்க இருந்தது வாஸ்தவங்களா”

வனிதாதேவி “ஆம்” என்று சொன்னாள்.

“அவுங்கல்லாம் விபச்சாரம் பண்றவங்களா?”

வனிதாதேவி “ஆம்” என்று சொன்னாள்.

“விபச்சாரம் பண்ற இடத்துல நீங்களும் இருந்தீங்களா?”

“வனிதாதேவி ஆமாம் என்று தலையாட்டினாள்.

“அப்புறம்.. உங்களுக்கும் அவருக்கும் கல்யாணம்

நடந்ததுனு சொல்றீங்களே. அத நாங்க என்னான்னு எடுத்துக்கறது”

“இவருதானே அங்க போய் குடித்தனம் வச்சாரு”

“என்னம்மா உங்களை முத முதல்ல பார்த்தது அங்கேன்றாரு. நீங்க இப்படி சொல்றீங்களே? அந்த மாதிரி இடத்துல போய் ஒரு பொண்ணு தங்கலாமா

அங்க தங்கினது, அங்க இருக்கிற பொண்ணுங்களோட போட்டோ எடுத்துக்கிட்டது எல்லாம் இதுக்கு சாட்சியா இருக்கு. கொழந்தை பொறந்து ஒன்றை வருஷம் ஆச்சு. நீங்களும் வரலே. அவரும் ஏன் வரவேன்னு கேக்கலே. ஒரு லெட்டரும் போடல. எந்தவொரு சாட்சியும் இல்லாத அவரு உங்களை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாரனு சொன்னா நாங்க என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறது. உங்க பக்கம் ரொம்ப பலவீனமா இருக்கும்மா. கேலூ நிக்காது. இதே... இந்த எடத்துலயே ஏதாவது காசு வாங்கிக்கிட்டு போயிடுங்க. எனக்குத் தெரியுது உங்களை ஏமாத்தியிருக்காரனு. ஆனால் உங்களுக்கு உதவி செய்றமாதிரியான சூழ்நிலை உங்ககிட்ட இல்ல.”

போலீஸ் அவர்களிடம் பேசினார்கள். பழனிவேலுக்கு வனிதாதேவியின் பக்கத்து பலவீனங்கள் புரிந்தன.

எதிர்பக்க குடியிருப்பில் ஒருவர்கூட வனிதாதேவிக்கும் சைலேந்திரபாபுவுக்கும் காதல் இருந்தது கல்யாணம் ஆயிற்று என்று சொல்ல முன்வரவில்லை. வந்தாலும் அதை எளிதில் உடைத்துவிட முடியும் என்பது பழனிவேலுக்கும் அவன் அப்பாவுக்கும் ஏன் வனிதாதேவிக்கும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“நான் அப்பவே சொன்னேனே வேண்டாம்ன்னு. அவர் ரொம்ப கெட்டிக்காரர். எது செய்தாலும் தெளிவா செய்வாரு. நான் ஏமாந்துட்டேன். என்னாத்துக்கு அவரப்போயி தொந்தரவு செய்யணும். அவரு இல்லாதது எனக்கு நிம்மதி. இந்தக் குழந்தை போதும். நான் பாட்டுக்கு என் வேலையை பார்த்திட்டுக்கேன், விட்டுங்க”

ஒரு லட்ச ரூபாய் சைலேந்திரபாபு தருவதாகச் சொல்ல, அவர்கள் விவாகரத்து கோர, ஒரு தொடர்புக்காக ஒரு

லட்சுபாய் கொடுப்பதாகவும் இனி எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது என்றும், இருவரும் பரஸ்பரம் எழுதிக்கொடுத்து கையெழுத்திட்டு பேப்பரை எடுத்துக்கொண்டார்கள். குடியிருப்பு இடத்துக்கு வந்தார்கள்.

இரண்டுநாள் துக்கமாய் இருந்த வனிதாதேவி சட்டென்று பிரகாசமானாள். அந்த புதிய தோட்டத்தில் மும்முரமாக இறங்கி வேலை செய்யத் துவங்கினாள்.

இரண்டு ஆட்களையும் மூன்று சிறுவர்களையும் வைத்து நீருற்றி மண்ணைப் பதப்படுத்தி உரம் வைத்து, கன்றுகளை நட்டு, கன்றுகளை இடம் மாற்றி வேலியோர செடிகளை பயிர் செய்து அழகாக்கினாள். இந்த வீடு முடியறபோது இந்த தோட்டம் பெரிய நந்தவனம் போல ஆயிரம் என்று பழனிவேல் சொல்ல. அவர் இன்னும் சிங்காரமாக வீட்டை அமைக்க ஆசைப்பட்டார். மற்றவர்களை கூட்டிக்கொண்டு வந்து காண்பித்தார். அவர் அலுவலக நண்பர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்திறங்கி நிலங்களைப் பார்த்தார்கள். நிலத்தின் விலை வேகமாய் உயர்ந்தது.

“வாங்கின வரைக்கும் எல்லா நெலத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா நல்ல விலைக்கு வித்துட்டேன். இனிமே விக்கிறதற்கு ஒரு நாலு கிரவுண்டு தவிர வேற ஒண்ணுமே இல்ல. அது பசங்களுக்குன்னு வச்சிருக்கேன். பொழப்பு எப்படி நடத்துறதுனு தெரியலே. இனி நெலம் வாங்கறமாதிரியும் இல்ல. கண்ணு முன்னாடி அஞ்சாயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கின நிலத்தை நீங்க சொன்னமாதிரி ஏழு லட்ச ரூபாய்னு சொல்றாங்க. எனக்கு மனசு வரல. வேற பொழப்புக்கு என்னா பண்ணுதுன்னு தெரியலே.”

“கட்டட சாமான் ஆரம்பியுங்க. உங்கக்கிட்டருந்து சாமான் வாங்கச் சொல்லி நம்ம கஸ்டமர்கிட்ட நான் சொல்றேன்.”-வனிதாதேவியின் மாமாவை உற்சாகப்படுத்தினார்.

தூத்துக்குடியிலேர்ந்து வந்திருக்கிற முனு நாலு வியாபாரிகளும் தரமில்லா விஷயங்கள்லாம் வச்சிருக்காங்க. அவங்களை நம்பி நான் எதுவும் வாங்கறதில்ல. காசு அதிகமானாலும் நல்ல பொருளா

வாங்கி வைங்க. இதுக்கு முதல்கூட போடவேண்டாம். உங்க வீட்டுக்குள்ளேயே வலது பக்கம் ஒரு கடை ஆரம்பியுங்க. மேல தகரம்போட்டு சுத்தி சுவர் எழுப்புங்க. கொஞ்சம் காசு கொடுத்து வாங்கிட்டு மிச்சத்தை கடனுக்கு வாங்குங்க. வித்துத் தர்றேன்னு சொல்லுங்க. கொண்டாந்து தானா இறக்குவான். சிமெண்டு மட்டும் காசுபோட்டு வாங்கவேண்டியிருக்கும். இதுக்கு சம்மதம்னா சொல்லுங்க. நான் காசு தர்றேன்.”

பழனிவேல் உற்சாகமாக சொல்ல அதை அவன் தகப்பனாரும் ஆமோதித்தார்.

அவர்கள் பல இடங்களில் கட்டிடங்கள் எழுப்ப வனிதாதேவியின் அப்பா உதவியாக இருந்தார். அவர்களைத் தேடி அடுக்குமாடி வீடுவாங்க ஆட்கள் வந்தபோதும் அவர்களுடைய நல்ல குணங்களை அவர்களையும் சொல்லவிடாமல் தான் முன்னின்று தான் இருபது வருடங்களாக அந்த குடியிருப்பில் இருப்பதாகவும், தான் இங்கு வந்தபோது சுற்றிலும் பொட்டல் காடாக இருந்ததாகவும் ஆரம்பித்து இவர்கள் வந்தபிறகு குடியிருப்பில் லக்ஷமிகரம் செழித்தோங்கி இருப்பதையும் இவர்களிடம் கட்டடம் வாங்கிய அத்தனைபேரும் மிக நலமாக இருப்பதையும் விளம்பரப்படுத்தினார்.

ரியல் எஸ்டேட் வித்தை தெரிந்த அவருக்கு புகழ்ந்து பேசுவது எளிதாக வந்தது. அப்படி புகழ்ந்து பேசுவது அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்தது.

வித்தை செய்வதற்கு முன்பு, சிறு குழல் வாசித்தும் சிறு பறை அடித்தும் கூட்டம் சேர்ப்பதுபோல, கூட்டத்தை மகிழ்விப்பதுபோல, வந்து விசாரிக்கின்றவர்களுக்கு அவர்கள் பற்றிய அறிமுகத்தை வனிதாதேவியின் மாமா திறம்பட செய்ய அவருக்கு உதவிசெய்ய இவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

ஒரு சிறிய தொகை வாங்கிக்கொண்டு வனிதாதேவி அடுக்குமாடி வீட்டைச் சுற்றிலும் பவளமல்லிகள் நட்பாள். சரக்கொன்றை பதியம் வைத்தாள். குல்மொகர் கன்று நட்பாள். கட்டிடம் எழுப்புவதற்கும் குல்மொகர்

சத்திக்கூட வரமுடியாதபடி எப்படி செய்யிறது. நெறைய நிலம் வாங்கி நெறைய வித்து நல்லா வளர்த்திருக்கோம். கடவுளுக்குன்னு கையகல நெலம் விட்டா ஒண்ணும் கொறஞ்சிடமாட்டோம்.”

“என்ன வாங்கி..... நீதான் குப்பையா கெடக்கறியே”

“நல்லவேளை... நல்லபடியா இருக்கேன் மாமா நான் அந்தாளோட போயிருந்தேன்னு வச்சிக்கங்க. உண்மையான குப்பையாயிருப்பேன். தனியா இருக்கேன்னு சொல்லுங்க மாமா. நான் குப்பையா இல்ல” வனிதாதேவி மிருதுவான குரலில் பேசினாள்.

அங்கே எல்லோரும் மனம் நெகிழ்ந்து உறைந்து போனார்கள். பழனிவேல் அதிகம் ஆடிப்போனான்.

“ஏங்க அந்த நெலத்து மதிப்பு தெரியுமா. பதினாலு வட்சரூபா நன்கொடை கொடுப்பீங்களா. அப்படி நன்கொடை கொடுக்கிறதுக்கு நீங்க என்ன டாட்டாவா, பிர்லாவா, ஏதோ அரைகிரவுண்டு கால் கிரவுண்டு எழுதி வைங்க. எதுக்குங்க. இவ்வளவு” அவன் வேகமாய் மறுத்துப் பேசினான்.

“பதினாலு வட்சரூபா கொடுத்தா வாங்கினோம். இல்லியே. பதினாலாயிரங்கூட கொடுக்கவியே, அதுக்கும் கம்மியாதானே செலவாச்சு.

இத்தனை வருஷம் தரிசா இருந்தது. இன்னிக்கு என்னமோ மதிப்பேற்பட்டுப் போச்சு. அதுனால பதினாலு வட்சரூபான்றதா. நம்ம பொருத்தவரைக்கும் பதினாலாயிர ரூபாதாங்க விலை.”

“அவசரப்பட்டு டக்குனு பேசாதம்மா. நிதானமா யோசனை பண்ணவேண்டிய விஷயம்”

பழனிவேல் அப்பா அவளை சமாதானப்படுத்த முயற்சித்தார்.

“இல்லீங்க. இதை நான் எனக்காக்கூட செய்யலே. நான் நல்லா இல்ல. என் குழந்தைங்க இரண்டும் நல்லாருக்கட்டும். அப்படிங்கிறதுக்காகத்தான் எனக்குன்னு குடுத்த பங்கை நான் புள்ளையார் கோயிலுக்குக் கொடுக்கிறேன். நீங்க என்ன சொன்னீங்க. இங்க ஒரு

புள்ளையார் கோயில் கட்டணும்னு சொன்னீங்க இல்லையா... உங்களுக்கு தேவையானது நிலம். நீங்க செய்யப்போறது கட்டடம். நாம ரெண்டுபேரும் ஒண்ணா சேர்ந்தாக்கா இந்தக் குடியிருப்புல ஒரு அற்புதமான பிள்ளையார் கோயில் வந்துராது”

“இந்த இடத்துல நெலம் வித்து வாங்கி எவ்ளோ சம்பாதிச்சோம். எத்தனை சகமா இருந்தோம். பதிலுக்கு நாம ஏதாவது இந்த இடத்துக்கு பண்ணவேண்டாமா. ஏழுலட்சரூபா கிரவுண்டு மதிப்பு பன்னெண்டு வட்ச ரூபா ஆகும்னு சொன்னியே. இப்ப சொல்றேன். இந்த புள்ளையார் கோயில் வந்துதுனா ரெண்டே வருஷத்துல பதினஞ்சு வட்சரூபா வந்திடும்.” பழனியின் அப்பா உரக்கச் சொன்னார். அடுத்தபடி என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“வனிதா அப்படி தீர்மானம் பண்ணிச்சுனா நான் என்ன செய்யமுடியும். அது உள்ளுக்குள்ள ஏதோ ஒரு வேதனை புருந்து பேசவைக்குது. தனக்கு இந்த நெலம் வேண்டாம் அப்படின்னு சொல்ல வைக்குது. தன் கஷ்டம் தீரணும்னுகூட இதைசெய்யல. எம் புள்ளைங்க தாம்பட்ட சஷ்டத்த படக்கூடாதுன்னு சொல்லுதே. அது ரறுக்க நின்று வாணாம்னு சொல்றதுக்கு எனக்கு என்ன யோக்கதை இருக்கு”

“எம் மூத்த கொழந்ததான் நல்லா இல்ல. அடுத்தது பொண்ணும் புள்ளையும் நல்லாருக்க வேணாமா. நான் தடுக்கல சார். ஏழும், ஏழும் பதினாலு வட்சம் இருந்துட்டு போவுது சார். இந்த குடியிருப்புல பன்னெண்டு பேர் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு தமிழ் ஃபாம் பண்ணி ஒரு சபை ஏற்படுத்தி சபைக்கு இந்த நெலத்தை தானமா குடுத்துறேன் சார்” வனிதாதேவியின் மாமா நெகிழ்ந்த குரலில் பேசினார்.

“அப்போ... என் சொல்படி நல்ல விமானத்தோட நாலுபக்க கரம்பவுண்டோட ஒரு பிள்ளையார் கோயில் நாங் கட்டறேன். அதுக்கப்புறம் அது என்னவா வேண்ணா மாறிக்கட்டும். மாறும்; நிச்சயமா மாறும். சின்ன பிள்ளையார் கோவில் அப்படியேவா இருந்திடும். ஜனங்க உள்ளுக்குள்ள வர ஆரம்பிச்சா கப்பகன்னு பெரிசா

கோவில் எழுப்பிடுவாங்க. கோவிலுக்கு மட்டும் ஜனங்க செய்றதுக்கு அஞ்சறதே இல்வ. ஆனா இப்பவே தீர்மானம் பண்ணிடுவோம்”

“நெலத்துக்கு சொந்தக்காரரான நீங்க. என்னமாதிரியான கோவில் வரணும்னு நெனக்கிறீங்கனோ அதை ஒரு வார்த்தை எழுதிடுங்க. சிவன் கோயிலா, விஷ்ணு கோயிலா பின்னால பிரச்சனை வரக்கூடாது பாருங்க”

“இங்க தூர்க்கை கோயில் கட்டிடலாங்க. இந்த இடத்துல தூர்க்கை கோயில் கட்டினாத்தான் மலையிலிருந்து வேகமா வார் தண்ணிய அவ திச திருப்பி அனுப்புவா. இப்படி ரொம்பநாளா எனக்கு தோணிக்கங்க. ரெண்டு மூணு தடவை இந்த இடத்த வெள்ளம் சூழ்ந்தபோது கூட நான் மகா காளியதான் மனசுக்குள்ள வேண்டிக்கிட்டேன்” வனிதாதேவியின் அப்பா சொல்ல. அவர்கள் எல்லோரும் திகைப்போடு நின்றிருந்தார்கள்.

கடவுளே என்னமோ நாக்கு புரண்டு புரண்டு எல்லார் வாழியையும் என்னென்னமோ செய்தி வந்து இது எங்கெங்கயோ இழுத்துக்கிட்டு போவது. நான் நெனக்கிறேன். இங்கிருக்கிற யாரும் பேசல. கடவுள் பேசறாருன்னு நெனக்கிறேன். நம்ம மீறி வார்த்தைகள் வந்து விழுதுனு நெனக்கிறேன். இல்லேன்னா தடுக்குனு வனிதாதேவி. வந்து பதினாலு லட்சுமபா நெலத்தை கோவிலுக்கு எழுதி வைன்னு சொல்லுமா. சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயிலுனு சொல்லாம தூர்க்கை கோயிலுனு சொல்றீங்களே. எவ்வோ பெரிய விஷயம் அது. ஆனா தூர்க்கை கோயில் என்னால ஆகாதுப்பா. நான் பிள்ளையார் கோயில்தான் கட்டுவேன். நிலத்துச் சொந்தக்காரர் இங்கு பதினாறு கைகள் உள்ள தூர்க்கையின் சிலை வைத்து வழிபடவேண்டும் என்று விரும்புகிறார். அடுத்துவரும் நிர்வாகிகள் இதை கருத்தில்கொண்டு செயல்படவேண்டும். அப்படின்னு ஒருவரி எழுதிறேன்.”

“இந்தாம்மா வனிதா, நீ ஒண்ணும் பேசாம இருக்கே. நெலம் வித்தது நீதானே. என்ன சிலை வெக்கணும்னு நீதான் சொல்லக்கூடாதா” பழனிவேலின் அப்பா பேச.

மாமா சொல்றதுதான் சரி. இந்த இடத்துல செம்புருத்தி ரெண்டு உள்ளங்கை அளவுக்குப் பூக்கும். ஹவாய்வேரைட்டி...ன்னு ஒண்ணு கொண்டாந்தாங்க. இங்க பயிர் பண்ணி பெருசு பெருசா பூத்து குலுங்கறத பார்த்து அந்த பதியம் எடுத்துனுபோய் வேற இடத்துல போட்டாங்க. ஹவாய் தன் இடத்துல பூக்கிறதவிட ஷாம்பப் பெருசா இங்க பூக்குதுனு சொன்னாங்க”

“இந்த பூமி வேசாக செம்மண் பூமி. இங்க செகப்புப் பூ நல்லா வரும். பூமியும் செம்மண்ணா இருந்து பூவும் செகப்பா பூத்தா அது காளி இடந்தானுங்களே.”

“எனக்குத் தெரியாதம்மா. நான் கட்டடக்காரன். இவ்வளவு விஷயங்கள் எனக்குத் தெரியாது” பழனிவேலின் அப்பா கைகாட்ட. பழனிவேல் அவளையே வினோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு நாள் பொறுத்து வேறொரு கட்டிடம் சிக்கி அவள் ஆட்களை வைத்து தோட்டவேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, “உனக்கு என்ன வயசு” என்று வனிதாவைக் கேட்டான்.

“இருபத்தஞ்சு வயசு. ஏன் கேட்கறீங்க” வனிதாதேவி புன்னகையோடு கேட்டாள்.

“உங்க வீட்டுக்காரர் திரும்பி வந்து உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவாருனு நெனக்கிறியா”

“நான் நெனைக்கல. வந்தாலும், நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறதில்ல”

“ஏன்”

“வேறொரு பொண்ண கூப்பிட்டு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்ட பிறகு. நா...போயி அங்க என்னான்னு இருக்கிறது. என்ன அவரு பொண்டாட்டின்னு வச்சிக்கிட்டா இப்ப கல்யாணம் பண்ண பொண்ணோட கதி என்னாகிறது.

அந்தப் பொண்ணோட அவரு சந்தோஷமா இருக்கட்டும். எனக்கு அவரு தேவையில்ல”

“சரி புருஷன் தேவையில்ல. வேறொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது” பழனிவேல் சற்று பதட்டமாகப் பேசினான்.

“என்னாச்சு, உங்களுக்கு, திடீர்னு ஓடிவந்து எங்கிட்ட இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கன்னு சொல்றீங்க.”

“என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியான்னு கேக்கறதுக்கு பயம். அதனால் சுத்தி வளைச்சி பேசறேன்.” பழனிவேல் பளிச்சென்று வார்த்தைகளால் அவளைத் தாக்கினான்.

அவள் திடுக்கிட்டாள். நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள். தலை குனிந்து கொண்டாள். நகர்ந்துபோய் “ஜாக்கிரதையா நடுப்பா ஓடிச்சிடப்போற” என்று வேலையாளை எச்சரித்தாள். அவன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

• நகர்ந்து வேறுபக்கம் போனான். இரண்டு மணிநேரம் கழித்து மறுபடியும் அவள் எதிரே போய் மடக்கினான்.

“என்ன சொல்ற வனிதா. செடிய ஜாக்கிரதையா நடு ஓடச்சிறாதே அப்பின்னா உனக்கு இஷ்டமில்லேன்னு சொல்றியா. எனக்கு அதப்பத்தி அக்கறை இல்லை. எனக்கு இஷ்டமிருக்கு. உன் தம்பியும், தங்கையும் நல்லாருக்கணும்னு சொல்லிட்டு பதினாலு லெட்ச ரூபா பெறுமானமுள்ள ரெண்டு கிரவுண்ட் நெலத்தக் கொடுத்தியே. அதேமாதிரி நான் ஒண்ணு செய்யணும்னு நெனச்சித்தான் உங்கிட்ட கேட்டேன். நீ நெலம் கொடுத்தே. நான் என்னையே கொடுக்கிறேன். நீ சாமிக்கு நெலம் கொடுக்கிறே. நான் உனக்கு இன்னொரு வாழ்வு கொடுக்கறேன்.

கலைஞ்சு போன ஒரு பொண்ணுக்கு நாம வாழ்வு கொடுத்தா எனக்குப் பின்னாடி இருக்கிற என் தங்கையும், தம்பியும் நல்லா இருப்பாங்கன்னு நான் நெனக்கிறேன்.

எங்கயோ ஓடிப்போய் ஒரு நடிக்கனுக்கு வைப்பாட்டியா வாரத்துக்கு ஒருதடவை வாழ்ந்துகிட்டு இருக்காளே எங்கக்கா. அவ நல்லா இருக்கணும்னு நெனச்சு, நான் உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்.

நீ வயிறு குளிரந்தா, நீ மனசு குளிரந்தா உன்னுடைய வாழ்க்கை செம்பருத்திப் பூ மாதிரி, செடி மாதிரி பூத்துக் குலுங்குனா அந்தப் பொண்ணும் பூத்துக் குலுங்குமன்னு

நெனச்சி நான் உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னு சொல்றேன்.

எத்தினி நெலம் வித்துட்டுப் போறோம். கடவுளுக்குனு ஒண்ணு பண்ணவேண்டாமா. அப்படின்னு கேட்டே. எத்தன மனுஷாங்கிட்ட இருந்து எத்தன உதவி வாங்கியிருக்கோம். ஒரு மனுஷாளுக்கு நாம உதவி பண்ணவேண்டாமான்னு நான் நெனக்கிறேன். இது தப்பா.

நான் நல்லா வச்சிக்குவேன். உங்கிட்ட பிரியமா நடந்துக்குவேன். இதுக்கு முன்னாடி உனக்கு புருஷனா இருந்தவன் உன்னை என்ன பண்ணானோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனா ஒரு பொண்ணு உள்ளங்கையில் வச்சு தாங்கணும்னு எங்கக்கா ஓடிப்போன பிறகு எனக்குத் தோணிக்கி.

பதினாறு வயசுல தோணின அந்தப் நினைப்பு இன்னமும் எங்கிட்ட இருக்கு. என்னக் கண்டு பயப்படாம இருந்தா உன்னை நா நல்லா வச்சுக்குவேன். நான் இப்படி பேசுனேன்னு உங்க அப்பா கிட்டே போய் சொல்லு” அவன் அவளை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினான். அவன் வீடு நோக்கிப் போனான்.

இரண்டு வீடுகளும் ஒரு மாதத்துக்கு மேல் இந்த திருமணத்தின் சாதக பாதகங்களை திரும்பத் திரும்ப பேசின. பேசாத நேரங்களில் மிகத் தீவிரமாய் சிந்தித்தன. வனிதாதேவியின் மாமா படியேறி அவர்கள் வீட்டிற்கு அவருடைய மனைவியோடு வந்தார்.

“ரெண்டாங் கல்யாணத்துக்கு படியேறி பொண்ணுக்காக புள்ள கேட்கவந்தது நியாயம் இல்லீங்க. ஆனா அந்தப் புள்ள வாயத் திறந்து ஆவலோட கேட்டிருக்காங்கறதுனால் ரொம்ப சந்தோஷமா ஆவலோட என் தமக்கை பொண்ணுக்கு ஒரு விடிமோட்சம் கெடச்சிரும்புகிற நம்பிக்கையோட நான் வந்து நின்னு கேட்கறேன். எனக்கு முழு சம்மதங்க. நான் எதுனா செய்யணுமா. உங்களுக்கு சீரா செனத்தியா எதுனா பண்ணணுமா. எங்களுடைய ரெண்டாவது பொண்ணும் பையனும் தனக்கிருக்கிற அந்த ரெண்டு கிரவுண்டையும் அக்கா பேருல எழுதிக் கொடுத்திடுங்க. அக்காவுக்கு சீரா அது போகட்டும்

அப்படினனு சொன்னாங்க. நான் அழுதிட்டேன். நெலம் வாங்கறதுதான் ரொம்ப முக்கியம்னு கைல இருந்த காசெல்லாம் போட்டு நாலாபக்கமும் நெலம் வாங்கினேன். ஆனா ஏன் சொத்து நெலம் இல்லீங்க. எம் பசங்க இப்பவோ எப்பவோ யாருக்கோ என்னமோ நல்லது பண்ணி இருக்கேன். எனக்கு மாணிக்கமா கொழந்தைங்க பொறந்திருக்கு.

வனிதாவோட நெலம் கோயிலுக்குப் போகட்டும். என் அடுத்த பொண்ணோட நெலமும் பையனோட நிலமும் அதே பதினாலு வட்ச ரூபா மதிப்பா பழனிவேல் பேருல எழுதித் தர்றேன். அவுங்க கல்யாணம் பண்ணி சந்தோஷமா இருக்கட்டும். உங்க அப்பப்பிராயம் என்னன்னு கேக்கிறதுக்காக வந்தேன்.” கைகட்டி தரையில் உட்கார்ந்து பேசினார்.

“முதல் தரையிலேர்ந்து எழுந்து சோபாவில் உட்காருங்க. நீங்க பன்ற ட்ராமா எனக்குப் பிடிக்கல” பழனிவேல் அதட்டினான். அவரைத் தூக்கி சோபாவில் உட்கார வைத்தான். அந்த ரெண்டு கிரவுண்டும் எனக்கு வேணும்” என்று சொன்னான். அவன் வீடே அவனைத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தது.

பழனிவேல் ஏதோ ஆத்திரத்தால் பேசுகிறான் என்று சந்தேகத்துடன் அவனை நோக்கியது. “கிரவுண்ட் உங்களது கட்டடம் என்னுது. ஆயிரத்து நூறு ஸ்கொயர் ஃபீட்ல இந்தப் பக்கம் மூண்டுக்கு அந்தப்பக்கம் மூண்டுக்கா ஒரு அடுக்குமாடி குடியிருப்பு கட்டிடலாம். ரொம்ப நூல்பிடிச்சா மாதிரி எடதும், வலதும் அதிக இடைவெளி இல்லாது இருக்கும். இரண்டு கிரவுண்டு தாண்டி உங்க தோட்டம் ஒட்டியிருக்கிற பகுதியை குடுத்தீங்கன்னாக்கா தோட்டத்தோட கூடிய அடுக்குமாடி வீடு கட்டிடலாம். அப்ப கூடுதலா விலைபோகும்.

முதல் ஃப்ளோர் இந்தப்பக்கமும், அந்தப் பக்கமும் உங்க ரெண்டாவது பொண்ணுக்கும், பையனுக்கும் குடுத்துடறேன். மத்தத வித்து செலவு போக லாபத்தை ரெண்டா பங்கு பிரிச்சிடலாம்.

வனிதாவை எனக்கு கல்யாணம் பண்ண அடுத்த மாதம்

இந்த வேலையை ஆரம்பிச்சிடலாம்” பழனிவேல் உரக்கச் சொன்னான்.

“அவங்க வீட்டுப் பொம்பளைங்களுக்கு இதுபத்தி ஒண்ணும் அபிப்பிராயம் இல்லியா. அவுங்க சரின்னு ஒத்துக்கிட்டாங்களா.” வனிதாதேவியின் மாமி உரக்கக் குரல்கொடுத்தான்.

“நான் என்னத்த சொல்றது. எங்க வீட்டுக்காரர் என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறபோது நாங்க சந்து வீட்ல குடியிருந்தோம். நான் உயரமா இருக்கேன், அழகா இருக்கேன், நல்லா பேசறேன்னு ஆசைப்பட்டி, எங்க வீட்டுப்படியேறி கல்யாணம் கட்டிக்கிறேன்னாரு. தெருவுல போறவன் வந்து படியேறி பொண்ணுகேட்டா கொடுத்தற முடியுமா. நாங்க வேற ஜாதி, நீங்க வேற ஜாதி அப்படினனு எங்க அம்மாவும், அப்பாவும் சத்தம்போட்டாங்க.”

“கல்யாணம் பண்ணிக்காட்டி நான் விஷம் குடிச்சி செத்துடுவேன், வீட்டை விட்டு ஓடிப்போயிருவேன்னு அவரு எங்க அப்பாவ பயமுறுத்தினாரு. ஊர்ல இருக்கிறவங்க ஒண்ணா கூடி அவருக்கு நல்ல வேலை இந்தப் பொண்ணும் வட்சணமா இருக்கு. சேத்து வைங்கன்னு பெரிய மனுசாள் சொல்லி எங்க அப்பா அம்மா ஆசைக்கு எதிர்ப்பதமா அவருக்கு கல்யாணம் பண்ணி வச்சாங்க. கல்யாணமான மூணாம் வருஷமே எல்லாரும் ஒண்ணா ஆயிட்டாலும் அன்னிக்கு தேதிக்கு எங்க அப்பாவும், அம்மாவும் என்ன நெனச்சாங்களோ, என்ன சாபம்” குடுத்தாங்களோ. நாம் பெத்த மொதப் பொண்ணு நான் ஓடணும்னு நெனச்ச மாதிரியே என்னை விட்டு ஓடிப்போயிட்டா.”

“எங்க அப்பா அம்மாவை நான் எப்படி ராத்தூக்கம் இல்லாம அடிச்சேனோ அதேமாதிரி என்னை எம் பொண்ணு ராத்தூக்கம் இல்லாம அடிச்சா. இது நேராகறதுக்கு என் புள்ளை உங்க பொண்ணுக்கு வாழ்வு கொடுக்கறேன்றான். நான் அந்த வார்த்தையக் கூட சொல்லமாட்டேன். வக்களை இருக்கறவன் ஆசைப்பட்டபோது ஆசைப்பட்ட பொண்ண கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். வக்களை இல்லாம ஆசைப்படுறதுதான்

தப்பு எம்புள்ள உங்க பொண்ண நல்லர் வச்ச காப்பாத்துவான். என்னிக்கு இவன் பொறந்து தலை தூக்குனானோ அன்னிவேர்ந்து இவருடைய தொழில் நல்லபடியா ஆச்சு. எப்ப இவன் படிச்சிட்டு ஒண்ணா கை குடுத்தானோ அண்ணைக்கு மத்த எல்லாரையும்விட இவரு நல்ல சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சாரு.”

“இந்த இடத்துக்கு வந்து இந்த நெலத்த மிதிச்சி இங்க கட்டடம் கட்டறபோதுதான் சிட்டில இருக்கிற எல்லா இஞ்சினியர்களையும்விட நாங்க உயரமாக வந்தோம். இவன் பேச்சு கேக்காத சிட்டிலே இருந்திருந்தோம்னா இந்த உயரம் நாங்க வந்திருக்கவே முடியாது. எனக்கு உங்க வீட்டுப் பொண்ண கலயாணம் பண்ணிக்கிறதுல எந்த ஆட்சேபனையும் கிடையாது.”

“அப்பப்போ வனிதாதேவியை குழந்தையோட வந்துட்டு போயிட்டிருக்கச் சொல்லுங்க”

அவர்கள் கோயிலுக்கு கமிட்டி மெம்பர்கள் சேர்த்தார்கள். நல்லவேலையில் உள்ளவர்கள், உயர்ந்த படிப்பு படித்தவர்கள், வளமான வாழ்க்கையைப் பற்றி நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் அங்கு அலங்காரமாக வீடு கட்டிக்கொண்டு வார்களும் வசதியுமாய் குடியேறியவர்கள் வேகமாக முன் வந்தார்கள். ரெண்டு கிரவுண்டு தர்றாளா. அந்தப் பொண்ணு கொடுத்துதா ஆச்சரியமா இருக்கய்யா. வெளையாட்டா எப்படி டக்குனு கொடுத்துது. மெல்ல மெல்ல காற்றில் பூவாசம் பரவுவதுபோல் இரவு நேரத்தில் பலளமல்லி மொட்டவிறந்து அந்த வாசனை ஊர் முழுவதையும் வளைத்துக் கொள்வதுபோல் வனிதாதேவியின் வாழ்க்கை அவள் தோல்வி அவளை திருமணம் செய்துகொள்கிறேன் என்று பழனிவேல் சொன்ன விர்த்தை சகலருக்கும் பரவி, நிலமும் பொதுச்சொத்தாய் கோவிலுக்கென்று ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது.

பழனிவேலின் தந்தை வெகுவேகமாய் வாஸ்து சாஸ்திரப்படி பலரையும் கலந்து ஆலோசித்து நிவர்த்தி ஹோமங்கள் செய்து, பிதருக்களுக்கு பரீதி செய்து அடிக்கல் நாட்டினார். மடமடவென்று கட்டிடம்

எழுப்பினார்.

ஊர் ஒன்று கூடி நுறு இருநுறு என்று போட்டு ரெண்டு முழங்கை உயரத்திற்கு மிக வடசணமான பிள்ளையாரை வலம்புரி விநாயகரை மகாபலிபுரத்திலிருந்து வாங்கி வந்தது. ஆனந்த விநாயகர் என்று பெயரிட்டது. பாலிலும் நெல்லிலும் விநாயகர் அமர்ந்திருந்தார். நல்ல நாளில் நல்ல நேரத்தில் கோவிலுக்குள் அமர்ந்து சாந்து பூசி இறுக்கமாய் நின்றார். வஸ்திரமும் மாலையும் அணிவித்து அந்த குடியிருப்புப் பகுதியினர் கொண்டாடினார்கள். வருஷம் முழுவதும் சங்கட ஹர பூஜைக்கு ஆட்கள் நிறுவப்பட்டார்கள். அதற்கு மேலும் பூஜை செய்வதற்கு ஆட்கள் இருந்தார்கள். புதிதாய் வந்த ஒருவர். கும்பாபிஷேகத்திலிருந்து நாற்பத்தைந்து நாள் திளமும் நான்கண்பதிஹோமம் செய்கிறேன் என்று தானாகவே முன் வந்து ஹோம குண்டத்தை தொடர்ந்து எரிய வைத்தார். நாற்பத்தைந்து நாட்கள் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் அந்த முதியவருக்குப் பின்னே அணிவகுத்து மூல மந்திரம் கற்றுக்கொண்டு ஹோமம் செய்தார்கள்.

அந்த மலையிலிருந்து நீர் குளத்திற்கு போவதற்காக பெரிய கால்வாய் வெட்டப்பட்டு கால்வாய் மீது பாலம் அமைக்கப்பட்டது. கால்வாயின் கரைகள் கெட்டியாக்கப்பட்டன. நல்ல மழைக்கு தண்ணீர் தேங்கும் இரண்டு மூன்று நாட்கள்தான் நிற்கும் அந்த நீரை நிலம் உறிஞ்சிக்கொள்ளும். அப்படி உறிஞ்சிக்கொள்வது நல்லது. ஏழு நாள் எட்டுநாள் தண்ணீர் காடாக இந்த ஊர் இனி இருக்கவே இருக்காது. நீரை குளத்திற்கு திருப்பிவிட்டோம் என்று பொதுப்பணித்துறை அறிவித்தது.

தேர்தலில் வாக்குப் சேகரிப்பதற்காக அந்தப்பகுதி கட்சியினர் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்தார்கள். மளிகைக் கடைகள் வந்தன. இருபத்து நான்கு மணி நேர ஆஸ்பத்திரி துவங்கப்பட்டது. பாலர் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒன்றுக்கு நான்கு நாலு திசைகளிலும் ஏற்பட்டன. ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸலும், மெடிக்கல் ஷாப்பும், லெண்டிங் ஸைப்ரரியும், ட்ரைக்ளினரும், நல்ல முடிதிருத்துமிடமும் ஏற்பட்டன.

விளங்கினான். அந்தப் பக்கத்து அரசியல்வாதிகள் பழனிவேலின் செல்வாக்கை உணர்ந்து மக்கள் அவனுடைய பேச்சை செவிமடுப்பதை அறிந்து, தோர்வின்போது அவனை அண்டி அவனுக்கு வேண்டியன செய்து ஓட்டுகள் பெற்றார்கள். பழனிவேல் தனக்கென்று எதுவும் எடுத்துக்கொள்ளாது, ஊரின் வளர்ச்சியை மனதில் வைத்து அரசியல்வாதிகளை உபயோகப்படுத்தி இன்னும் தெருக்களைச் சம்மையாக்கினான். மின் வசதியை அதிகமாக்கினான். பாசக் சாலைகள் எல்லா பக்கமும் அமைத்தான். இப்போது மழை பெய்தால் ஒருநாளும் ஊருக்குள் நீர் வருவதில்லை. மாறாய் மலையிலிருந்து ஒரு ஓடை பெருகி குளத்திற்கு போகிறது. மழை நாட்களில் மக்கள் அந்த ஓடைக்கு அருகே போய் உட்கார்ந்து பனை ஓலைகளை கப்பல் செய்துவிட்டும், கல்லெறிந்தும் சில சமயம் நீந்திக் குளித்தும் மழையைக் கொண்டாடினார்கள். அந்த புறநகர் குடியிருப்பு மிக பலமாக வளர்ந்து வந்தது. வீடுகள் அதிகரிக்க நீர் உபயோகம் அதிகரித்தது.

சென்னை நகரம் நீருக்குத் தவிக்க இங்கிருந்து கிணறுகளில் நீர் உறிஞ்சி வாரிகளில் ஏற்றி சென்னை நகரில் கொண்டுபோய் விற்றுவிட்டு வந்தார்கள். செடிகளுக்கு இந்த நீர் நன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்லி பெரிய பங்களாக்களில் வாங்கினார்கள். இன்னும் வீடுகள் கட்டாத திறந்தவெளிப் பகுதியில் நிலத்தை குத்தகை எடுத்து காய்கறிகள் பயிர்செய்து, சென்னை நகருக்கு கொண்டுபோய் விற்பார்கள். கீரைப்பாத்திகள் அதிகம் போட்டார்கள். கீரைகள் நன்கு விளைந்தன. வெகுவேகமாய் விலை போயின. கீரைகள் விளையும் இடத்திற்கே வியாபாரிகள் வந்து கட்டுகளை எண்ணி வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

அந்த மலையீது ஒரு கோவில் கட்டலாம் என்று இளைஞர் சங்கம் முடிவு செய்தது. மலையீது கோவில் கட்டுவதில் ஊர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டது. இது ஒரு மேட்டர் போதும் இத சரியா செய்திட்டங்கன்னா மொத்த மெட்ராஸும் ஞாயிற்றுக் கிழமையானா இங்கு வந்து

நிக்குட்டி. என்ன கோவிலு மட்டும் தீர்மானம் பண்ணிக்கங்க.

மதம் மனிதர்களை கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் வாழ்க்கை கலாச்சாரம் வேகமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. பதினைந்து வருடங்களுக்கு ஒருமுறை மாறிக்கொண்டிருந்த கலாச்சாரம், ஐந்து வருடத்திற்கு ஒருமுறை மாற ஆரம்பித்தது. வருடத்திற்கு வருடம் வெவ்வேறு முகம் காண்பிக்க ஆரம்பித்தது.

பெண்கள் மிக அழகாக விளங்கினார்கள். ஆண்கள் மிகத் திறமைசாலிகளாக தங்களை வளர்த்துக் கொண்டார்கள்.

மயிலாப்பூரிலிருந்தும், திருவல்லிக்கேணி யிலிருந்தும், அடையாரிலிருந்தும் புறநகர் பகுதிக்கு தனி வீடு; தோட்டத்தோடு கூடிய வீடு என்று வந்த அந்த உயர் மத்திய தர வார்க்க குழந்தைகள், அரசாங்க உத்தியோகம் தங்களுக்கு கிடைக்காது என்று தெள்ளத் தெளிவாக தெரிந்து அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பாவிற்கும் பயணமானார்கள். கும்பல், கும்பலாய் விமானம் ஏறினார்கள். உங்கள் மகளை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். நாங்கள் நான்குபேர் இருக்கிறோம். எங்களோடு அவளும் இருக்கட்டும் என்று பையன்கள் சொல்ல, அந்தப் பையன்களை நம்பி இளம் பெண்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள்.

அமெரிக்க கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பு அந்த புறநகர் பகுதிக்கு மிக தெள்ளத் தெளிவாய் தெரிந்தது. தலைமுடியை ஓட்ட வெட்டிக் கொள்ளுதல், சூயிங்கம் மெல்லுதல், இடது காதில் தோடு போட்டுக் கொள்ளுதல் என்கிற ஆண்களின் தோற்றமும், இறுக்கமான பேண்ட்டும், தொளதொளவென்ற சட்டையும் விரித்த தலையுமாய் பெண்களின் தோற்றமும் மாறிக்கொண்டது. நுனியில முடிச்சு போட்டுட்டு போடி என்று பாட்டி சொல்ல, தலையையும் முடிச்சு போடமுடியாது கழுத்தலையும் முடிச்சுப்போட்டுக் கொள்ளமுடியாது என்று பேத்தி சொல்ல, அந்த வார்த்தைகள் வீட்டை தெருவை பாதித்தன.

புலம்புபவர் புலம்பிக் கொண்டிருக்க, போற்றுபவர் போற்றிக் கொண்டிருக்க, மாற்றங்கள் இடைவிடாது

அந்த நாளிலிருந்து சரியாக நாற்பத்தைந்தாவது நாள் அவர்கள் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய திருப்புமுனை ஏற்பட்டு, வறண்டு கிடந்த அவர்களுடைய வாழ்க்கை சோலையாக பூத்து குலுங்கியது என்பதை உங்களுக்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். என்ன ஏதுன்றது உங்களுக்கே தெரியும். இங்குள்ள கமிட்டி உறுப்பினர்களையெல்லாம் நான் கேட்டுக்கொள்வது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

அம்மையார் வனிதாதேவியார் அவர்களை மறந்துவிட்டு இந்தக் கோவிலில் ஒரு சின்ன விழாக்கூட கொண்டாடிடாதீங்க.... நல்லாருக்காது.

அன்னிக்குத் தேதிக்கு நெலத்தோட விலை ஏழு லட்ச ரூபா. ஏழும் ஏழும் பதினாலு லட்ச ரூபா ஒரே நாள்வ கொடுத்தாங்க. டாட்டா பிரீலா குடுப்பாங்களன்னு எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிஞ்ச எந்த சினிமா நட்சத்திரமும் தொழிலதிபரும் இவ்ளோ பெரிய டொனேஷன் பண்ணாதே இல்ல. சினிமா நட்சத்திரத்துக்கு வருமானம் இருக்கு தானம் பண்ணலாம். ஆனால் வெறும் செடிகள் நட்டு பேசிக்கொண்டிருந்த வனிதாதேவி அவர்கள் தோட்ட மண்ணெடுத்து குழைத்துக் கொண்டிருந்த வனிதாதேவி அவர்கள் சொற்பமான வருமானம் உடைய வனிதாதேவி அவர்கள் தன் தாய்மாமனால் தனக்கு சீதளமாகக் கொடுத்த இந்த ரெண்டு கிரவுண்டு நெலத்த கோவிலுக்குக் கொண்டாந்து நீங்க வெச்சுக்குங்கன்னு கொடுத்தாங்கன்னா இதவிட பெரிய ஒரு உள்ளம் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறதா என்று எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது.

நம்முடைய புறநகர் பகுதியிலே வளமாக வாழ்கின்ற இளைஞர்களை யுவதிகளை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன் வனிதாதேவி அம்மா இந்த ரோடவ நடந்து போனா நின்று கையெடுத்து கும்பிட்டுப் போங்க. இன்னிக்கு இந்த ஊர் நல்லாருக்கிறதுக்கு காரணம் இந்த வலம்புரி விநாயகர். இந்த வலம்புரி விநாயகர் இங்க இருக்க காரணம் வனிதாதேவி அம்மையார். மேடையில் பேசியவர்

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பாகப் பேசினார். எல்லோரும் அமைதியாக அவரையே பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். வனிதாதேவி தலைகுனிந்து அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நீ அமெரிக்கா போ, ஆப்பிரிக்கா போ, வண்டன் போ அதப்பத்தி கவலையே இல்ல. எங்க போனாலும் வனிதாதேவி அம்மையாரைப் பார்த்து அம்மா நான் இந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன் நான் இன்ன காரணத்துக்காக இந்த ஊருக்குப் போறேன். உங்களுக்கு ஒரு நமஸ்காரம் அப்படின்னு சொல்லிட்டுப் போங்க. அது அத்தனை நல்லது. அந்த அம்மா நல்லாயிருன்னு சொன்னா நல்லாருப்பிங்க. ஏன்னா அது கொடுத்துக் கொடுத்து பண்பட்ட ஒரு உள்ளம். அது வாயார வாழ்த்தியது என்றால் இங்குள்ள இளைஞர்கள் யுவதிகள் நிச்சயம் நன்றாக இருப்பார்கள். எனவே, இந்த ஊரார் அனைவரையும் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது. வனிதாதேவி அம்மையாரை புறக்கணித்துவிட்டு இந்தக் கோவிலில் ஒரு சிறு விழாவும் செய்துவிடாதீர்கள்."

"வனிதாதேவிக்கு ஹஸ்பெண்ட் பழனி இல்ல. முன்னாடி வேறொரு ஹஸ்பெண்ட் இருந்தாராம்."

"ஒருத்தர் நல்லா இருந்தாக்கா ஒருத்தர் வந்து வளமா இருந்தாக்கா உடனே அசிங்கமா பேச ஆரம்பிச்சுடுவீங்களே. அந்தக் கதையெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். இப்ப வனிதாதேவியோட ஹஸ்பெண்ட் பழனி. தேவையில்லாது. பேசாதீங்க." எடுத்தவரை வாயில் அடித்து அழுத்தினார்.

வனிதாதேவியை மட்டுமல்லாமல் பிரபாகரனையும் கொண்டாடினார்கள்.

"அம்மா உங்க மகன் பிரபாகர் பிளஸ் டீ பால் பண்ணின பிறகு ரெண்டு வருஷம் கம்ப்யூட்டர் இங்க படிக்கட்டும்மா. பிறகு பேசாத அமெரிக்கா அனுப்பிச்சிடுங்கம்மா. இருபது வயசில அமெரிக்காவுக்கு வந்துட்டும். நியூ ஜெர்கி, நியூ யார்க், பஃபெல்லோ,

இன்னும் என்னென்ன தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ன விதமான படிப்பறிவு வேண்டும், என்ன விதமான அனுபவ அறிவு வேண்டும் என்று பிரித்து காண்பித்தார்கள். இது அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை வளர்ப்பதற்கு உதவியாக இருந்தது.

இன்ஸ்டிடியூட்டை திறம்பட நடத்தி வளர்க்கின்ற விஜயலட்சுமியை பழனி காதலித்தான். கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு நன்றி சொன்னான். முதலில் பயந்துபோன விஜயலட்சுமி பிறகு கிளர்ந்துபோய் இதுவும் நல்லதுக்கு இது காலான்ற ஒரு நல்ல வழி என்று அவளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டாள். தன்னுடைய நன்றியை பல்வேறுவிதமாகக் காட்டினாள். இவள் காதலிப்பது புறநகர்ப் பகுதியில் அத்தனை பேருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. வனிதாதேவிக்கு கடைசியாகத் தெரிந்தது.

வனிதாதேவி ஆழ்ந்து யோசித்தாள். சற்றுநேரம் அழுதாள். பழனிக்கு அருகேபோய் நின்றுகொண்டாள். அவன் தலையைக் கோதினாள். “நீங்க பண்ணது பெரிய தப்புன்னு தோணல. நான் உங்களுக்கு சரியா இல்ல. என்னுடைய ஜாதகம் கோளாறான ஜாதகம். எந்த இடத்துலயும் என்னால கெட்டியா வேருன்றி நிக்க முடியல. என்னுடைய வேர் வேற இடத்துல இருக்கு. நீங்க விஜயலட்சுமியோட இருந்திருங்க. என்னை விட்டுங்க. பிரபாகரனை எங்கிட்ட கொடுத்திடுங்க. டைவர்ஸ் பண்ணிக்குவோம்.” என்று சொன்னாள்.

பழனி கெஞ்சினான். அழுதான். ஊர் முழுவதும் கொண்டாடுகின்ற உன்னை நான் எப்படி புறக்கணிப்பேன் என்று அரற்றினான்.

அதான் நல்லது வனிதாதேவி பிடிவாதமாக நின்றாள்.

ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களிடம் சொன்னாள்.

ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்கள் அவனிடம் பேசி விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். சட்டப்படி வழக்கு கோர்ட்டுக்கு வந்தது.

என்னுடைய வழி ஆன்மீகமான வழி. அவருடைய வழி

லௌகீகமான வழி. நாங்கள் இருவரும் சந்திக்கின்ற புள்ளி எதுவுமில்லை என்பதால் என் கணவர் வேறுபக்கம் திசை மாறியிருக்கிறார். இதைப் பொறுத்துக்கொண்டு அமைதியாகப் போவது என்பது எனக்கும் இழுக்கு. அவருக்கும் நல்லதல்ல. அந்தப் பெண்ணுக்கும் கெடுதல். எனவே எனக்கு விடுதலை கொடுத்து விட்டீர்களென்றால் நான் என்னுடைய ஆன்மீகமான வழியில் முன்னேறுவதற்கும் அவர்கள் சட்டப்படி இணைவதற்கும், அவர்களுக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தைகள் நல்லபடி வளர்வதற்கும் உதவியாக இருக்கும். எனவே, கோர்ட்டார் அவர்கள் பெரிய மனது பண்ணி..... என்று விண்ணப்பம் கொடுக்க, கோர்ட் மூன்றாவது ஹியரிங்கில் அவளுக்கு விடுதலை கொடுத்தது.

விடுதலை கிடைத்த மறுநாள் வெள்ளைதான் உடுத்துவது என அவள் தீர்மானித்தாள். கரையே போடாத வெறும் மல்லு துணியை உடுப்பாக்கிக் கொண்டாள். இடுப்புத் தெரியாமல் ஜாக்கெட் தைத்துக்கொண்டாள். நீளமுடியை கழுத்துவரை வெட்டிக்கொண்டாள். குங்குமத்தை பெரிதாக்கிக் கொண்டாள். கழுத்தில மிகப்பெரிய ருத்ராட்சமும் துளசியும் போட்டுக்கொண்டாள். ஏழுநாள் வீட்டைவிட்டு வெளியே வராது ஐப தபங்கள் செய்து தன்னுடைய மனதை நிலைநிறுத்தி எட்டாம்நாள் கோவிலுக்கு வந்தாள்.

ஊர் அவளைப் பார்த்து பயந்து விலகி கைகப்பியது. தாயே.... தாயே என்று அழைத்தது. ஆனால் செடிகள் விற்பதை, நாசரி நடத்துவதை அப்போதும் வனிதாதேவி விடவில்லை. நீ எந்த ஊருக்கு வேணாலும் போ. ஆனால் உங்க வீட்டு கொல்லைப்புறத்துல ஒரு துளசிச் செடிய வனிதாதேவி கையால வாங்கி ஒரு மாடத்துல வச்சி நடடுவை. உங்க அம்மாவை உங்க தம்பியை, தங்கையை, அண்ணாவை தண்ணீர் விடச்சொல்லு. உன்னை நெனச்சி நீ நடட் துளசிச் செடிக்கு உங்கண்ணாவோ, தம்பியோ ஜலம்விட்டா நீ ஜெயிச்சே. அந்தமாதிரி ஒரு செடி வனிதாதேவியால தரமுடியும்.

அடுக்குமாடி வீடில் இருந்தா செடி வெக்க முடியாதுன்னு இருக்கா. மனசிருந்தா வெக்கலாம். ரெண்டு ஜாண் எடுத்துல மண்ண கொத்திட்டு விருகி வைக்கலாம். நந்தியாவட்டை வைக்கலாம். பன்னீர் புஷ்பம் வைக்கலாம். ஒன்றுமில்ல அருகம்புல் வளர்த்தா கூடபோதும். ரெண்டு பிடி புள்ளையாருக்கு போட்டா அதவிட புண்ணியம் உலகத்துல எதுவும் இல்ல. எந்த பலனும் எதிர்பார்க்காமல் அவளுக்காக பிரச்சாரம் செய்தார்கள்.

எம்பொண்ணு பதினோரு மாசமா வயித்து வலியால துடிச்சாங்க. ஆகா மென்ஸஸ் வரப்போறதே வலியில துடிக்கப்போகுதுன்னு நாங்க பயப்படுவோம். போயி வனிதாதேவியிடம் சொன்னோம். அரசும், வேம்பும் சேர்த்து ஊர்ல ஏதாவது ஒரு இடத்துல நட்டு தண்ணி ஊத்திட்டு வரணும். அதை ஜாக்கிரதையா ஒன்றரை வருஷம் பார்த்துக்கணும். ரெண்டும் ஒண்ணா சேர்ந்து கபகபன்னு ஒன்றரை வருஷத்துல பெரிய மரமா வளர்ந்துடும்ன்னாங்க.

அது வச்ச மூணாவது மாசம் எம் பொண்ணுக்கு வலி இல்ல. ஆறாவது மாசம் சுத்தமா எல்லாவிதமான பிரச்சனையும் நின்றுபோச்சு. அது பெரிய மரமா வரும்போது இத்தனை வலி துடிச்சது இவதானா அப்படின்னு கேக்கிறபடியா ஆயிடுச்சி. முக்குல ஒரு பரு கிடையாது. முடி கொடறது கிடையாது. கை, கால் கொடச்சல் வலி எதுவும் இல்ல. ரொம்ப ஆரோக்கியமா கெட்டிக்காரியா என் குழந்த வளர்ந்ததுக்கு காரணம் வனிதாதேவி. அந்த அரசும், வேம்பும் வச்சதுனால் உண்டான பலன்.

யாரோ யாரிடமோ சொல்ல அந்த ஊரில் பல்வேறு புறம்போக்கு நிலங்களில் இம்மாதிரியான மரங்கள் பயிரிடப்பட்டன. பாதுகாக்கப்பட்டன. புருஷனின் மனைவி மூன்றாம் மாதம் உண்டானாள். ஆனால் கர்ப்பம், கலைந்து உதிரப்போக்கால் பெரிதும் அவஸ்தைப்பட்டாள்.

“என்ன இருந்தாலும் அவ வயித்தெரிச்சல கொட்டிக்கிட்டோம் இல்ல. அவ என்னதான் சுதந்திரமா விட்டுக் கொடுத்தாலும் மனசு வலிக்கச் செய்துருக்கமில்ல.

இது நல்லதுதான் உங்களுக்கு. போங்க கால்ல விழுந்து அவள சமாதானப்படுத்துங்க.

புதிய மாணவி அவனை எச்சரித்தாள். பழனி ஓடினான். மனைவியிடம் போய் அவள் எதிரே கைப்பற்றி நின்றான்.

“எனக்கா வயித்தெரிச்சலா யார் சொன்னா. என்ன கேடு இது. இந்த நேரம் நான் எதுக்கு எரிச்சல்பட நீங்க சொக்யமா இருக்கணுமனு தின்மும் வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன். எதுக்காக இப்படி ஒரு பயம். வா கிட்ட வா” அவள் அந்தப் பெண்ணை அணைத்துக்கொண்டாள். தலை முழுவதும் தடவிவிட்டாள். உடம்பெல்லாம் நீவிவிட்டாள். “ஒரு ரெண்டு மாசம் பொறுத்துக்க அமைதியா இரு. அறுபது நாள் விரதம்போல கோயிலுக்கு வந்து போயிட்டு இரு. அதுக்கப்பறம் எல்லாத்தையும் வச்சுக்க. இந்த தடவை நிச்சயம் தங்கும். அவசரமே படாதே. இத உம் புருஷங்கிட்ட சொல்லு. அவரையும் ஜாக்கிரதையா விரதம் இருக்கச் சொல்லு. அவள் மெல்லிய குரலில் உபதேசித்து அனுப்பினாள். அவள் சொன்னது போலவே அடுத்தமுறை கர்ப்பம் தரித்தது. மனைவியை சிறிதளவும் கூச்சம் இல்லாது அவன் காலில் விழுந்து வணங்கினான். அவளும் அமைதியாக ஏற்றுக்கொண்டாள். ஒரு புருஷன் அவன் மனைவியை இறைவன் ஸ்தானத்தில் வைத்து வணங்கியதை ஊர் வியப்போடு பார்த்தது. என்னதான் விவாகரத்து செய்தாலும் அவர்கள் கணவன் மனைவியாக இருந்தவர்கள்தானே. இப்போது கணவன் அவளைத் தெய்வமாக நினைத்து வணங்குகிறான். தன்னுடைய நன்மைக்காக பூஜிக்கிறான் என்கிறபோது அதிசயமான விஷயம் அல்லவா.

இதை கதையாக எழுதுகிறேன் என்று ஒரு பெண் முன்னுக்கு வர... ச்ச... இது கெட்ட பழக்கம் என்று அவள் கண்டித்தாள்.

“எல்லா பெண்களுக்கும் புருஷன் தன் காலில் விழவேண்டும் என்ற மமதை வந்துடும். இதுக்காக மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு உக்கார்ந்துட்டிருக்கிறது. மந்திர ஐபம்

பாகிஸ்தான் இந்தியாவிடம் கிரிக்கெட்டில் தோற்றுவிட்டது. இதுதான் நான் இன்று குதூகளிக்கும் விஷயம்.

இப்படி தோற்கவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளு இந்த கிரிக்கெட் விளையாட்டை ஒரு பதட்டத்தோடு கவனித்து வருவதுதான் என் நிலை.

உங்களுடைய அமைதியை பார்க்கும்போது எனக்கு அழகை வருகிறது. எனக்கிந்த அமைதி வராதா. நான் செய்த தவறு என்ன. நான் செய்த உத்தமமான காரியம் என்ன.

இது ஜென்மாந்திர கருமம். முன் வினைப்பயன். ஒருநாள் ஏற்படுவதல்ல. பல ஜென்மங்கள் சிறிது சிறிதாய் சேர்த்து வைத்த சொத்து. ஒரு ஜென்மத்தில் முழுவதுமாய் உயிர் பெறுகிறது.

இப்படி ஏங்குகிறீர்களே இது அடுத்த ஜென்மத்தில் பல்ன் தரும். உங்களை வெகு சீக்கிரத்தில் சத்சங்கத்தில் கொண்டு போய் சேர்க்கும்.

சத்சங்கம் என்பது என்ன?

நல்ல நண்பர்கள் கூட்டம். இந்தப் புறநகர் பகுதியில் அப்படி ஒரு கூட்டம் அமைந்துவிட்டது. சென்னையில் நெரிசலில் சிக்கித் தவிப்பவர்கள். இந்த பெரிய நிலப்பகுதிக்கு வந்ததும் ஒரு விடுதலையை உணர்ந்தார்கள். வீடு பெரிதாக இருந்தது. தோட்டங்கள் இருந்தன. மழையை வெயிலை நன்கு உணர முடிந்தது. இயற்கையோடு வாழ்க்கை நெருக்கமாக இருந்தது. சிறிய சந்து வீட்டின் மூச்சுத் திணறல் இல்லாமல் அகலமான கூடத்தில் நல்ல காற்றும் வெளிச்சமுமாய் வாழ். அந்த வாழ்க்கை நல்ல நண்பர்களை சேர வைத்தது. நல்ல நண்பர்கள் வேண்டுமென்று சகலருக்கும் ஆசை வர இங்கே ஒரு நல்ல அடியார்கள் கூட்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

நான் இந்தக் கோவிலுக்கு நிலம் கொடுக்கவில்லையெனில், என்னுடைய நிலை உயர்ந்திருக்காது. பழனிவேல் என்கிற நல்ல மனிதர் என்னை என் இஷ்டத்திற்கு வாழ்வதற்கு இடம் தரவில்லை

எனில் எனக்கு இந்த அமைதி கிடைத்திருக்காது.

சத்சங்கத்வே

நித் சங்கத்வம்

நித் சங்கத்வே

நிர்மோஹத்வம்

நிர்மோஹத்வே

நிச்சல தத்துவம்

நிச்சல தத்வே

ஜீவன் முக்திஹி

அவள் மிருதுவாகப் பாடினாள்.

வந்தவர் விம்மி விம்மி அழுதார்.

நல்லவர்கள் அருகாமை வேண்டுமென்று தெரிந்துவிட்டால் நல்லவிதமாய் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் தெரிந்துவிடும். இந்த இரண்டும் ஒன்றே. அவள் அவருக்கு உபதேசித்தாள். அவர் விழுந்து அவள் காலை பற்றிக்கொண்டு மேலும் கதறினார். சில வருடங்கள் நகர ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அவளுக்கு கடன்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வனிதாதேவியின் தங்கையும். தங்கை புருஷனும் அவளிடம் மிக மரியாதையாக இருந்தார்கள். வனிதாதேவியின் தம்பியும் தம்பியின் மனைவியும் அவளுக்கு என்ன வேண்டுமோ செய்யத் தயாராக இருந்தார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேரின் அரவணைப்பில் பிரபாகரன் சந்தோஷமாக வளர்ந்தான்.

அம்மா மாதாஜியாகி இருப்பதால் அவனுக்கும் மரியாதை அளிக்கப்படுகிறது. உங்க அம்மா எல்லார் அம்மா மாதிரியும் இல்லாமல் இப்படி இருக்காங்களே. இது உனக்கு வருத்தமா இருக்கா இல்லே, சந்தோஷமா இருக்கா, திடீரென்று ஒருவர் வழியில் மடக்கி அவன் தோளில் கை வைத்துப் பேசினார். அப்போது அவன் ப்ளஸ்டீ பரீட்சை எழுதி முடித்திருந்தான்.

சிறிது நேரம் தயங்கி தெரியவில்லையே என்று பதில் சொன்னான்.

அதெப்படி தெரியாம இருக்கும். உம மனசில இருக்கிறத சொல்லமாட்டே இல்ல. அவர் அவனை வற்புறுத்தி பேசவைத்தார்.

அவன் மெல்ல கையை விலக்கிவிட்டு கோவிலுக்குப் போனான். உள்ளே உட்கார்ந்து பலரோடு பேசிக்கொண்டிருந்த அம்மாவை உற்றுப் பார்த்தான். அம்மா திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்.

போ. போய் எங்கயாவது உக்காந்துக்கோ. அம்மா அவனைப் பார்த்தவுடன். புன்சிரிப்போடு சொன்னாள். அவள் பக்கத்தில் அழைக்கவில்லை. மெல்ல கோயிலைவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

மலையிலிருந்து வரும் சிற்றோடையின் மகிழ்ச்சிக்கு அங்கு நடப்பட்ட அரசமரமும், வேப்ப மரமும் கலந்த பெரிய மரத்தடிக்குப் போய் சாய்ந்துகொண்டான்.

இப்படி ஒரு அம்மா இருந்தால் அது சந்தோஷமா தக்கமா யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அம்மா கற்றுத் தருகிறேன் என்று சொல்லவில்லை. போ. போய் யோசி. நியாக் கற்றுக்கொள் என்று சொல்கிறார். இப்படிச் சுதந்திரத்தை இந்த புறநகர்ப்பகுதியில் எந்த அம்மாவாவது கொடுத்திருக்கிறாளா. அம்மா அன்பு செய்வது குறையவில்லை. அதேசமயம் சுதந்திரத்தையும் பறிக்கவில்லை. இப்படியொரு அம்மா பாக்கியத்தில் மிகப்பெரிய பாக்கியம்.

சரி. இப்படிப்பட்ட அம்மாவை நீ எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். இவளிடமிருந்து என்ன கற்றுக்கொண்டிருக்கிறாய். மனம் தொடர்ந்து பேசியது.

எதுவும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அம்மாவிடம் போய் கைகூப்பி மக்கள் கேட்பது போல நாமும் கேட்கவேண்டும். எனக்கு ஏதேனும் கற்றுக்கொடு என்று. அம்மாவிடம் நமஸ்கரித்து யாசிக்கவேண்டும் நினைத்துக்கொண்டான்.

எழுந்து கோயிலுக்கு வந்தான்.

அம்மா இப்போது தனிமையில் உட்கார்ந்து ஜபமாலை உருட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அருகே போய் உட்கார்ந்து

கொண்டாள்.

இப்போதைக்கு கம்ப்யூட்டர் கத்துக்கோ. காலேஜ்ல இங்கிலீஷ் கத்துக்கோ. தனியா ஒரு வாத்தியார் வச்ச தமிழ்ப்படி. தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம், கம்பராமாயணம் அந்த மாதிரி நிறைய விஷயங்கள் படி. இன்றைக்கு ஆரம்பிச்சு தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டே இரு. நான் போறபோது உனக்கு சின்னதா ஒரு விஷயம் சொல்லிட்டுப் போறேன், கவலைப்படாதே.

அம்மா சொன்னது திடுக்கிட வைத்தது. அம்மா அவனை ஏறிட்டு பார்த்தபோது அவள் இயலாமை அவனுக்குத் தெரிந்தது.

மரியாதையாக வணங்கி நகர்ந்து வந்துவிட்டான்.

அம்மா சொல்படி கல்லூரியில் சேர்ந்தான். அப்பாவின் இன்ஸ்டிடியூட்டில் கம்ப்யூட்டர் கற்றுக்கொண்டான். அப்பாவின் மனைவி அவன்மீது தனிக்ஷவனம் செலுத்தினாள். அவன் முகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு என் பிள்ளை என்று பெருமையோடு சொல்லிக்கொண்டான். இருபத்தைந்து வயது பையனுக்கு முப்பத்தைந்து வயது அம்மா இருப்பது கேட்கும்போது விநோதமாக இருந்தது.

அவனுடைய புத்தி கூர்மையும் ஆங்கில அறிவும் அவளை வியக்க வைத்தன. ஆங்கிலத்தில் சரளமாக பேசுவதற்கு அவள் சொல்லிக் கொடுத்தாள். நிறைய புத்தகங்கள் எடுத்துக்கொடுத்து எப்படிப் படிக்கவேண்டும் எப்போது படிக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தாள். அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டில் அவன் சொந்த அம்மாவின் படம் பெரிதாய் மாட்டப்பட்டு தினந்தோறும் அதற்கு மலர்மாலை அணிவிக்கப்பட்டு வந்தது. அந்த இடத்தில் அவன் அம்மா தெய்வமாக உலவி நிற்கிறாள் என்று நம்பப்பட்டது.

அந்தப் பெண்மணி அழகான ஆண்குழந்தை பெற்றாள். அவளை பார்க்கப்போனபோது அவள் பிரபாகரனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“முப்பத்தஞ்சு வயசுக்கு மேல எனக்கொரு குழந்தை பொறந்திருக்கு. அதுவும் பையன். பொண்ணா இருந்தா

இருபது வயசு எவன் கைலயாவது புடிச்சி குடுத்துட்டு எனக்குத் தெரியாதுன்னு ஒதுங்கிடலாம். பையன்கிறதுனால ஒரு முப்பது வருஷத்துக்கு மேல் அற்புதமா நிக்கலாம். ஆனா என்னாவ நிக்க முடியுமா. எனக்கு உடம்புல அவ்ளோ சக்தி இருக்குமா. அத்தன நாள் நான் உசரோட இருப்பனா.... தெரியலை. உனக்கு நான் ஹெல்ப் பண்ண மாதிரி, உனக்கு நான் சொல்லிக் கொடுத்த மாதிரி, இவனுக்கு நீ சொல்லிக் கொடுக்கணும். சொல்லிக் கொடுப்பேன்னு சத்தியம் பண்ணு” அவள் அவன் கையை பிடித்துக்கொண்டு பேசினாள். அவள் கண்களில் நீர் வழிந்தது.

“இவன் என் தம்பிமா. நான் இவனை பாத்துக்கறேன். கவலையே படாதீங்க” ஆறுதல் சொன்னாள்.

தனக்கு தம்பி பிறந்ததை அம்மாவிடம் சொல்வதற்கு ஓடிவந்தான்.

அம்மா வேறொரு வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தான். கோவிலுக்குப் போகவில்லையா என்று கேட்டான். பிள்ளை பிறந்த தீட்டல்லவா. எனக்கு ரத்த பந்தமுண்டு. அதனால்தான் இந்த வீட்டிலிருக்கேன். பிறகு போவேன் என்று சொன்னாள். அவன் தம்பியை அங்கிருந்தபடியே மனதார ஆசீர்வதித்தான்.

“உனக்கு பொறுப்பு அதிகமா இருக்கு. அவனையும் நீதான் பார்த்துக்கணும்” என்று புன்னகையோடு சொன்னாள்.

“அவனையும்னா என்ன அர்த்தம்” அவன் அம்மாவின் அருகில் உட்கார்ந்து கேட்டான். “என்ன நீ பாத்துக்கறே இல்லையா” என்று அவள் கேட்க அவன் விழித்தான்.

“பிரபாகரன்னு ஒரு புள்ள இருக்கிறதுனாலதான் எனக்கொரு மரியாதை. நீ எனக்கு இல்லையெனில் இந்த ஊர் எனக்கு பெரிய மரியாதையை கொடுத்திருக்காது. எனக்கு மகனாகப் பிறந்து நீ தத்தாரியாக அலைந்திருந்தாலும் எனக்கு மரியாதையே இருக்காது”

“அம்மா துறவி” என்று வந்து கோயிலில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பிள்ளை குடித்துவிட்டு ரோட்டில் நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறான் என்று ஊர் என்னை ஏசும். என்னை யாரும் ஏசும்படியா செய்யாமல் மிக ஒழுக்கமாகவும், நல்லவனாகவும், பண்பாளனாகவும் நீ வளர்ந்திருக்கிராயே.... இதற்காக நான் இறைவனுக்கும் உனக்கும் நன்றி சொல்லவேண்டும்”

“எவ்வளவு பொறுப்புடனிருக்கிராய். எத்தனை பொறுப்போடு உன் தம்பியைப் போய் பார்த்துவிட்டு சித்திக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிராய். உன்னைப் பார்க்கிறபோது எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. உனக்கு சகல. சௌபாக்கியங்களும் கிடைக்கும்.”

“உனக்கு இதுதவிர இன்னொரு பொறுப்பும் இருக்கு.”

“என்னம்மா” அவன் நெருங்கி அவள் கைகளை பிடித்துக்கொண்டான்.

“என்னைக் கரையேற்ற வேண்டாமா. அந்தப் பொறுப்பும் உன்னிடம் இருக்கிறது”

“உன்னைக் கரையேற்றுவது என்றால் என்னம்மா” அவன் புரியாமல் கேட்டான்.

“நான் இறக்கும்போது எனக்கு அருகில் இருக்கவேண்டும். என்னை சரியாக அடக்கம் செய்யவேண்டும்” அவன் திகைத்தான்.

பேச முற்பட்டபோது அவள் அடக்கினாள். “இன்றிலிருந்து சரியாக நான்கு வருடம் நீ இன்னும் கவனமாக இருக்கவேண்டும். இன்னும் நிறைய கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆன்மீகம் பற்றிய கடினமான புத்தகங்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகளை பாடம் கேட்கவேண்டும். உன்னுடைய வாழ்க்கை வேறு திசையை நோக்கி நகரப்போகிறது.

நீ அமெரிக்காவுக்கு போகிற காது வளையப் பையன் அல்ல. வெறும் சட்டை மட்டும் போட்டுக்கொண்டு பேண்ட்டோடு தலையை விரித்துத் திரியும் பெண்களை நீ

திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டாம். உனக்குத் திருமணம் ஆகாமலேயே கூட போகலாம். நீ என்ற பரம்பரைக்கு ஒரு பையனாக பிறந்துவிட்டாய். நீ தனித்துப் போவதில் எந்தத் தவறும் வராது. எனவே அதற்கு உன்னைத் தயாராக்கிக்கொள். நிறைய விஷயங்களை தெரிந்துகொள். நான் சொல்கிற ஊர்களுக்கெல்லாம் அவ்வப்போது போய் வந்து அங்கே தனியாக இருக்கப் பழிக்கொள். நான் சொல்கிறவர்களையெல்லாம் போய் பார்” அவள் அவனை தனி அக்கறையோடு அன்று முதல் நடத்தத் துவங்கினாள்.

அம்மா அவனுக்கு குருவானாள். அவன் அம்மாவின் குருத் தன்மையைப் புரிந்துகொண்டான். அந்த குருவுக்கு அடிபணிந்து கைகூப்பி பலவும் கற்றுக்கொண்டான்.

“கோவிலுருக்கும் போ... அங்கே ஒரு மடாதிபதி இருப்பார். அவர்கூட பேசி அவரை இங்கே கூட்டிக்கிட்டு வா” நான்கு வருடங்கள் முடியப்போகின்ற நேரத்தில் அவனுக்கு கட்டளை இட்டான்.

“அவர் வருவாராம்மா” அவன் சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

“வருவார்” அவனுக்கு மறுபடியும் உத்தரவாதம் தந்தாள்.

“இங்க வந்து அவர் என்னம்மா பண்ணணும்”

“என்னை அடக்கம் பண்ணணும். குழிவெட்டி... உள்ளே. உப்பும், மஞ்சளும், விழுதியும், வாசனை பொடிகளும் போட்டு என்னை பையில் கட்டி உள்ளே இறக்கி மறுபடியும் இவைகளைக் கொண்டு முடிவிட வேண்டும். என் மீது பெரிய பாறைக் கற்களை அடுக்கி வைக்கவேண்டும். அதை அங்கிருந்து ஒரு பனிரெண்டடி தள்ளி ஒரு வேப்பங்கன்று முளைத்து வரும். அந்த வேப்பங்கன்றை சுற்றி வேலியிட்டு பாதுகாத்து வரவேண்டும். அது நல்ல மரமான பிறகு அந்த இடத்தை சுவர் எழுப்பி ஒரு சமாதான ஆலயமாக ஆக்கவேண்டும். குலாயுதம்போல நடுகல் நட்டு அதற்கு கழுத்திலே ஒரு

வெள்ளிக் கம்பியை மாலையாகப் போட்டுவிட வேண்டும். கம்பியும் கம்பியில் கோர்க்கப்படவேண்டிய ருத்ராക്ഷமும் நான் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். அவ்வப்போது சூட்சுமமாக உனக்குத் தெரியும். என்னை இவ்விதம் அமைதியாக குழிக்குள் இறக்குகின்ற வேலை உனக்கு. நீ இப்போது கோவிலுருக்கு கிளம்பு” என்று துரிதப்படுத்தினாள்.

வெளியே மழை அடித்துப் பெய்துகொண்டிருந்தது. மலை முழுவதும் மழை தாக்கி அந்த ஒரு ஓடை மட்டுமல்லாது வேறு சில ஓடைகளும் நிரம்பி ஊரைச் சுற்றி வந்தன. ஊரில் எல்லா நிலங்களும் சொத சொதவென்று நனைந்து கிடந்தது. கணுக்கால் தண்ணி இருந்தது. அவன் அதில் நடந்து ரயிலேறி தெற்குப் பக்கம்போய் கோவிலுர் தேடினான். இறங்கி நடந்தான்.

திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்த அவனை மடத்துக்குள்ளிருந்த குரு வெளியே வந்து முதுகு தட்டி எழுப்பினார்.

“அப்பா நான் கிளம்பத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

எப்பொழுது மழை நின்று பளிச்சென்று வெயில் அடிக்கிறதோ சூரியனின் முகம் தகதகத்து தெரிகிறதோ. அப்போது நாம் பயணம் ஆரம்பித்துவிடுவோம். நாம் போய் சேர்வதற்குள் உன் அன்னை அமைதியாக உட்காருவதற்கும் சரியாக இருக்கும்.

“உங்களுக்கு எப்படி தெரிந்தது. இதற்காக வந்திருக்கிறேன் என்று யார் சொன்னார்கள்.”

“எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு சில செய்திகள் சொல்லப்படும். நீ வந்தவுடனேயே எனக்கு ஏதோ உத்தரவு இருக்கிறது என்று தெரிந்துவிட்டது. இதுமாதிரியான் விஷயங்களை நான் இதற்கு முன்னரும் செய்திருக்கிறேன். எனவே சுவனவப்பல ஒன்றுமில்லை”

அவர் ஒரு ஓலைச் சுவடியை எடுத்து படிக்கத் துவங்கினார். சூரியன் தகதகவென்று நீரில் பிரகாசித்தபோது அவனும் அந்த கோவிலுர் மடத்துக் குருவும்

கிளம்பினார்கள். அவன் முதல் வகுப்பு டிக்கெட் வாங்கினான். அவரை படுக்க வைத்தான். தாம்பரத்தில் போய் இறங்கி, அங்கிருந்து கார் பிடித்து அவர்கள் புறநகர் பகுதிக்குப் போனார்கள்.

அம்மா அந்தக் காலையில் சுற்றி ஆட்கள் அமர்ந்திருக்க சிரித்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். சுற்றியுள்ளவர் எவருக்கும் அவள் எந்தத் தகவலும் தெரிவிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. எல்லோரும் போனபின் அவளை அருகே அழைத்து உட்கார வைத்துக்கொண்டாள். அவன் தலையைத் தடவினான். “சந்தோஷம். இன்று இரவு தூக்கத்திலேயே என் பிராணன் போய்விடும். நீ எனக்கருகே உட்கார்ந்துகொள். இன்று இரவு தூங்காதே. தூங்கினால் கெட்ட கனவுகள் வரும். அந்தக் கனவுகள் வாழ்க்கை முழுவதும் உன்னை பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கும். இப்போதிலிருந்து என்னை கவனித்துக்கொள். அப்போது உனக்குள் ஏற்படும் சில அனுபவங்கள் உன்னை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுபோகும். நீ அழுவேண்டாம், பதறவேண்டாம். தூக்கப்பட்டதுபோல் நடிக்க வேண்டாம். மிக சாதாரணமாக தெருவிலிருக்கின்ற ஒரு நாய் இறந்துவிட்டால் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினைப்பாயோ அந்த அளவு தூக்கத்தோடு அந்தளவு எண்ணத்தோடு நீ செயல்படவேண்டும். நீ என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை கோவிலூர் மடத்து அதிபதி சொல்லித் தருவார். அதை செய்” என்று சொன்னான்.

கோவிலூர் மடாதிபதி அருகே வந்ததும் காலைத்தொட்டு வணங்கப்போக அவர் குனிந்து அவன் காலைத் தொடப்போக இரண்டு பேரும் விலகி நின்று கொண்டார்கள்.

“நான் முந்தியா நீங்க முந்தியா என்று ஒரு கேள்வி எழுந்தது. நீங்கள் முந்திக்கொண்டீர்கள். சந்தோஷம். நல்லபடியாக நடத்தி வைப்பேன், கவலையே வேண்டாம்.”

“வேம்பு தலை தூக்கும் வரை இருந்து பார்த்துவிட்டு

பிறகு ஊருக்குப் போகிறேன்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அம்மா அவரது வணக்கத்திற்கு ஆசீர்வதித்தாள். மிகப்பெரிய பிரகாசமாக புன்னகை செய்தாள். அம்மாவின் தம்பி மனைவி அம்மாவுக்கு குழம்பு சாதம் பிசைந்து வர, அதை கிண்ணத்தில் வாங்கி முதல் கவளம் உருட்டி பிரபாகரனுக்கு ஊட்டினாள். பிறகு தான் சாப்பிட்டாள். சில பருக்கைகளை அதில் மீதி வைத்துவிட்டு நீ எடுத்துக்கொள் என்று தம்பியின் மனைவியிடம் சொன்னாள்.

தம்பியின் மனைவி அதை எடுத்துக்கொண்டவுடன் அவளைப் பார்த்து ஆனந்தமாய் ஆசீர்வதித்தாள். கை கழுவிக்கொண்டாள். முகம் துடைத்துக்கொண்டாள். வேறு புடவை உடுத்திக் கொண்டாள். நெற்றிக்கு இட்டுக்கொண்டாள். அவனுக்கருகே உட்கார்ந்துகொண்டு அவன் விரல்களைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“உனக்கு நான்கு விஷயங்கள் சொல்லித் தருகிறேன் கேள்.” அடிக்குரலில் அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி பேச ஆரம்பித்தாள்.

“விவேகம், ஒழுங்கு, நிதானம், அமைதி. இந்த நான்கு விஷயங்களும் உனக்கு வரவேண்டும். இவை ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையவை. உண்மையில் நீ யார்? எங்கிருந்து உனக்கு உணர்வுகள் தோன்றுகின்றன. உன்னின் உண்மையான இருப்பு எது என்பதை நீ பகுத்து அறிவதுதான் விவேகம். இடையறாது இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு இதற்கு உண்டான பதிவை கண்டுபிடிப்பதுதான் விவேகம். இதற்கு ஒரு தடயம் தெரிய ஆரம்பிக்கும். அந்த தடயம் தெரிய ஆரம்பிக்கிறபோது வாழ்க்கையில் ஒரு ஒழுங்குமுறை வந்துவிடவேண்டும். ஒழுங்கு என்பது ஒழுக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. பிறருடைய பொருளுக்கு ஆசைப்படாமை, பிறர் மனையை விழையாமை, கோள் சொல்லாமை, கோபப்படாமை, பொறாமைப்படாமை, வார்த்தைகளில் தடிமன் இல்லாமை போன்றவைகளும் காலையில் எழுந்திருந்ததல், குறைவாக சாப்பிடுதல், குறைவாகத் தூங்குதல், அதிகநேரம் மெளனமாக இருத்தல் என்கிற ஒழுக்கங்கள் இதில் முக்கியம்.”

“இந்த ஒழுங்கு ஏற்பட உள்ளே ஒரு நிதானம் ஏற்படும். இந்த நிதானத்தினுடைய சந்தோஷம் சொல்லி மாளாது. உள்ளுக்குள்ளே பட்டப்படி ஏதுமின்றி எந்த நேரமும் ஏது நடந்தாலும் அமைதியாக பார்த்து ரசிக்கவேண்டும். உன்னைநீயே பார்த்துக்கொண்டு இந்த உலக காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். இந்த நிதானம் முற்றும்போது உனக்குள் ஒரு பேரமைதி படரும். அந்தப் பேரமைதியின் தடங்களே கடவுள் உன்னிடம் நுழைந்திருக்கிறார் என்பதற்கு அர்த்தம். பிறகு உன்னை அவர் பார்த்துக்கொள்வார். நீ செய்வது ஏதுவும் நீ செய்வதாக இல்லாமல் அவர் செய்வதாகும். அப்போது உன் வாழ்க்கை வேறு; உன் வார்த்தைகளும் வேறு.

மறுபடியும் சொல்கிறேன். விவேகம் என்பது நீ யார் என்பதை பகுத்தறிவது. ஒழுங்கு என்பது உன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் மீது எந்த காழ்ப்பும் இன்றி, எந்த கள்ளமும் இன்றி ஒழுக்கமாக வாழ்வது. நிதானம் என்பது இந்த ஒழுக்கத்தோடு கூடிய வாழ்க்கையை உலகத்தாருடன் நீ நடந்துகொள்வதை உற்று இடைவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது. தினசரி விஷயங்களில் உன்னை நீ எப்படி ஈடுபடுத்துகிறாய் எவ்விதம் நடந்து கொள்கிறாய் என்று கவனித்து வரவேண்டும். இப்படி கவனிக்க, கவனிக்க உனக்குள் ஒரு அமைதி படரும். எப்பொழுது இந்த ஒழுங்கு உனக்குள் வந்தவிட்டதோ அப்போது நிதானம் தானாக வரும். நிதானத்துடன் ஒழுங்குடன் நோக்கும்போது திடீரென்று அந்த தருணத்தில் உள்ளுக்குள்ளே அமைதி என்ற காற்று வரும். காற்று நுழையலாம், நுழையாமலும் போகலாம். ஆனால் உருக்கத்தோடு நிதானத்தோடு அதற்காக காத்துக் கொண்டிரு. அந்த காற்று நுழைந்துவிட்டால் நீ வேறு மனிதன், வேறு விஷயம், வேறு மார்க்கம்.

முற்றிலும் அன்பு மயமாக மாறிவிட உன்னால் முடியும். எவர்மீதும் எந்தக் காரணம் கொண்டும் கோபம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு உனக்குத் தெரிந்துவிடும். அப்போது நீ நான் என்ற பேதம் இல்லாமல் போய்விடுவதை வெகு எளிதில்

காணலாம். அப்போது எல்லா கைகளும் உன் கைகள்.... எல்லார் வாழ்க்கையும் உன் வாழ்க்கை. அப்போது நீ அழுவதும், சிரிப்பதும் உனக்காக அல்ல என்பது புரிந்துபோய்விடும். இதைவிட உன்னதமான ஒரு இடம் இந்த உலகத்தில் வேறெதுவும் இல்லை. இந்த இடத்தில் அமரவே இங்குள்ள அத்தனைபேரும் முயற்சி செய்கிறார்கள். உனக்கு கிடைக்க காத்திருக்கிறது”

அம்மா சிறிது நேரம் அவன் மடியில் தலைவைத்து படுத்திருந்தான். அவன் அவள் முதுகை வருடிக் கொடுத்தான். தலையைக் கோதிக் கொடுத்தான். பிறகு எழுந்து அமர்ந்து அவன் தோளிலே தலை சாய்த்துக்கொண்டு அவனை வலப்புறம் வைத்துக்கொண்டான். அவன் கைகளை கோர்த்துக் கொண்டான்.

“உன் அப்பா வருவார். தொடவேண்டாம் என்று சொல்லிவிடு. உன்னையும் குருவையும் தவிர இன்னும் ஒரு மூன்றுபேர் மட்டுமே என்னைத் தொடலாம். யார் என்பதை அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். காலையில் பார்த்துக்கொள். தகவல் அனுப்பு. மற்றபடி உட்கார்ந்த நிலையில் நான் இருப்பதற்கு குருவுக்கு உதவிசெய். நான் வரட்டுமா” கையை உயர்த்தி அவன் முகத்தை தாங்கினான். மெள்ள இடது கையும், வலது கையும் கன்னத்திற்கு அருகே வைத்து ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்டான். தூங்கிப்போனான். அவன் அமைதியாகக் காத்திருந்தான். விடியும் நேரத்தில் சட்டென்று ஒரு அசைவு அவன் உடம்பில் தெரிந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்தான். துடிப்பு, லேசாக இருந்தது. முச்சு மெல்லியதாய் வந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் குருவை எழுப்ப நகர்ந்தபோது “உட்கார்” என்ற சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. ஆனால், அது அம்மா உச்சரிக்கவில்லை என்பது புரிந்தது.

“அமைதியாய் என்னை கவனித்துக்கொண்டிரு.” குரல் இரண்டாம் முறையும் கேட்டது. அவன் அமைதியாய்

அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் ஒரு உன்னதத்தை நெருங்கினாள். உள்ளுக்குள் புகுந்தாள். திரும்பி அவனுக்குள் அமர்ந்தாள். சட்டென்று தன்னைப் பெண்ணாக உணர்ந்தாள். அவன் வயிறு கனத்தது. மார்புகள் கனத்தன. வாயும், முக்கும், கண்ணும் வேறுவிதமாய் போக, அடிவயிற்றில் புதுவிதமான உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடம்பில் ஒரு குழையும் மிருதுத் தன்மையும் விளைந்தன.

திடீரென தான் 'பெண்ணானதை அவன் உணர்ந்தான். 'தன்னுடைய வலிமை மிக்க ஆண்மை சக்தி எங்கே' என்று தேடி முற்பட்டான்.

எல்லாம் ஒன்றுதான். ஆணாக இருந்தாலும், பெண்ணாக இருந்தாலும் மௌனம் ஒன்றுதான். பெண்ணை இப்படி அனுபவித்தது உண்டா. ஆண் பெண்ணாய் மாறுவதுதான் பெண்ணை அனுபவிப்பது. ஆணாக மாறுவதுதான் பெண் ஆணை அனுபவிப்பது. அருகே இருக்கின்ற ஒரு ஜீவனை முற்றிலுமாய் புரிந்துகொள்ளாமல் வேறு எதைப் புரிந்துகொண்டாலென்ன. புரியாமல் போனாலென்ன.

"இதுதான் பெண். பெண்ணினுடைய இருப்பு இப்படித்தான். பெண்ணினுடைய இருப்பு இப்படித்தான் என்று தெரிந்த பிறகு பெண் மனது தெரிய வந்துவிடுகிறது. எனவே, ஆண்-பெண் என்ற பேதம் அற்றுப் போகிறது. நீ ஆணாகவும் இருக்கிறாய் பெண்ணையும் புரிந்திருக்கிறாய். எனவே, நீ சகலமும் மேம்பட்டவன். இங்கிருந்து உன் பாடம் துவங்குகிறது. நீ ஆணும் அல்ல பெண்ணும் அல்ல. இந்த நிலை ஓர் அற்புதம். இந்த இடத்திலிருந்து நீ என்னை கவனித்துக்கொள்" அவன் தெளிவாய் குரலெடுத்துப் பேசினான்.

சட்டென்று அந்த இடத்தில் ஒரு இருட்டு வந்தது. அவன் நகர்ந்து வெளியே போகவேண்டுமென்று அது சொல்ல, அவன் மெல்ல தாயின் தலையை கோதிக்கொடுத்து கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். எழுந்தான், வாசல் கதவைத் திறந்தான். திண்ணையில்

தோட்டத்தில் கட்டில்போட்டு படுத்திருந்த குரு எழுந்து உட்கார்ந்தார். "என்ன முடிந்துவிட்டதா" என்று கேட்டார்.

அவன் அவரைப் பார்த்தான்.

"ஆமாம். ஆரம்பித்தும்விட்டது" பதில் சொன்னான்.

சூரியன் மெல்ல எழும்ப வேசாய் மிக வேசாய் மழை தூறல்கள் விழத் துவங்கின.

குரு வேகமாய் உள்ளே போனார். ஊருக்கு செய்தி சொல்லுவதற்காக அவன் வெளியே போனான்.

தெருவில் இறங்கி நடந்தான்.

அந்த ஊரில் எல்லார் வீட்டு வாசலிலும் ஒரு பூந்தோட்டம் இருந்தது. அந்த பூந்தோட்டங்கள் அம்மாவின் பெயரைச் சொல்லின.

முற்றும்.

முக்கிய அறிப்பு

நமது தனம் பப்ளிகேஷனின் நிர்வாக அலுவலகம் ஜூன்-2000த்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட முகரியிலிருந்து செயல்படுகிறது. வாசகர்கள், விற்பனையாளர்கள் அனைவரும் இனி கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கே தொடர்பு கொள்ளவும்.

நவரச நாவல்
தனம் பப்ளிகேஷன்,
7, காரணி தோட்டம் முதல் தெரு,
சைதாப்பேட்டை,
சென்னை-600 015.

Owner & Published by N.T.Mathavan from 143, peters Road, Chennai-86 and Printed by N.T.Mathavan at Aathi Sakthi Graphics, 24/2, Pycrafts 1st Street, Royapettah, Chennai-600 014.

Editor: N.T.MATHAVAN

D.D. அல்லது M.O. இவைகளை DHANAM PUBLICATION, 7, காரணி தோட்டம் முதல் தெரு, சைதாப்பேட்டை, சென்னை-600 015 என்ற முகவரிக்கே எடுத்து அனுப்ப வேண்டும்.